ANN CRISTY

Adevărata fericire

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Simțind o puternică durere de cap, Jenny închise ochii.

– Asta este cabana ta? făcu vocea plină de dispreț a fiului său, un băiat de doisprezece ani. Vorbești despre o gaură de șobolani!

Fără să dea importanță, Jenny străbătu bucătăria și se îndreptă spre camera de zi. Prin ferestrele cu geamuri pătrate murdare de intemperiile din timpul iernii, se zărea locul, cenușiu și posomorât în acea zi tristă de iunie.

Mobilele erau acoperite cu cearșafuri. O placă de placaj astupa șemineul vast. Jenny examină cele două camere situate de o parte și de alta a camerei de zi. Paturile își etalau saltelele goale. Sertarele comodelor fuseseră scoase și puse înapoi invers.

– La ce folosește asta? întrebă Christopher.

– Să împiedice șoarecii să-și facă acolo cuib.

Copilul scoase un fluierat.

– Exact ce spuneam. Este mai rău decât o groapă de gunoi, aici!

Jenny abordă un ton vesel:

– Să nu dramatizăm! Îi voi suna pe domnul și pe doamna Preston, pentru a afla ce se întâmplă. Dacă-i găsesc, vor sosi dintr-o clipă în alta pentru a ne ajuta să amenajăm casa.

Totuși, când Jenny ridică receptorul telefonului, descoperi că nu avea ton.

– Hm, linia este întreruptă, evident. Ne vom ocupa mâine de rebranșare.

Îi aruncă o privire nervoasă fiului său, care stătea în mijlocul încăperii, prea înalt, prea slab, prea dezamăgit pentru vârsta sa. Tocmai conta pe această vacanță în Maine pentru a-i șterge de pe față expresia suspicioasă de copil de pe stradă.

– Oricum, putem să ne descurcăm foarte bine singuri în seara asta. Christopher întinse mâna spre întrerupător. Nu se întâmplă nimic.

– Crezi într-adevăr?

Durerea de cap a lui Jenny se intensifică. O cuprinse mânia amintindu-și conversația cu tatăl său, câteva zile mai înainte, când îi ceruse permisiunea să ocupe cabana din Maine, cu condiția, desigur, ca el să nu fi plănuit să meargă curând acolo.

La capătul firului, tatăl său ezitase. Și-l imaginase, cu profilul său acvilin și părul cărunt dat cu eleganță pe spate....

– Mi se pare că acest sejur îi va face bine lui Christopher, adăugase Jenny. Cum era regula de doisprezece ani, Buzz Carmichael ignoră orice aluzie la copil.

– Grace și cu mine nu mergem în Maine înainte de începutul lui august, răspunse el în sfârșit. Dacă nu te apasă prea mult singurătatea, poți să dispui de cabană.

– Nimic nu-mi va face mai mare plăcere.... spusese Jenny, incapabilă să adauge "tată", în ciuda eforturilor sale.

– – Voi anunța familia Preston să deschidă cabana și s-o facă locuibilă, adăugase Buzz cu răceală.

– Fantastic. Vom pleca în două sau trei zile. Ce face Grace? adăugase Jenny după o ezitare.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Salut-o din partea mea.

Tatăl său închisese fără măcar un la revedere.

Și acum, încurcătura asta....

– Nu înțeleg de ce familia Preston nu s-a ocupat de cabană, spuse Jenny. Dar ne vom organiza. Vei vedea, nu este sfârșitul lumii.

– Mă întreb ce se poate face aici, spuse cu ciudă Christopher.

Cu aceste cuvinte făcu stânga-mprejur și se repezi afară din casă.

– Christopher, așteaptă!

Copilul era totuși deja departe. Prin fereastră, Jenny îl văzu alergând de-a lungul cărării care ducea la lac. Nu cu nonșalanță, cum ar fi făcut orice copil, ci cu furie.

Jenny își stăpâni o stăruitoare dorință de a plânge. Oricum, la ce i-ar folosi să i se lase pradă? Pentru a-și schimba ideile, începu să scoată husele de pe mobile. Totuși, moralul îi era foarte scăzut. Ca și când nu avea destule necazuri și așa!

Apoi, căută mătura în spatele ușii de la bucătărie, locul ei dintotdeauna. Ciudat, se gândi, că-și amintea acest amănunt după doisprezece ani. De fapt, aici nimic nu se schimbase cu adevărat. Grace, a doua soție a tatălui său, nu făcuse modificările la care se așteptase Jenny. Cabana își păstrase ambianța plăcută.

Tânăra femeie se gândi să mănânce, dar își spuse că asta putea aștepta până a doua zi. Deocamdată, cel mai urgent era să găsească un mijloc de a-și potoli foamea. Plănuise să cumpere provizii și să gătească la cabană, dar acum presimțea că butelia de gaz nu fusese umplută. Un alt gând îi trecu prin minte, se duse la chiuvetă și deschise robinetul. Nu era apă. Asta era culmea! Țevile fuseseră golite pentru iarnă.

Complet demoralizată, Jenny își reluă postul lângă fereastră. Fiul său continua să arunce arțăgos pietre în lac. Împinse ușa bucătăriei și-l strigă.

– Christopher, poți să vii să-mi dai o mână de ajutor, te rog?

Se exprimase pe un ton iritat, exact cel pe care voia să-l evite în timpul vacanței în care, spera, vor învăța să comunice iar, departe de oraș și de presiunile impuse de școală și de muncă. Totuși, vocea îi era exact aceeași ca la Boston, autoritară și țâfnoasă.

Cu o mină posomorâtă, băiatul se întoarse în casă, târându-și picioarele. În clipa când ajunse, un 4x4 apăru la cotitura drumului și veni să parcheze în fața cabanei. Coborî un bărbat, își vârî degetele mari în centura blugilor și, dintr-o privire, luă notă de situație.

– Bună ziua, spuse el.

În vârstă de aproximativ treizeci și cinci de ani, avea o față colțuroasă, părul brun des, o gropiță ușoară în bărbie și umeri lați, atletici. Doi câini țâșniră după el din 4x4: un labrador negru și un animal impozant, pătat cu alb, al cărui aspect sfida orice tentativă de clasificare.

– În sfârșit! exclamă Jenny. Nu mai speram să văd pe cineva. Ați putea să-i găsiți pe cei din familia Preston din partea mea, vă rog?

Necunoscutul își adânci privirea ochilor de un albastru foarte închis, umbriți de gene lungi.

– Mă prezint: Ben Sullivan. Aveți probleme?

– Este cel mai mic lucru care se poate spune, replică Jenny, străduindu-se să pară veselă, în ciuda curiozității. În mod normal, eram așteptați, dar probabil i-a reținut vreun obstacol și nu mai știu ce să fac....

Se întrerupse, văzând că bărbatul observase prezența lui Christopher, care stătea la câțiva pași.

– Ei! bună ziua, îi strigă nou-venitul.

– Bună ziua, răspunse Christopher din vârful buzelor.

Nu renunțase la acel aer îmbufnat pe care Jenny îl detesta atât de mult. Câinele negru veni cu pași mărunți și grăbiți și-i adulmecă mâna. Surprins, bărbatul și-o retrase grăbit.

– Nu-ți va face niciun rău, spuse Ben Sullivan.

Celălalt câine rămase în spatele său, cu un aer bănuitor.

– Vă rog să mă scuzați, spuse Jenny, am omis să mă prezint. Jenny Carven. Iar el este fiul meu, Christopher. Am telefonul tăiat, înțelegeți? Locul acesta, în starea în care este, nu este de locuit și nu știu ce...

– Încântat să vă cunosc, doamnă Carver.

– Și eu la fel. Știți oare unde îi pot găsi pe cei din familia Preston?

– În Montana.

– Montana!

– Pentru aproximativ o lună. Au plecat să participe la căsătoria fiicei lor. Cu siguranță, tatăl dumneavoastră n-a reușit să-i găsească. Nu sunt mulți roboți telefonici la Tucker's Pond!

Și, cum bine se înțelegea, el nu-și dăduse osteneala să-i informeze!

– Sunteți fiica lui Buzz Carmichael? întrebă Ben Sullivan, privind-o mai atent.

– Da.

– Aveți puncte comune.

– Ce vreți să spuneți?

– Ei bine, domnului Charmichael îi place de asemenea ca totul să fie aranjat la timp.

Jenny își stăpâni demnitatea.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Sullivan, credeți-mă. Dar dacă ați putea să-mi faceți două servicii....

– Firește. De fapt, eu îl înlocuiesc pe Jack Preston în lipsa sa. M-a însărcinat să deschid casele de pe malul lacului pentru sezon. Am lăsat-o pe aceasta la urmă, pentru că nu trebuia să fie ocupată decât în august.

– Cum v-a ajuns la ureche vestea prezenței noastre?

– M-am oprit la pompa de benzină de la Tucker's Pond. Ei m-au anunțat.

Evident, Jenny uitase cât de repede circulau veștile în aceste regiuni îndepărtate!

– Mă tem că nu sunt multe de făcut pentru a pune casa la punct. Nu este apă, nici electricitate, nici telefon, nicio posibilitate de a găti...Spre marea sa ciudă, Jenny își auzi vocea tremurând, în timp ce lacrimile îi înțepau ochii.

Sprâncenele negre ale lui Ben Sullivan se ridicară:

– Ei poftim treabă!

Părea să considere toate aceste inconveniente ca lipsite de importanță. În ciuda îngrijorării sale, Jenny se surprinse privindu-i gropița din bărbie.

Cu mâna, el îi arătă locul.

– De ce să vă neliniștiți? Dispuneți de mai multă apă decât ați putea folosi. Și v-am adus apă potabilă.

Scoase două bidoane din 4x4. Jenny i le luă din mână.

– Mulțumesc, dar este imposibil să.... Nu putem...

Nu știa cum să-și exprime gândul.

– Robinetul este oricum alimentat de apa din lac, îi explică Ben. Se potrivește perfect pentru folosire curentă. Este suficient să cumpărați apă minerală pentru consum.

Îi aruncă o căldare de plastic lui Christopher, care nu se mișcă.

– Dacă te-ai duce să iei apă, băiete? îi sugeră.

Nu fără să-i arunce o privire ostilă, acesta se îndreptă spre ponton, urmat de câinele negru. Cu celălalt câine în urma lui, Ben Sullivan se duse să ia plasele contra țânțarilor din adăpostul învecinat casei. Animalul refuză totuși să intre cu el.

– Nu voi avea timp să restabilesc astăzi curentul, dar mă voi ocupa de asta mâine, spuse Ben Sullivan. Atunci vom putea pune în funcțiune pompa și aparatul de încălzit apa. Apoi, va trebui să vi se livreze propan și să se ocupe de telefon și totul va fi în ordine.

Christopher se întoarse, cu un aer la fel de ursuz. Lăsă căldarea și dispăru. Ben Sullivan îl privi făcând-o fără să spună o vorbă.

– Apa este foarte bună pentru curățenie.

După ce agăță plasele contra țânțarilor, Ben lăsă ferestrele larg deschise pentru a permite aerului înmiresmat de parfumul pinilor să

pătrundă în încăpere. Jenny inspiră profund. În ciuda ei însăși, se simțea puțin reconfortată.

Când se auzi un zgomot puternic, alergă îngrijorată la fereastră și văzu câinele negru, cu un băț în bot. Apoi, ajungând la mal, veni să pună bățul la picioarele lui Christopher și se scuturâ. Jenny își văzu fiul luând bățul și aruncându-l în apă. Câinele se avântă în urmărirea sa.

– Rocker adoră să se joace...

Vocea lui Ben Sullivan răsună atât de aproape, încât Jenny tresări. Se întoarse. Bărbatul o privea cu un fel de amuzament care o făcea să-i ardă obrajii. Se dădu înapoi.

– Acum mă voi ocupa de pălăria coșului, o anunță el.

În timp ce Ben se duse în magazie fluierând, Jenny căută niște cearșafuri curate pentru a face paturile și puse la loc sertarele comodelor. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu pe Ben ieșind din magazie cu o scară pe care o puse pe perete. Curând îi auzi zgomotul pașilor pe acoperiș. Puțin după aceea, coborî, înlătură placa de placaj care astupa vatra și scutură funinginea care se împrăștiase.

– Iată, s-a făcut. Acum, puteți face focul.

– Mulțumesc mult. Mă tem doar că nu sunt lemne.

Cum se îndreptă spre ușă, Jenny îl urmă automat. Bărbatul privi în direcția lui Christopher care, cu un aer posomorât și umerii încovoiați, contempla lacul. Soarele se ascunsese după nori.

– Christopher! strigă Ben.

Băiatul nu catadicsi să se întoarcă.

– Cred că are căștile de la Walkman pe urechi, spuse Jenny.

Ar fi preferat ca Ben Sullivan să nu se ocupe de Christopher.

Bărbatul era prea înalt, prea autoritar, prea impozant, și fiul său n-ar suporta o relație cu cineva atât de dominator. Totuși, înainte ca ea să poată adăuga vreun cuvânt, Ben se îndreptă cu pași lenți spre lac. Îl văzu atrăgând atenția lui Christopher și schimbând câteva vorbe cu el înainte de a urca amândoi panta, Christopher târându-și ostentativ picioarele, cu câinele negru după el. Nu-și lăsase Walkmanul și arbora o mină încruntată.

Ben își fluieră câinii.

– Să mergem, Rocket!

Încă ud tot, îndatoritorul câine negru sări cu bunăvoință în 4x4.

– Și tu, Blaze! exclamă Ben

Câinele mare părăsi adăpostul unui tufiș unde se refugiase și sui la rândul său în vehicul.

– Christopher îmi va da o mână de ajutor, îi spuse Ben lui Jenny. Ne vom întoarce curând.

Se strecură în spatele volanului, în timp ce Christopher, evitând privirea mamei sale, se pregătea să se instaleze pe scaunul pasagerului. Trebui totuși să încerce de două ori pentru a urca treapta înaltă. Părea brusc atât de mic și de vulnerabil, încât inima lui Jenny se strânse.

Doar când mașina dădu colțul aleii, cu un fior de neliniște, Jenny își dădu seama că fusese prea liniștită lăsându-l pe Christopher să plece cu un necunoscut. Deoarece ce știa oare despre Ben Sullivan? Poate greșise acordându-i încredere?

Se întoarse în cabană pentru a continua să-și aranjeze lucrurile. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, agitația îi sporea. N-avea telefon. Nici măcar nu putea să sune la poliție, în caz de nevoie.

Auzind mașina întorcându-se, oftă ușurată. Își schimbă repede ținuta de călătorie cu niște blugi și un tricou, tenișii, și-și perie părul. Își întâlni în oglindă ochii de culoarea ambrei, în timp ce-și punea în valoare buzele cu puțin ruj.

Vederea sa îl făcu pe Ben să zâmbească. Christopher și cu el depozitaseră sub magazie un morman de lemne. Ben aduse o încărcătură în brațe.

– Asta va ține o zi sau două, spuse el. După aceea, vom mai vedea.

Jenny se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Ben se îndreptă spre șemineu, unde începu să aranjeze ziare, crenguțe și bușteni, în vederea aprinderii focului. Jenny privi afară. Cu Walkmanul încă la urechi, Chris se prăbușise pe un butuc gros, evident epuizat.

– Ei bine, spuse Ben Sullivan ridicându-se, iată-vă pregătită pentru noapte.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

– Dacă soțul dumneavoastră vi se va alătura, va sparge alți bușteni.

– Nu ni se va alătura nimeni, spuse Jenny.

– Oh....

O privi atent:

– V-a trecut durerea de cap?

– Ce durere de cap?

– Cea care vă rida fruntea.

– Mă simt bine, afirmă Jenny.

– Este normal, să știți. Toată lumea are trăsăturile crispate la începutul verii. Este aerul orașului. Boston, în cazul dumneavoastră. Așa este?

Jenny ignoră întrebarea.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse tăios. Acum, sunt sigură că ne vom descurca.

– Nu mă-ndoiesc nicio clipă, replică Ben cu o notă de sarcasm în voce. Îndată ce telefonul, apa caldă și electricitatea vor fi restabilite și veți avea posibilitatea să branșați televizorul pe care l-ați adus, nici măcar nu vă veți da seama de schimbare.

Oare de unde știa că aduseseră un televizor? se întrebă Jenny. Fusese împotriva acestei idei, dar Christopher insistase...

– Sunteți împotriva confortului?

– Depinde de definiția care se dă acestui confort.

Se îndreptă spre ușă.

– V-am adus niște lămpi cu kerosen, îi spuse peste umăr.

– Mulțumesc, murmură încă o dată Jenny.

Ieși, lăsând ușa cu plasa contra țânțarilor să se închidă după el. Trecând pe lângă Christopher, îi adresă un semn cu mâna.

– La revedere, băiete.

Christopher răspunse fără o vorbă la salut. Ben își strigă cei doi câini, în mașină și demară.

Împotriva voinței sale, lui Jenny nu-i plăcu să-l vadă plecând, abandonând-o unei singurătăți care nu putea fi deloc înveselită de tăcerea îmbufnată a fiului său.

Își apăsă tâmplele care o dureau. Măcar dacă ar fi lăsat-o în pace durerea de cap....

La sfârșitul după-amiezii, geamurile străluceau și ferestrele mari lăsau lumina să pătrundă din plin. Ziua începea să scadă și apusul de soare se anunța spectaculos. Christopher trebuia să vadă asta, își

spuse Jenny. Își aminti cum, copilă, o fascinau reflexele splendide de violet și purpuriu..... După aceea, vor avea tot timpul să meargă în oraș pentru a face cumpărături.

Auzind un zgomot de motor, inima începu să-i bată mai repede. Oare era Ben Sullivan? Se grăbi spre ușa din spate.

Nu era vorba de un 4x4, ci de un Plymouth vechi, din care ieși o femeie de o oarecare vârstă, în blugi și bluză înflorată, de o subțirime aproape firavă și al cărui păr cărunt amintea sârma de parchet.

– Doamna Carver? Sunt Adele Hazelton. Am auzit vorbindu-se despre necazurile dumneavoastră și mi-am permis să vă aduc niște provizii pentru a vă ajuta.

Hotărât lucru, veștile circulau foarte, foarte repede în Tucker's Pond!

– Știu cum este să n-ai gaz, reluă Adele, trăgând un coș mare din portbagaj. Electricitatea a fost întreruptă când uraganul s-a năpustit asupra regiunii noastre. Copiii erau gata să mă înnebunească! Pot să vă spun că, după un timp, ne îmbolnăveam doar la ideea de a mânca sandvișuri cu unt de arahide! Aveți un băiețel, cred?

– Da, spuse Jenny, prefăcându-se că-l caută în jur. Trebuie să umble pe undeva.

– Ah, copiii! Cum îi lași, o șterg să exploreze pădurea.

Jenny zâmbi. Ținu ușa deschisă pentru a o lăsa pe Adele să intre și să pună coșul pe masa mare rustică din camera de zi, înainte de a o privi.

– Îmi amintesc de dumneata, spuse ea.

– Adevărat?

După doisprezece ani, faptul părea surprinzător.

– Desigur. Veneai să-ți petreci vara aici, cu părinții. Le aduceam legume din grădină. Tatăl dumitale îmi adora tomatele.

– Într-adevăr, îmi amintesc de tomatele deosebit de savuroase.

– Am fost foarte tristă să aflu de moartea mamei dumitale.

Jenny dădu din cap, fără să răspundă.

– Acum, primim regulat vizita tatălui dumitale și a celei de-a doua soții a sa. Pare foarte amabilă....

După o pauză, Adele Hazelton adăugă:

– Este mult timp de când nu te-am văzut prin împrejurimi.

– Am fost foarte ocupată..... murmură Jenny.

– Înțeleg.

Adele se întoarse spre coș.

– N-am avut timp să pregătesc lucruri extraordinare. Este doar o plăcintă cu pui și câțiva biscuiți făcuți în casă. Și un termos de cafea pentru dumneata și lapte pentru fiul dumitale. Și o prăjitură cu ciocolată pentru desert.

În timp ce vorbea, femeia cumsecade punea mâncărurile pe masă.

– Este un adevărat festin! exclamă Jenny. Nu știu cum să vă mulțumesc. Este o atenție atât de amabilă.

Adele Hazelton păru surprinsă.

– Ei bine, este foarte firesc să ne ajutăm reciproc.

Totuși, nu era atât de obișnuit, se gândi Jenny.

– Vă voi aduce tăvile îndată ce este posibil, o asigură ea.

Adele dădu indiferentă din mână.

– Se va ocupa Ben Sullivan de asta. Trebuie să vină să se asigure că totul funcționează.

Privi în jurul ei.

– Cred că vă veți simți destul de bine în seara asta.

– Vreți să vă așezați o clipă? propuse Jenny.

– Mulțumesc, doamnă Carver, dar trebuie să mă întorc. Mă așteaptă copiii mei pentru cină.

– Spuneți-mi Jenny, vă rog.

– Ei bine, Jenny, sunt încântată că ești de-a noastră. Dacă ai nevoie de ceva, locuiesc în Radford Road.

După plecarea Adelei, Jenny puse masa. Câteva clipe mai târziu, apăru Chris, având bunul-simț să-și elibereze urechile de căști. Examină masa.

– Credeam că trebuia să mergem să mâncăm o pizza în oraș, spuse pe un ton plângăreț.

– Așa prevăzusem, replică Jenny îndemnându-se la răbdare. Doar că o doamnă foarte amabilă ne-a adus totul pentru masă și nu mai este necesar.

Christopher privi pe rând, cu neîncredere, mâncărurile etalate în fața lui.

– Ce sunt astea?

– Plăcintă cu pui, biscuiți, prăjitură cu ciocolată.

– Este și apă gazoasă?

– Nu. Doar lapte.

Băiatul roti ochii, gata să-i iasă din orbite.

– Și înăuntru?

– Oh, este plin de lucruri bune: pui, legume....

Cum Christopher se juca prin mâncare cu vârful furculiței, Jenny încercă să-l distragă:

– Mâine am putea scoate canoea și să facem o plimbare pe lac.

– Nu știu să vâslesc.

– Este ușor, ai să vezi. Îți voi arăta eu.

– Nu doresc asta.

Jenny simți sporindu-i iritarea.

– Și ce dorești să faci?

Băiatul ridică din umerii plăpânzi.

– Dacă vom avea electricitate, aș prefera să privesc la televizor.

Jenny se făcu că nu observă. Mâncarea era prea delicioasă pentru a-și strica plăcerea cu o ceartă. Însuși Christopher mâncă până la urmă, fără a mai cârti.

După ce termină, părăsi masa și se refugie în camera sa. Jenny stivui vasele în chiuvetă și se duse să ia apă din lac. Rămânea aproximativ o jumătate de oră până la apusul soarelui.

– Christopher! Vino să vezi apusul de soare, strigă ea întorcându-se.

Crezu că n-o auzise, totuși, câteva clipe mai târziu, el i se alătură foarte palid și cu o mină tristă. Prin ferestrele mari, Jenny îi arătă cerul tărcat în roz, auriu și indigo, care rivaliza în splendoare cu reflectarea sa în lac.

– Nu este superb?

– Ba da.

– Dacă am aprinde focul în șemineu? Ar fi plăcut.

– Cu siguranță.

Jenny apropie un chibrit de edificiul clădit de Ben Sullivan. Acum, aerul se răcorea rapid. Din fericire, flăcările ofereau un spectacol vesel și reconfortant.

Christopher le privi o clipă, dar foarte repede, se întoarse și se duse în camera sa. Jenny se așeză lângă foc.

Cât regreta că nu cunoștea cuvintele care i-ar fi putut apropia pe fiul ei și pe ea.... Ar fi vrut atât de mult să se înțeleagă!

***

Când mai târziu se urcă în pat, durerea de cap se înrăutățise.

Îi trebuia o aspirină, se gândi. Totuși, nu-și aminti unde pusese medicamentele. Și apoi, ideea de a se duce să ia apă din bucătărie, pe pipăite, o descurajă...

Și brusc, i se păru că era mai mult decât putea suporta. Nu era vorba doar de migrenă, era și acea lună interminabilă care stătea în fața ei. Ce să facă oare cu Christopher? Sejurul acesta era o greșeală. Poate ar face mai bine să se întoarcă la Boston imediat.

Își duse în mod reflex mâna la frunte, apoi se răsturnă pe pernă și începu să plângă încet.

Lăsase fereastra camerei sale întredeschisă, pentru a profita de aerul întremător al nopții. Înfiorându-se, se ghemui sub pături. Și apoi, pe neașteptate, din depărtare se auzi muzică. Ciuli urechile. Provenea probabil dintr-una din rarele case locuite deja, pe malul lacului...

Încercă să identifice melodia. Totuși, îndată ce se credea pe punctul de a o recunoaște, îi scăpa, pentru a se auzi mai puternic câteva clipe după aceea.

Legănată de ritm, simți treptat slăbind menghina care îi strângea fruntea. Puțin câte puțin, membrele se destinseră și adormi în sunetul blând al muzicii, calmată de parfumul pinilor înconjurători.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Jenny se trezi proaspătă și bine dispusă, puțin înainte de ora șapte. Pe fereastră contemplă pădurea și lacul învăluit în ceață, apoi îmbrăcă niște blugi, un pulover și ieși.

Când se strecură afară pe ușa bucătăriei, fu întâmpinată de parfumul aromat și proaspăt de pini. La dreapta, se zărea forma nedeslușită a unui bungalou, singura noutate demnă de remarcat de la sosirea sa.

Cu siguranță tatăl său și noua lui soție îl construiseră pentru a-și primi prietenii. Complet din lemn, se armoniza totuși cu vechea construcție. Amână mai târziu vizitarea lui.

O luă de-a lungul cărării care, puțin mai departe, se despărțea. Ramificația din stânga se adâncea în pădure. Jenny și mama sa se plimbaseră deseori în acest colț, care număra atât rezidențe secundare, cât și case ocupate tot anul. Jenny își aminti chiar numele uneia dintre proprietare, doamna Howell, care îi dădea prăjituri când era mică.

Venindu-i brusc o inspirație, se întoarse în casă și își vărsă o linguriță de cafea instant într-o ceașcă. Cu siguranță, doamna Howell se mutase de mult, dar casa trebuia să fie ocupată. Și dacă acești vecini erau la fel de amabili ca Adele Hazelton, vor accepta fără îndoială să-i dea apă caldă...

Casa nu era ca în amintirea sa. Grilaje din lemn înlocuiseră tencuiala de pe pereți.

Și părea mai mare, ca și când i se adăugase o parte. Jenny bătu încet la ușă. Un câine lătră. Când un al doilea îl imită, fu cuprinsă de un presentiment neplăcut.

Ușa se deschise brusc. Ben Sullivan stătea în fața sa, în blugi, cu bustul gol și părul ciufulit. Se priviră o clipă, fără să spună o vorbă.

– Vă rog să mă scuzați, spuse în sfârșit Jenny. Nu știam că locuiți aici. Credeam...

Ben ridică sarcastic o sprânceană:

– Deja obosită de o viață austeră?

– Doar că... mi-e greu să mă lipsesc de cafea. Speram să găsesc pe cineva care va accepta să-mi dea puțină apă caldă.

Ben îi privi ceașca.

– Este cafea solubilă, spuse cu o strâmbătură. Intrați, voi pregăti una adevărată.

Ținu ușa deschisă în timp ce Jenny intră în casă. Tânăra femeie se găsi într-o încăpere vastă cu pereții acoperiți cu cărți și mobilată cu niște fotolii și o canapea cu aspect confortabil.

– Bucătăria este pe aici, spuse Ben.

O conduse spre o încăpere cu ferestre mari. Masa de lemn, dulapurile, mașina de gătit, totul părea perfect întreținut.

– Niște apă caldă va fi de-ajuns, vă asigur, spuse Jenny, cuprinsă brusc de scrupule.

Oare ce va crede o eventuală soție despre apariția sa neașteptată? Totuși, Ben părăsise deja bucătăria. Se întoarse îmbrăcat cu un tricou și încălțat cu niște pantofi sport, vechi.

– Oricum, voi prepara cafeaua, o asigură. Ați dormit bine?

– Minunat.

După o clipă de ezitare, Jenny se așeză la masă. Câinele negru veni să se culce la picioarele sale, în timp ce celălalt, ascuns într-un colț, cu botul pe labe, îi pândea cel mai mic gest.

– O foarte amabilă doamnă numită Adele ne-a adus mâncare, ceea ce ne-a ușurat. Și apoi, când încercam să adorm, am auzit muzică.

În aceeași clipă, privirea lui Jenny căzu asupra unei combine stereo, instalată într-o nișă între două ferestre.

– Dumneavoastră erați.... murmură ea.

– Sper că nu v-am deranjat.

– Dimpotrivă! Muzica aceea ușoară m-a legănat.

– Și durerea de cap?

– A dispărut complet.

– Cu atât mai bine. Poate până la urmă veți reuși să supraviețuiți!

În timp ce vorbea, Ben puse cafetiera în funcțiune. Puse pe masă o farfurie cu chifle.

– Adele le-a preparat. Din când în când, i se face milă de mine și-mi aduce dulciuri.

Este o bucătăreasă excelentă.

– Are grijă și de casă?

Teama de a vedea apărând o soție furioasă era atât de mare, încât Jenny nu se putea împiedica să arunce priviri temătoare în jur.

– Îmi fac singur menajul, spuse Ben. Adele și soțul său sunt doar foarte buni prieteni.

Luă loc în fața lui Jenny.

– Ziua de ieri probabil n-a fost ușoară pentru dumneavoastră. Numai că, vedeți, nu puteam să fiu peste tot în același timp. Orășenii sunt pretențioși: vor ca totul să fie făcut imediat.

Rostind aceste cuvinte, Ben Sullivan nu zâmbea. Jenny presupuse că nu-i avea la inimă pe acești iluștri orășeni.

Bărbatul se ridică pentru a merge să umple două cești. Puse una în fața lui Jenny. Cafeaua era neagră și tare.

– Bănuiesc ce ați crezut.... murmură tânăra femeie.

Sub privirea curioasă a lui Ben, continuă încet:

– V-ați imaginat că sunt fata lui tăticu, obișnuită cu confortul și că tocmai îmi făceam un capriciu....

– Ei bine, nu se apropie de realitate?

Cu sprâncenele încruntate, Ben o privea peste marginea cești. Jenny îi susținu privirea.

– Chiar vreți să știți cum a fost săptămâna mea?

Înainte de a continua, bău o înghițitură de cafea.

– Lucrez într-un cabinet de avocați din Boston. Am fost anunțată în ultimul moment că-mi pot lua vacanță în iulie, prima după trei ani. A trebuit să muncesc pe rupte pentru a termina dosarele în curs. Paralel, urmez cursurile de drept și tocmai aveam un examen miercuri. L-am trecut absolut din întâmplare. În sfârșit, a trebuit să-mi sun tatăl, după cinci ani de tăcere. N-a fost ușor, numai că

țineam să vin cu Christopher la Tucker's Pond. Nu numai din cauza excelentelor amintiri din copilărie, ci și pentru că este singura vilegiatură pe care mi-o pot permite.

Jenny se opri pentru a-și recăpăta respirația. Nu-și revenea că se putuse destăinui atât de intim unui om aproape necunoscut.

Îi simți privirea ațintită asupra ei.

– Ai dreptate. Nu asta este ideea pe care mi-am făcut-o despre dumneata, spuse în sfârșit Ben.

– Acum, știi.

– De ce te pedepsești muncind atât de greu?

– Trebuie să mă îngrijesc de nevoile lui Christopher și ale mele.

– Există și alte posibilități.

– Pe unele le-am epuizat deja. Chelneriță, cameristă într-un hotel, vânzătoare.... Înțelegi, nu m-am putut baza niciodată decât pe mine însămi.

– Dar ai avut un soț?

Jenny făcu un vag gest din mână.

– Eram niște puști care de-abia terminaserăm studiile medii. Mama murise cu câteva luni mai înainte. Tata a resimțit o asemenea durere după dispariția sa, încât de-abia își amintea de existența mea. Îmi imaginez că aveam nevoie să mă agăț de cineva. Din nefericire, n-a durat. Am divorțat înainte de nașterea lui Christopher. Tata nu m-a iertat niciodată. De-a lungul anilor, am încercat să reiau legătura, fără rezultat. Christopher suferea consecința acestei gâlcevi: nu-și cunoștea mai mult bunicul decât tatăl. Această lipsă a unei prezențe masculine era cu siguranță dăunătoare pentru el. În sfârșit, din fericire exista Philip.

În începere se lăsă tăcerea. Jenată că vorbise atât de mult, Jenny bău o înghițitură de cafea pentru a-și face de lucru.

– Înțeleg. Și fiul dumitale, cum trăiește situația asta?

O teamă foarte cunoscută o cuprinse pe Jenny.

– Nu întotdeauna bine, dacă asta vrei să spui. Totuși, când mă voi putea înscrie în barou, îmi voi câștiga mai bine existența ceea ce, fără îndoială, va ușura lucrurile.

Desigur, mai era și Philip.... Totuși, ea îi spusese deja că nu ținea să-i împărtășească planurile matrimoniale.

– Și apoi, tatăl dumitale va fi obligat să-ți recunoască valoarea, spuse Ben încet.

– Nu cred că asta te privește, replică tăios Jenny.

Bărbatul întinse mâinile în fața lui pe masă.

– Dumneata ai abordat subiectul.

– N-am spus niciodată....

– Nu. Ai lăsat doar să se înțeleagă că relațiile voastre nu sunt dintre cele mai bune. De ce este atât de rigid? Ar fi putut să te ajute.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

– De acord, de acord. Să schimbăm subiectul. Am luat măsurile necesare pentru restabilirea electricității și a telefonului în timpul zilei și să se umple butelia de gaz. Voi veni imediat să pun pompa în funcțiune.

– Mulțumesc, spuse Jenny în șoaptă.

Din nou tăcere. Afară cântau păsărelele și soarele începuse să străbată printre nori. Deloc jenat de tăcere, Ben Sullivan își termină cafeaua, apoi se ridică pentru a umple din nou cele două cești. Când se așeză, Jenny spuse încet:

– Sper că acest sejur îi va face bine lui Christopher. Când aveam doisprezece ani, doream să vin la Tucker's Pond. Mama trăia încă. Veneam aici prin pădure. În casa asta locuia o doamnă bătrână.

– Doamna Howell.

– Așa este. Îmi oferea prăjituri.

Ben clătină din cap.

– Am cumpărat casa la moartea sa... Așadar, Christopher are doisprezece ani?

– Da.

– I-aș fi dat cu ușurință cincisprezece.

– Este adevărat că este înalt pentru vârsta lui.

Totuși, Jenny știa că nu era vorba numai de o problemă de talie... Ar fi dorit atât de mult să regăsească în el mirarea copilăriei. Dar fiul său părea atât de dezamăgit, iar în ultimul timp, se simțea stânjenită cu el.

– Asta trebuie să fie, spuse Ben.

– Acum, mă voi întoarce...

La zgomotul scaunului său alunecând pe podea, câinele pătat se ridică și, mârâind surd, înaintă spre ea. Jenny se dădu înapoi, se lovi de masă și era gata să cadă. Ben Sullivan se ridică fulgerător și o prinse în brațe.

– Culcat, Blaze!

Câinele îl ascultă imediat.

Strânsoarea brațelor lui Ben o tulbură pe Jenny. Erau atât de puternice, atât de reconfortante.

– Îmi pare rău, Ben. Blaze nu iubește prea mult oamenii.

Îi dădu drumul încet.

– Te simți bine?

– Da, da, spuse Jenny, care-și simțea totuși obrajii îmbujorându-se. Este un paznic bun, adăugă ea.

– Posibil, dar nu acesta este motivul prezenței sale aici. L-am găsit în pădure. L-au abandonat niște turiști. De atunci, comportamentul i s-a îmbunătățit, dar nu se poate spune că este încă sociabil cu adevărat. Ești sigură că te simți bine?

– Absolut sigură.

– Ia o chiflă pentru Christopher.

Îi întinse una învelită într-un șervețel. Jenny o luă și se îndreptă spre ușă, înconjurându-l la o distanță respectuoasă pe Blaze, care n-o scăpa din ochi.

– Pe curând, spuse Ben.

– Este într-adevăr amabil din partea dumitale....

Jenny simțea o timiditate de adolescentă în fața acestui bărbat a cărui atingere o emoționase. Ajungând la cabană, își dădu seama că el nu zâmbise nici măcar o dată în prezența sa. Nici nu vorbise despre el. Acum, știa multe despre ea; dar Jenny nu știa aproape nimic despre el. Lui Ben Sullivan părea să-i placă singurătatea casei sale confortabile din adâncul pădurii. După toate aparențele, cu cât avea mai puțin de-a face cu oamenii, cu atât se simțea mai bine. Ca și câinele său, se gândi tânăra femeie.

Totuși, amintirea îmbrățișării sale energice și emoția senzuală pe care o simțise, o tulburau încă. Era mult timp de când nu reacționase astfel în prezența unui bărbat.

Christopher mușcă lacom din chiflă. Cel puțin aerul lacului îi redase pofta de mâncare.

– De unde este? o întrebă cu gura plină.

– Mi-a dat-o Ben Sullivan. Am dat peste casa sa, plimbându-mă prin pădure. De ce nu mi-ai spus că locuia atât de aproape? La el v-ați dus să luați lemne pentru încălzit?

– N-am dat atenție.

Dimineața, puțin mai târziu, când serviciile însărcinate cu restabilirea telefonului și electricității și să umple butelia își îndepliniseră sarcinile, Jenny și Christopher se duseră în oraș pentru un mic dejun rapid și câteva cumpărături. Cu speranța tainică de a-și îmbuna fiul, Jenny acceptă să cumpere o provizie de pizza congelată. Dar pentru atâta lucru, el nu-și descleștă fălcile.

Descoperind la întoarcere mașina 4x4 a lui Ben Sullivan parcată în fața cabanei, inima lui Jenny tresări în piept.

Christopher rămase indiferent.

– Mă duc să privesc la televizor, anunță el.

– O clipă! Du câteva pungi cu provizii în casă.

Când se îndepărtă, Jenny începu să descarce restul de provizii, fără să scape din ochi cabana mică în care era adăpostită pompa, la jumătatea drumului spre lac. Curând, Ben Sullivan apăru de acolo. Zărind-o, dădu din cap.

– Pompa pare să funcționeze normal. Mă duc să verific robinetele. Dă-mi astea.

Îi luă din brațe cele două pungi grele cu provizii. Pașii îi erau lungi și ușori; nu părea să-l împiedice greutatea.

În interior, deschise robinetele. Pentru început, nu se auziră decât niște șuierături și pufnituri, dar curând apăru apa. Sentimentul de tulburare pe care-l simțea Jenny în fața lui Ben, nu dispăru.

În prezența sa casa părea diferită, mai vie.

– Când plec, voi scoate canoea din magazie, spuse el. Astfel, veți putea face o plimbare pe apă dacă vă cere inima.

– Merg să te ajut, propuse Jenny.

– Nu, nu, n-are rost.

Jenny nu se putu împiedica să se simtă respinsă. Din camera lui Christopher ajungea până la ei sunetul televizorului. Ben nu făcu totuși niciun comentariu.

Tânăra femeie îl observă pe fereastră în timp ce se îndrepta spre magazie. Ieși de acolo trăgând canoea după el. După ce o legă de ponton, fără o privire pentru ea, urcă în 4x4 și demară.

Un profund sentiment de singurătate o copleși pe Jenny. Era o prostie. Acum, după ce-și îndeplinise sarcinile, era normal ca el să plece. De altfel, era mai bine așa. Ben nu-i ascunsese dezaprobarea sa. Nu-i aprecia nici stilul de viață, nici educația pe care i-o dădea fiului său. Și ultimul lucru de care avea nevoie, era cineva care s-o critice.

În timpul orei care urmă, frecă și curăță până când frigiderul și chiuveta străluciră. Apoi trecu în revistă conținutul dulapurilor și etajerelor, promițându-și să înlocuiască atent la plecare ce folosise. Observă că totul era în ordine în bucătărie.

N-o cunoștea pe Grace, cu care tatăl său se căsătorise cu mai puțin de doi ani mai înainte. Fără să prea știe de ce, își făurise imaginea unei menajere perfecte.

La începutul căsniciei lor, Jenny primise de la Grace scurte răvașe cărora ea le răspunsese succint. Și treptat, totul se redusese la o felicitare de Crăciun.

– Ce se mănâncă? întrebă Christopher făcându-și brusc apariția în bucătărie.

– Mi se pare că tocmai am luat micul dejun.

– Este ora unu, remarcă băitul.

Făcură niște sandvișuri pe care le duseră în camera de zi.

– Ce-ai spune de o baie, după aceea? sugeră Jenny.

– Am încercat apa. Este rece ca gheața.

– Am putea să ieșim cu canoea. Ben Sullivan a scos-o pentru noi.

Christopher ridică din umeri.

– Prefer să privesc la televizor.

– La televizor poți să privești cât vrei la Boston! exclamă Jenny, stăpânindu-și de bine de rău enervarea. Este păcat să nu profităm de lac; este atât de frumos.

– Nu este cazul să faci din țânțar armăsar, mormăi Christopher, sărind în picioare.

Auzind închizându-se ușa camerei sale, Jenny își luă capul în mâini. Oare ce să facă pentru a-l distra pe acest adolescent?

***

Mai târziu, Jenny merse de-a lungul cărării mărginită de ferigi, până la bungalou. Format din două camere și o baie, cu pereții din pini noduroși și covoarele cu motive împletite, era la fel de simplă și confortabilă cum era cabana. Una din camere era prevăzută cu două paturi identice; cealaltă servea deocamdată de debara.

Jenny examină cutiile care erau depozitate acolo. Într-una din ele găsi o veche carte pentru copii, care îi aparținuse. În alta, un album de fotografii care, descoperi cu cea mai mare uimire, purta numele său. Deschizându-l, avu un șoc găsind o fotografie a ei copilă, cu zâmbetul subliniat de strălucirea metalică a aparatului ortodontic, cu picioarele mari și părul legat în coadă de cal. Vederea unei fotografii în care, mai tânără, ținea mâna mamei sale, îi aduse lacrimi în ochi. O a treia, o arăta în brațele unui bărbat tânăr cu profil de neuitat: tatăl său. Jenny închise albumul. Aceste amintiri erau prea dureroase.

Oare cine îl putuse întocmi? Tatăl său? Nu era deloc genul lui Buzz Carmichael să se arate atât de sentimental.

Cu inima grea, se întinse pe unul din paturile din cameră și rămase îndelung pierdută în visurile trezite, în care se amestecau imagini din trecut cu viziunea tulburătoare a ochilor pătrunzători, de culoare închisă ai lui Ben Sullivan, a pieptului musculos, a curbei severe și totuși senzuale a buzelor sale...

Făcu un efort pentru a se ridica. Trebuia să se întoarcă. La urma urmei, poate nu era pierdută orice speranță de a-l convinge pe Christopher să facă o plimbare.

Când o luă pe drumul spre cabană, surprinse un zgomot de voci. Grăbind pasul, printr-o deschidere în frunziș, zări pe ponton siluetele lui Ben Sullivan și a lui Christopher, cu o undiță în mână. Jenny se opri. Frânturi de fraze îi ajungeau la urechi.

– Menține încheietura mâinii! Trebuie să controlezi undița. Privește, așa... Jenny se apropie pe nesimțite.

– Cei mai buni pescari cu momeală pretind că-ți pot contura personalitatea doar din modul în care lansezi. Oricum, trebuie să

stăpânești elementele de bază. Mai încearcă. Foarte mirată, Jenny își văzu fiul dând brațul înapoi și efectuând o lansare stângace, care proiectă momeala doar la câțiva metri de picioarele sale.

– Este mai bine! exclamă Ben Sullivan. Progresezi. Așteaptă doar ca undița să fie direct în spatele tău, pentru a o proiecta în față.

Christopher se întoarse pentru a pune o întrebare pe care Jenny n-o înțelese.

– Am zărit o mulțime de bibani în împrejurimi și le place în mod special această momeală botezată "fantoma gri".

Din nou Christopher vorbi fără ca Jenny să înțeleagă sensul cuvintelor sale.

– Sigur, poți să le cumperi, răspunse Ben. Dar cele mai bune sunt cele pe care le faci tu. Acestea sunt creațiile mele.

– Tu ai fabricat toate astea!

De data aceasta, Jenny auzi exclamația de admirație a fiului său.

– Desigur. Mai încearcă. Trebuie ca momeala să lovească apa în felul unei muște adevărate. Peștele trebuie să creadă asta, înțelege. Și nu îndoi încheietura mâinii.

Jenny se apropie încet. Erau atât de ocupați, încât nu-i remarcară sosirea. Se întoarseră doar când câinele pătat scoase un mârâit amenințător. Christopher îi acordă o privire grăbită, dar Ben Sullivan o privi cu acea seriozitate pe care o găsea extrem de derutantă.

– Câinele acesta nu mă place, spuse Jenny.

– Cuminte, Blaze! Am uitat să-ți cer dimineață permisiunea să-ți iau cu asalt pontonul. Dat fiind că eu n-am acces la lac, am căpătat prostul obicei de a veni să pescuiesc aici. De obicei, asta nu deranjează pe nimeni.

– Nu mă deranjează deloc.

În sinea sa, Jenny se simțea totuși cuprinsă de emoții contradictorii. Eforturile reale ale lui Christopher pentru a stăpâni arta lansării o puseseră pe gânduri. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Ben Sullivan că se ocupa de băiat. În același timp, avea sentimentul că el îi judeca sever sistemul de educație și-l plângea pe fiul său. O agasa să-l vadă stabilind o complicitate masculină. Fără îndoială, se considera în stare să rezolve orice, datorită câtorva lecții de pescuit!

Christopher făcu o nouă încercare, la fel de nereușită.

– Vei reuși, îl asigură Ben.

– Mamă, privește momelile pe care le-a făcut Ben!

Jenny puse mâna pe cutia din plastic, compartimentată. În ciuda prejudecăților, vederea delicatelor creații din pene, fire de mătase și elemente strălucitoare, îi smulse un strigăt de admirație.

– Toate au un nume, îți dai seama? spuse Christopher. Ben se apropie și cu degetul arătător lung și bronzat, îi indică una:

– Aici este un pește torpilă strălucitor, iar acolo, un vierme păros.

– Au nume ciudate.

Privindu-i degetul, Jenny simți o ciudată căldură cuprinzând-o. Ben o tulbura extraordinar. În prezența sa, trupul și mintea se despărțeau.

Își îndreptă atenția asupra lui Christopher și-și dădu seama că se străduia cu adevărat să execute bine, în timp ce, de obicei, capacitatea sa de rezistență pasivă o înnebunea deseori, înfuriind-o. În acest domeniu trebuia ca bărbații să-și arate de asemenea superioritatea, gândi cu amărăciune.

Brusc, Christopher scoase un strigăt:

– Ce se întâmplă?

Ben văzu întinzându-se firul undiței bărbatului.

– Mișcă momeala...

– Am prins un pește?

– Nu încă, dar este pe drum. Ad-o înapoi încet, foarte încet. În niciun caz, brusc. Nu trebuie să rupă cârligul.

Puțin retrasă, Jenny îl privea pe Ben Sullivan care, în picioare în spatele lui Christopher, îl sfătuia și-l încuraja. Oftă. Cu ce drept se plângea? Dimpotrivă, ar fi trebuit să se bucure că se ocupa de fiul său.

Tânăra femeie admiră captura pe care Christopher o scoase din apă, apoi îl privi așezându-se din nou la pescuit. Când Ben prinse un pește, își aruncă undița.

– Gata pentru astăzi.

Băiatul făcu să se audă un strigăt de protest.

– Oh, de ce?

– Cu acești doi pești, avem cu ce să cinăm din belșug. Prima regulă: să nu prinzi niciodată mai mult decât poți mânca. Și dacă se întâmplă, trebuie aruncat peștele înapoi în apă.

– Asta este legea? întrebă Christopher.

– În orice caz, legea mea! Acum, să mergem să-i curățăm pe aceștia.

Jenny privi peștii cu un aer suspicios.

– Dacă ai rămâne să cinezi cu noi? Vom împărți capturile voastre.

– Bună idee! exclamă Christopher.

– Ei bine, de acord.

Ben întâlni privirea lui Jenny și o menținu captivă.

– Mă duc să văd ce pot prepara, spuse ea tulburată. Putem folosi grătarul. Am cumpărat cărbune de lemn.

În timp ce se duse spre casă, îl auzi pe Ben sfătuindu-l pe Christopher asupra modului de a curăța peștele de solzi.

Până la urmă, Ben fu cel care se ocupă de cea mai mare parte a pregătirilor pentru masă. Tăie cartofii și-i puse la prăjit pe grătar, înfășurați în folie de aluminiu cu ceapă, unt, și mult piper. Puse de asemenea la fript fileul de pește. Jenny prepară salata.

Christopher, care în general nu catadicsea să deschidă gura, punea multe întrebări. Voia să știe de unde avea Ben cunoștințele de pescuit.

– Am crescut în Maine, explică acesta din urmă.

– Totuși, a trebuit să te învețe cineva!

– În special tata. Și de asemenea, bunicul.

– Știa să pescuiască?

– Ba bine că nu! Bunicul cunoștea totul despre pădure, lac și regiunea care ne înconjoară.

Jenny îi asculta în timp ce mânca din peștele savuros proaspăt pescuit și cartofii moi.

Privirea ochilor albaștri, aproape negri ai lui Ben se ațintì asupra ei.

– Iată că este mai bine, spuse el.

– Este ciudat, replică Jenny. Sunt ceva mai mult de douăzeci și patru de ore de când am sosit, și este prima dată când mă simt cu adevărat relaxată. Aici chiar am impresia că Bostonul este pe planeta Marte. Avu plăcerea să vadă o urmă de zâmbet apărând pe buzele lui Ben.

– Viața în această regiune prezintă avantaje, replică bărbatul.

– Da, desigur. Pentru o lună sau două.

Ben se încruntă.

– Îți trebuie doar timp pentru a adopta ritmul nostru de viață.

– Sunt deja fericită cu puținul de care pot să profit. Viața în oraș nu este întotdeauna ușoară, dar.... Oare nu încerci uneori un sentiment de singurătate, aici?

Se lăsă tăcerea. Câteva clipe nu se auzi decât trosnetul bușteni-lor în foc.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse în sfârșit Ben. Oricum, nu până acum.

Jenny era prizoniera privirii sale magnetice. Din fericire, strigătele de bucurie care se auzeau de la ponton îi permiseră să rupă legătura. Se ridică și se duse pe veranda din spate, imitată de Ben.

Rocket, după toate aparențele de-abia ieșit din apă, stropea în toate direcțiile, scuturându-se. Christopher, care râdea în hohote, îngenunche lângă el. La oarecare distanță, Blaze le observa joaca.

– Mulțumesc, murmură Jenny.

– Pentru ce?

Vocea aceea atât de aproape, respirația peste părul său....

– Pentru această zi. Și pentru că i-ai arătat lui Christopher cum să pescuiască și să prepare cina. I-a făcut foarte bine.

– Și eu m-am distrat bine.

O luă de umeri și o făcu să se întoarcă. După ce o privi îndelung, se aplecă și-i atinse buzele cu un sărut ușor. Prea ușor. Se îndepărtă imediat.

– Mă voi întoarce, spuse cu o voce foarte naturală.

– Vei mai veni să ne vezi? Christopher va fi încântat.

– Rămân prin împrejurimi, spuse el fără să promită.

În timp ce spăla vasele, Jenny își punea întrebări. Avea impresia că Ben ezitase s-o sărute. Nu părea bărbatul care să se angajeze în vreo relație oarecare. Cu atât mai bine. Nu avea nicio dorință să trăiască un flirt stupid de vacanță. Viața îi era deja destul de complicată și așa!

Capitolul 3

Trezindu-se a doua zi dimineață, Jenny constată că soarele, deja sus pe cer, umplea încăperea. La Boston, ar fi sărit în picioare. Aici, acest gen de detaliu își pierdea importanța. Cu un oftat fericit, se afundă în căldura moale a păturilor.

Și, fără să vrea, amintirea sărutului lui Ben Sullivan îi veni în minte. Fusese un sărut pur prietenesc, își spuse. Totuși, existau asemenea săruturi între un bărbat și o femeie? Și dacă nu fusese decât prietenesc, de ce amintirea sa o făcea încă să tremure de emoție?

Un zgomot ritmat îi întrerupse cursul gândurilor. Ciuli urechile. Zgomotul venea din exterior, îmbinat cu cel al unei conversații. Aruncând păturile, alergă la fereastra rămasă deschisă și-i văzu în acea clipă pe Ben Sullivan și pe Christopher care, înarmați cu un topor, spărgeau lemne și le stivuiau într-o grămadă aranjată.

Unei prime reacții de plăcere declanșate de vederea lui Ben, îi urmă îngrijorarea. Christopher era prea tânăr și prea neexperimentat

pentru a mânui o asemenea unealtă periculoasă. Totuși, nu schiță niciun gest pentru a-l opri.

– Bunicul meu spunea că lemnul bun încălzește de două ori, spuse Ben. Când îl spargi, și când arde.

– Este adevărat că este ciudat de frig aici noaptea, răspunse Christopher.

– De aceea ar fi mai bine să mai adăugăm peste mormanul de lemne. Veți avea nevoie.

– Oare bunicul tău știa să confecționeze chestii ca cele pe care mi le-ai arătat?

– Momeli? Da, desigur. El m-a învățat. Mai am încă o parte din materialul său. De exemplu, menghina.

– La ce folosește?

– La fixarea momelii în timp ce lucrezi la ea.

Așchiile de lemn zburau. Aerul puternic se înmiresma cu parfumul plăcut de lemn proaspăt tăiat. La o oarecare distanță, Rocket moțăia, în timp ce Blaze, așezat în ferigi, urmărea operațiunile din ochi. Jenny nu-și revenea.... Christopher se trezise de dimineață, fără să fie îndemnat!

– Ține bine toporul, îl sfătui Ben. El trebuie să muncească, nu tu. Și nu pierde niciodată din ochi lucrarea ta. Trebuie să înveți să respecți puterea uneltelor.

Jenny îl văzu pe Christopher adaptându-și priza.

– Este mai bine, spuse Ben. Acum, privește această bucată de lemn. Vezi nodul?

Să nu cauți să-l spargi în acest loc; ăsta va face toporul să sară fără rezultat. Să lovești mai degrabă puțin alături.

Se auzi răsunând o lovitură de topor, urmată de zgomotul bușteanului aruncat peste grămadă.

– Bună dimineața! strigă Jenny de la fereastră.

Se întoarseră amândoi în același timp.

– Iată-te în sfârșit trezită! spuse Ben.

Zâmbea. Faptul, atât de rar, fu pentru Jenny izvor de uimire.

– Ați luat micul dejun?

– Eu da, dar asistentul meu aici prezent se plânge că moare de foame.

– Asta-i adevărat!

– Acordă-mi cinci minute și cobor să-ți pregătesc de mâncare.

După ce făcu un duș rapid, Jenny îmbrăcă niște blugi și un tricou roșu-intens peste o bluză albastră și se grăbi spre bucătărie. Puse pe masă suc de portocale, cereale și lapte și puse în funcțiune cafetiera, înainte de a-i striga pe tăietorii de lemne.

În timp ce Christopher atacă bolul de cereale, Jenny prăji pâine și-i turnă lui Ben o ceașcă de cafea. Îi simți privirea oprindu-se asupra ei, în timp ce umbla prin încăpere.

– Îmi închipui că ți s-a făcut din nou foame, spuse tânăra femeie așezând în fața lui pâine prăjită și dulceață.

– Nu prea mult, dar o voi scoate la capăt.

– Cum se face că te-ai sculat atât de devreme dimineață? îl întrebă pe Christopher, așezându-se în fața propriei cești de cafea. Ați stabilit o întâlnire aseară?

Christopher dădu afirmativ din cap.

– Și te-ai trezit singur?

– Da.

– Și-a folosit orologiul intern, spuse Ben.

– Perspectiva de a merge la școală, nu acționează asupra acelorași reflexe.

Cum Ben și Christopher ridicară din umeri, Jenny izbucni în râs. Christopher își șterse buzele și se ridică.

– Mă duc să mă joc cu Rocket, anunță. Mă așteaptă.

Ben așteptă să iasă pentru a întreba:

– Sper că nu te superi că i-am încredințat lui Christopher sarcina de a sparge lemne?

– Mărturisesc că îl consider cam tânăr pentru acest gen de activitate. Se lăsă tăcere.

– Ce face la Boston? Îmi imaginez că locul nu este lipsit de pericole?

Jenny coborî ochii asupra ceștii. Această întrebare îi retrezea toate îndoielile și temerile, amintirile nopților interminabile, pline de coșmaruri. Pericolele marelui oraș; dacă ar fi știut Ben ce punct sensibil atinsese....

– Există pretutindeni pericole, reluă Ben. Singurul mod de a te proteja de ele, este să te pregătești cât mai bine posibil.

Întinse mâna peste masă și o puse peste cea a lui Jenny.

– Christopher se va descurca. Este un băiat inteligent.

Jenny dădu din cap, stăpânindu-și lacrimile.

– Nu te frământa pentru atâta.

– Asta pentru că.... uneori viața pare atât de dură. Trebuie să iau toate hotărârile, referitoare la Christopher și la mine, singură, să rezolv problemele care apar. Uneori mă tem să nu-mi plâng de milă și mi-e groază de asta.

– Ți-o poți permite, din când în când. Ți-am spus ieri: ești prea dură cu tine însăți. Și apoi, n-am venit la Tucker's Pond pentru a fi decepționată. Este a doua lege a lui Sullivan!

Jenny ridică în sfârșit capul și-i adresă un zâmbet jalnic. Mult după ce Ben își retrase mâna, ea continuă să-i simtă presiunea peste a sa.

Bărbatul se ridică.

– Ar fi mai bine să mă întorc la spartul lemnelor, dacă vreau să duc la bun sfârșit restul programului.

În fața privirii întrebătoare a lui Jenny, zâmbi.

– I-am promis lui Christopher să-i arăt câteva tehnici de pescuit ale bunicului meu. Și apoi, vrea să învețe să vâslească folosind pagaia.

Jenny izbucni în râs.

– Ai ceva dintr-un șef de cercetași! Ce se va întâmpla cu munca ta? N-ar trebui să-l lași pe Christopher să-ți monopolizeze astfel timpul.

– Am hotărât să-mi iau câteva zile libere, replică Ben. Casele sunt pregătite pentru întâmpinarea vizitatorilor din iulie. Și apoi, nu este doar Christopher care-mi monopolizează timpul....

Jenny îl privi cu jenă.

– Chiar nu voiam....

– Cu siguranță.

Se apropie și-și puse mâinile pe umerii ei. Mici luminițe îi jucau în privire.

– Asta este felul tău de a fi. Ieri, când te-am găsit la ușa mea cu ceașca de cafea în mână, mi-ai părut atât de....

– ....Pierdută? sugeră ea cu o ironie amară.

– Nu, nu. Mai degrabă seducătoare. Nu sunt obișnuit să mi se facă vizite.

– Mai ales la ora șapte dimineața.

– N-are importanță ora, murmură el.

Și se aplecă pentru a o săruta. De data aceasta, era un sărut adevărat. Cu picioarele tăiate de emoție, Jenny se lăsă spre el. Oh, da, sărutul acesta era diferit de cel din ajun. Era o adevărată cufundare într-un teritoriu necunoscut. Își înnodă brațele în jurul gâtului său și-și strecură degetele în părul des. Totuși, din adâncul conștiinței sale se ridică o voce plină de reproșuri. Oare cum putea să sărute astfel, fără rezerve, un ins aproape necunoscut? Și Philip? Ce mai căuta în această poveste?

Dar Jenny refuză să asculte acea voce.

Ben o lăsă brusc și-i zâmbi înainte de a ieși din încăpere.

Dornică să nu zăbovească asupra acestui episod, Jenny desfășură o activitate debordantă toată dimineața. Când ieși să întindă lenjeria pe frâmghia de afară, se gândi că era ca și când se juca de-a stăpâna casei. Totul părea atât de simplu aici, viața era redusă la strictul necesar.

Când Ben și Christopher se întoarseră, pe masa din bucătărie îi așteptau o mulțime de sandvișuri. Văzându-i sosind împreună, Jenny simți o absurdă tresărire de bucurie.

– Putem să le luăm cu noi? întrebă Ben. Ne gândim să facem o plimbare cu canoea pe lac.

– Desigur, răspunse Jenny, ascunzându-și dezamăgirea. Când plecați?

– Îndată ce vei fi gata.

– Mă invitați?

– Firește.

Ben îi pândea răspunsul zâmbind.

– Ei bine?

– Sunt gata!

Se instală la mijlocul canoei, Christopher la proră și Ben la pupă. Acesta din urmă îi explică lui Christopher mânuirea pagaiei.

– Ține-o așa, îi spuse copilului, aici și aici. Prin efectul levierului, despică apa și imprimă-i apoi o mișcare ușoară de răsucire când o scoți.

– Atâta tot?

– Atâta tot. Mai târziu te voi învăța câteva lovituri care se practică la pupă. Da, doar dacă bășicile din palme ți-o vor permite! adăugă zâmbind.

– Unde mergem? întrebă Jenny.

Cu mâna, Ben indică direcția la dreapta.

– Mă gândeam să ajungem acolo, în acel golfuleț ce iese în afară.

Jenny aprobă din cap. Soarele care strălucea sus pe cer își răspândea căldura plăcută. Curând, tânăra femeie trebui să-și scoată puloverul. În fața ei, vedea trupul subțire al fiului său care exersa mânuirea pagaiei și simțea în spate prezența liniștitoare a lui Ben.

– Privește spre dreapta, spuse acesta din urmă.

Urmărindu-i indicația, Jenny văzu o rață urmată de doisprezece pui mici.

– Și în vârful acestui copac se află un cuib de vulturi-pescari, adăugă Ben.

– Este enorm! exclamă Jenny.

– Îl refolosesc an după an, fiecare aducându-și contribuția la acțiune. Îi distingi?

– Sunt rățoi? întrebă Christopher.

– Nu, sunt mai aproape de șoimi. Totuși ca și rățoii, se hrănesc cu pește.

Merseră de-a lungul rezidențelor secundare ascunse în cuibul lor de verdeață, la o oarecare distanță de țărm. Doi cufundari se așezară pe apă în apropierea lor și înotau în urma canoei.

Cei trei acostară pe o mică limbă de pământ, escaladară stâncile și făcură picnic la soare.

După prânz, Christopher își suflecă blugii pe picioare și începu să exploreze terenul mlăștinos. Jenny își făcu pernă din pulover și se întinse. Cu ochii închiși, se lăsă legănată de cântecul păsărelelor, clipocitul valurilor care ajungeau la mal și zgomotul frunzelor agitate de briză.

– N-aș fi crezut asta posibil vreodată.... murmură.

Deși cu ochii închiși, ghici prezența lui Ben foarte aproape. Când îi mângâie părul, se înfioră.

– Ce anume?

– Să mă găsesc în acest cadru idilic, când doar acum trei zile duceam o viață nebună și nu reușeam să dorm. Într-adevăr, este o altă lume.

Jenny deschise ochii și întâlni privirea ochilor săi de culoare albastru-închis. Cu vârful degetului, Ben îi mângâie ușor obrazul.

– Voi păstra mereu amintirea acestor zile în adâncul memoriei, murmură tânăra femeie.

– Chiar și prima?

– N-a fost atât de îngrozitoare. Și mâncărurile bune ale Adelei m-au ajutat să înghit pilula....

Jenny întoarse capul. Simțea brusc o vie dorință ca el s-o ia în brațe, să-i strivească buzele sub ale sale, s-o înăbușe sub greutatea trupului său. I se părea incredibil să i se întâmple un asemenea lucru ei, care se străduise atât de bine să-și stăpânească emoțiile și să nu facă decât lucruri rezonabile. Oare ce i se întâmplase? Ce fericire că era Christopher acolo. Altfel, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? În același timp, în sinea ei regreta că nu erau singuri.

Se întoarseră liniștiți, în ciuda afirmațiilor lui Christopher care pretindea că nu era obosit deloc și putea să vâslească mai repede. Totuși, Ben părea perfect conștient de limitele forțelor unui băiat de doisprezece ani.

Când ancorară canoea la ponton, sări pe uscat, imitat de Christopher și o ajută pe Jenny să coboare.

– Dacă ne-am pescui cina ca ieri? sugeră băiatul.

Ben o consultă pe Jenny din privire.

– Asta depinde de stăpâna casei. Ți-ar face plăcere să mănânci iar pește în compania a doi pescari flămânzi?

– Vă voi da răspunsul într-o clipă, spuse Jenny.

Și, încruntându-se, se prefăcu că se gândește intens. În acea clipă, privirea îi căzu asupra siluetei unui bărbat care îi privea de sus de pe cărare.

– Philip! exclamă ea.

Simți brusc încordarea lui Ben. Reacția lui Christopher fu mai explicită.

– La naiba! exclamă el cu o voce dezolată.

Redevenind de bine de rău ea însăși, Jenny se îndreptă spre Philip, care le venea în întâmpinare. Zvelt, cu părul blond, ochii de

un cenușiu-deschis și zâmbetul ușor, cu cămașă galbenă, pantaloni kaki și mocasini, avea marca de neșters a apartenenței sale citadine.

O luă pe Jenny în brațe și o sărută.

– Ar fi trebuit să mă anunți, spuse ea, cu voce nesigură.

Era conștientă de prezența lui Ben în spate. Philip îi dădu drumul pentru a se apropia de Christopher, căruia îi ciufuli cu afecțiune părul.

– Bună ziua, Christopher, spuse cu căldură.

Jenny își văzu fiul strângându-se la acea atingere și stânjeneala îi spori.

Fără entuziasm, îi prezentă pe cei doi bărbați.

– Ce te-a îndemnat să vii? întrebă tânăra femeie. Vreau să spun, nu te așteptam....

– Trei zile fără tine, este un motiv suficient, nu?

O sărută din nou. Jenny întoarse capul, incapabilă să susțină privirea lui Ben.

– Să intrăm, spuse ea cu o veselie prefăcută. Tocmai am făcut o plimbare minunată cu canoea pe lac.

Deschise marșul cu Philip, care nu-i lăsase mâna.

Un Saab gri era parcat pe alee.

– Așadar, veniți din Boston? spuse Ben.

– Exact. Am dorit să petrec weekendul în Maine.

– Sunteți avocat?

– Jenny v-a vorbit despre mine?

Cu cea mai mare seriozitate, Ben își plimbă privirea peste mica mașină elegantă și hainele impecabile ale lui Philip.

– Simplă intuiție.

– Presupun că și dumneavoastră sunteți în vacanță aici?

– Câtuși de puțin. Sunt autohton.

– Ben ne-a făcut un imens serviciu, se grăbi să explice Jenny. La sosirea noastră, nimic nu era pregătit. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Intri, Ben?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc. Încântat să te cunosc, Philip.

– Mergem la pescuit, mâine, nu-i așa Ben? întrebă Christopher.

Ben puse o mână pe capul băiatului.

– Asta poate aștepta o zi sau două.

– În niciun caz să nu vă schimbați planurile pentru mine, interveni Philip. Oricum, Jenny și cu mine avem de recuperat un timp.

– În acest caz, vom mai vorbi.

Cu un profund sentiment de tristețe, Jenny îl privi pe Ben urcând în 4x4 și îndepărtându-se.

– Pare un om drăguț, spuse Philip pătrunzând în cabană.

Christopher se îndreptă imediat spre camera sa, a cărei ușă o trânti după el. Câteva clipe mai târziu, se auzi sonorul televizorului.

– Este foarte amabil cu Christopher, spuse Jenny. Îl învață să pescuiască, să vâslească.

Dacă vocea îi suna fals în propriile urechi, lui Philip părea că nu-i păsa.

– Oamenii din regiune cunosc cu siguranță multe despre aceste lucruri.

Postat în mijlocul camerei de zi, Philip privea cu curiozitate în jur.

– Iată așadar faimosul loc de retragere Carmichael.

Cunosc bostonieni care ar plăti scump să fie în locul meu!

– Știu, spuse Jenny.

Știa și că Philip făcea parte din acel lot.

– A rămas foarte simplu, spuse el. Este genul tatălui tău. În sfârșit, așa cum pare, adăugă pe un ton plin de subînțelesuri.

După ce făcu o pauză, se întoarse spre Jenny.

– Serios, nu crezi că ar fi timpul să faci pace cu el?

Evident. Nimic nu l-ar fi bucurat mai mult pe Philip decât să-i spună "Buzz" tatălui lui Jenny. O asemenea familiaritate l-ar fi plasat pe un bărbat în societatea bună din Boston. Totuși, ea nu-i reproșa asta. Philip era un om bun, muncitor, amabil. În plus, aparțineau aceluiași mediu. Ben era focul, entuziasmul, descoperirea. Trăia în mijlocul pădurii, știa să mânuiască toporul, să repereze vulturii pescari și să aștepte cu răbdare ca un original să vină să bea din lac. Doar că locuia singur pe o altă planetă. După terminarea lunii sale de vacanță, Jenny se va reintegra în Boston și în slujba sa de la Prescott, Turner și Bowling. Muncise din greu pentru a deveni avocat. Niciun obstacol nu-i va sta în drum, când se afla atât de aproape de țintă. Philip și ea erau făcuți unul pentru altul. Când vor fi căsătoriți....

– Cred că tata și cu mine suntem de acord măcar asupra acestui punct, spuse tânăra femeie, smulgându-se din gândurile sale. Este de preferat să păstrăm distanța.

– Nu voi mai discuta asta. Sunt prea fericit că sunt aici cu tine. Nu-ți poți imagina cât de mult mi-ai lipsit!

– Și tu mi-ai lipsit, Philip.

Nu-i mai rămânea decât să spere că Cerul îi va ierta minciuna.

– Bun.... Mă duc să-mi iau bagajele înainte de a se înnopta.

Ceva în Jenny îngheță.

– Nu poți să dormi aici, Philip!

În fața privirii sale uluite, Jenny adăugă cu greu:

– Este un bungalou foarte confortabil pentru invitați, la câțiva pași de aici.

De data aceasta, uimirea lui Philip se îmbină cu tristețea.

– Camera lui Christopher este vecină cu a mea, încercă să explice Jenny. Mi se pare.... În sfârșit, situația ar fi jenantă pentru toată lumea.

– Ei bine, Jenny.... Cum vrei.

– Îți aduc cearșafuri.

Se grăbi, foarte fericită că scăpase basma curată.

***

Întinsă în pat în noaptea aceea, Jenny trecu prin minte filmul serii. Cina cu Philip, care monopolizase conversația. Christopher ridicându-se de la masă după ultima înghițitură și plecând să se închidă în camera sa. Aerul său îmbufnat care făcuse să reapară toate temerile ei....

Se instalaseră în fața focului din lemne. Philip fiind atât de fericit, atât de serios, atât de demn de încredere. Siguranța, iată ce conta pentru Christopher și pentru ea.

Și totuși....

Se agită în pat.

Se simțise oare mai în siguranță vreodată, ca în această după-amiază, despicând apele lacului în canoea fragilă, cu Ben foarte aproape? Oricum, ce era siguranța? Cum s-o definească?

Pretextase oboseala pentru a scurta seara. Oarecum fără tragere de inimă, Philip trebuise să se retragă. Și acum, complet trează, Jenny asculta tunetul bubuind în depărtare.

Brusc, un alt sunet ajunse la ea: cel al notelor unei muzici discrete și imperceptibile care plutea spre ea prin liniștea pădurii.

Și, legănată de aceste acorduri, adormi în sfârșit!

Capitolul 4

De pe veranda din spate, unde se instalase pentru a-și bea cafeaua de dimineață, Jenny îl privea pe Christopher antrenându-se la pescuitul cu undița într-un peisaj înecat în ceață. Treptat, mișcările băiatului câștigau în fermitate și precizie, până când în cele din urmă aruncă momeala la o distanță respectabilă, firul descriind o curbă foarte distinctă.

Printr-o evidentă asociație de idei, se gândi la Ben Sullivan și închise ochii. Oare prin ce mister se simțea atrasă de o persoană ca el? Aparțineau unor lumi atât de diferite. De ce se lăsa tulburată de privirea ochilor săi albaștri ca noaptea și de gura atât de dulce, atât de expresivă? Faptul era cu atât mai incredibil cu cât Philip și cu ea vorbiseră deja de aproape un an să-și unească destinele. Împărtășind același centru de interes și aceleași ambiții, lăsând să se înțeleagă că formau cuplul ideal.

"Asta este sigur!" își spuse cu fermitate Jenny. Evident, erau făcuți unul pentru altul.

– Bună ziua! spuse Philip alăturându-i-se în acea clipă, cu părul ciufulit.

Jenny ridică ceașca în semn de bun venit.

– Cafeaua este gata. Dacă vrei, servește-te...

Îl auzi intrând în bucătărie, turnându-și o ceașcă de cafea, apoi întorcându-se. După ce o sărută pe tâmplă, luă loc în fotoliul vecin cu al său.

– Ai avut o noapte bună? îl întrebă tânăra femeie.

– Excelentă. În ciuda frigului și a singurătății, trebuie să mărturisesc că am dormit bine.

– Îți pregătisem pături în plus. Ar fi trebuit să le folosești.

– Nu de asta vorbeam, Jenny.

– Sper că nu va ploua astăzi, reluă tânăra femeie, grăbită să schimbe cât mai repede subiectul.

– Buletinul meteo anunță ploi răzlețe.

– În tot cazul, sunt o mulțime de lucruri de făcut. în ciuda vremii urâte. De exemplu, să vizitezi frumoasele localități vecine și magazinele lor de antichități.

Philip i-l arătă din cap pe Christopher.

– Să nu-mi spui că trebuie să ne prindem prânzul.

– Sper că nu, prostule! Exersează lansarea, urmând sfaturile lui Ben. Rostindu-i numele, Jenny avu impresia că-și trădează sentimentele. Totuși, Philip se mulțumi să replice:

– Ah da, autohtonul acela. Îmi imaginez că trebuie să cunoască multe despre această activitate.

Nu era o activitate, se gândi cu ranchiună Jenny. Pentru Ben Sullivan, a pescui era o artă.

– Mă duc să pregătesc micul dejun, spuse ea. Rămâi să-ți bei cafeaua aici, te voi chema când va fi gata.

– Știu că n-ar trebui să-ți vorbesc despre muncă, spuse Philip, când tânăra femeie se ridică, dar când te vei întoarce, va trebui să atacăm imediat afacerea Avery.

– Știu. Am adus documentele. Până acum, n-am avut ocazia – "nici dorința", gândi în sinea sa – să arunc o privire. Vrei să le vezi?

Fața lui Philip se lumină.

– Cu plăcere.

– Mă duc să le aduc.

El o privi cu un gest.

– Mulțumește-te să-mi spui unde sunt, le voi găsi.

– În camera mea. Într-o servietă pusă după ușă.

În bucătărie, dând naibii orice preocupare pentru siluetă sau colesterol, Jenny prepară ouă cu bacon. Curând, mirosul bun al micului dejun rustic se răspândi în toată casa.

Apoi se bătu la ușă. Auzind vocea lui Ben Sullivan întrebând dacă se trezise Christopher, Jenny simți bătăile inimii accelerându-se și o roșeață ușoară îi acoperi obrajii.

– Bună ziua! spuse ieșind în ușă, cu furculița lungă de bucătar în mână. Este pe ponton. Vrei să împarți micul dejun cu noi?

Îl examina cu un fel de aviditate. Purta un pulover cu guler pe gât și blugi uzați. Ceața matinală prinsese picături minuscule în părul său. Niciun 4x4 nu se vedea: probabil venise pe jos.

– Am mâncat deja, spuse el, evitând privirea lui Jenny. I-am promis lui Christopher că vom merge la pescuit astăzi. N-o să ne împiedice câțiva nori.

– Salut, Ben! făcu vocea bucuroasă a lui Christopher, care urca de la lac. M-am antrenat pentru lansare, în această dimineață!

– Bună idee!

– Intrați amândoi, spuse Jenny. Sunt sigură că mori de foame, Christopher.

Nu-și terminase fraza că Philip își făcu apariția din camera sa, cu un teanc de foi în mână.

– Miroase bine, spuse el.

Apoi, zărindu-i pe Ben și Christopher în ușă, îi salută. Christopher răspunse din vârful buzelor; deși mai politicos, Ben se arătă de asemenea destul de rece.

După ce pusese actele pe masă, Philip ieși să examineze cerul.

– Crezi că vremea se va îmbunătăți? îl întrebă pe Ben. Voi, oamenii de la țară, știți cu siguranță să descifrați mai bine semnele meteorologice.

Totuși, fără să aștepte răspunsul, reluă:

– S-ar spune că vrei să devii campion la lansare, Christopher.

Brusc, văzându-l bătând băiatul pe umăr, Blaze sări. Dacă Ben n-ar fi prins animalul de zgardă, fără nicio îndoială că l-ar fi trântit.

– Culcat, Blaze! ordonă Ben. Îmi pare rău, detestă gesturile bruște, adăugă adresându-se lui Philip. Nu ți-a făcut niciun rău?

– Câtuși de puțin.

Totuși, frecându-și petele de noroi lăsate de labele lui Blaze pe puloverul său, Philip nu înceta să privească animalul cu un aer neliniștit.

– Pot să-l iau pe Christopher la pescuit? întrebă Ben. În sfârșit, dacă nu se anunță nicio furtună.

– Desigur, spuse Jenny.

Măcar dacă i-ar putea întâlni privirea.

Christopher scoase un strigăt de bucurie. Totuși, Ben se îndepărtase deja, cu câinii în urma sa.

– Pe curând! îi strigă lui Christopher peste umăr. I-ați mai întâi micul dejun.

Când terminară masa și când Christopher îi părăsi, Philip se întoarse spre Jenny.

– N-am vrut să vorbesc în fața fiului tău, dar crezi că este înțelept să-l lași să plece cu ambarcațiunea, cu un necunoscut?

Tânăra femeie îl cunoștea suficient pe Ben pentru a pune în mâinile sale viața sa sau a lui Christopher.

– Mi se pare întru totul demn de încredere, răspunse străduindu-se să adopte un ton detașat.

– Previziunile meteo nu sunt deloc încurajatoare. Și-mi imaginez că furtunile se abat pe nepregătite în regiune.

– Cu siguranță, Ben ține cont de asta.

– Și apoi, găsesc acel câine periculos. Se comportă prea ciudat pentru a inspira încredere.

"Încrederea, iată-ne aici" se gândi Jenny. Oare cum să-i explice acestui orășean educat cu prejudecăți, că uneori se poate acorda încredere fără să stai pe gânduri? Cu atât mai mult cu cât, în cazul de față, îl bănuia pe Blaze că a vrut să-l protejeze pe Christopher de ceea ce, în sufletul său de câine, simțise ca o agresiune.

– Nu-ți face griji inutil. Tata îl cunoște pe Ben de ani de zile.

N-avea rost să precizeze că nu știa numărul exact al acestor ani și nici părerea lui Buzz Charmichael despre vecinul lor....

– Oh, în acest caz....

Philip termină conținutul cești de cafea.

– Dacă tot m-am gândit la asta, mi-ar plăcea să-ți vorbesc despre o idee care mi-a venit.

Jenny începu să adune vesela murdară.

– Este în legătură cu Christopher, reluă Philip. Mi se pare că nimic nu l-ar aduce mai repede pe calea cea dreaptă, decât frecventarea unei școli cu bună reputație. Îmi spuneam că după căsătoria noastră....

– Ai vrea să-l plasezi într-un internat?

– Asta este. Experiența i-ar face cu siguranță mult bine.

Jenny își stăpâni de bine de rău iritarea.

– Știu că nu-i vrei decât binele, spuse tânăra femeie cu precauție. Știu și că nu mă descurc întotdeauna bine cu el. Numai că, deși este o persoană dificilă, nu cred că are într-adevăr nevoie să fie "adus pe calea cea dreaptă". Voi face tot ce este în puterea mea pentru a-l ajuta să-și rezolve problemele, dar nu se pune problema să mă despart de el!

Cu aceste cuvinte, Jenny se îndreptă spre bucătărie. Philip fu într-o clipă în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri.

– Te rog să mă ierți, Jenny. Nu voiam să te rănesc. Vom rezolva această problemă împreună, sunt sigur. Vom forma o familie unită, vei vedea.

O sărută cu tandrețe. Philip era întotdeauna tandru, se gândi tânăra femeie. Mereu atent și prezent de fiecare dată când avea nevoie de el. În acest caz, de ce îi era din ce în ce mai greu să se gândească la un viitor cu el?

Vremea arătându-se mai favorabilă decât se puteau aștepta, când Philip scoase nasul din documentele pe care i le încredințase Jenny, se suiră în mașină pentru a merge să exploreze orășelele învecinate. Philip, pasionat de antichități și de arhitectura locală, părea în al nouălea cer.

La sfârșitul după-amiezii, când se întoarseră la cabană, Jenny se apropie de fereastră pentru a încerca să zărească un punct negru minuscul pe lac. Îl localiză curând lângă golfulețul unde făcuseră picnicul. Când îl văzu făcând cale-ntoarsă, se întoarse spre Philip care era absorbit în lectura ziarului.

– Ies, Philip. Doar o clipă.

Și alergă până la ponton să aștepte ambarcațiunea cu motor.

– Dacă ai vedea peștii care s-au prins! îi strigă Christopher când acostară.

Ben îi întinse căldarea cu gheață și sări suplu pe uscat, imitat de Christopher.

– Pot oare să merg să-i prăjesc la Ben? întrebă acesta din urmă.

– Desigur. Dacă Ben este de acord, nu văd niciun inconvenient.

Apropierea sa îi făcea sângele să-i alerge mai repede prin vene. O cuprinse o puternică dorință de a-l atinge.

– Ai petrecut o zi plăcută? o întrebă Ben, privind-o pentru prima dată.

Politețea sa ironică și în același timp impersonală, o răni.

– Foarte plăcută.

Am făcut puțin turism, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să pară naturală.

O sprânceană neagră se arcui.

– Serios? Aș fi crezut mai potrivite distracțiile de interior pe o asemenea zi.

Fulgerător, Jenny revăzu scena de dimineață, când Philip apăruse din camera sa.

Fără nicio îndoială, Ben crezuse.... I se uscă gâtul.

– Este suficient pește pentru toată lumea, reluă Ben. Dacă Philip și cu tine vreți să împărțiți masa cu noi, cu toată plăcerea.

"Puțin îi pasă de relația mea cu Philip", se gândi cu amărăciune Jenny. Știa totuși că pentru ea ar fi un chin să fie așezată în fața lui, cu Philip alături.

– Ești foarte amabil, dar am plănuit o cină la restaurant. Philip vrea să mănânce un homar.

Ben zâmbi ironic.

– Firește. Este meniul obișnuit al orășenilor în vizită în Maine.

Se întoarse spre Christopher.

– Dacă ești gata, băiete, să mergem să curățăm peștele.

– Pe mai târziu, mamă!

Jenny îi privi urcând panta și dispărând după o perdea de arbori.

***

Acasă, îl găsi pe Philip care moțăia în fotoliu, cu ziarul larg deschis pe genunchi. Îl studie, cuprinsă de emoții contradictorii. S-ar fi spus că existența sa liniștită explodase în mii de bucăți în clipa în care Ben o luase în brațe. Philip reprezenta stabilitatea și siguranța. Cu el, nu

va simți niciodată acel sentiment disperat de singurătate care o cuprindea deseori. Era o persoană sigură, pe care se putea conta.

Da, Philip deborda de calități. Un singur necaz în această problemă: lipsea dragostea la întâlnire. Dragostea..... Ea iubise deja și cu ce rezultat? Desigur, era o dragoste de adolescent, foarte departe de sentimentul tulburător pe care-l trezea Ben în ea.

Îl contemplă din nou pe bărbatul adormit, atât de vulnerabil în somn. Îl iubea în alt mod. Oare nu există diferite feluri de dragoste? Simțea pentru el genul de sentiment cu care se poate pune bazele unei vieți comune. Oare nu asta era esențial?

Philip deschise ochii și o văzu.

– Ești aici, spuse cu o voce puțin răgușită. Nu sunt obișnuit cu tot acest aer tare... Spune, Jenny, dacă am cina în oraș? Mor de dorința de a mânca unul din acei faimoși homari din Maine.

– Bună idee, Philip, răspunse Jenny.

***

A doua zi, puțin după miezul zilei, Philip plecă la volanul Saabului său. Jenny și Christopher îi adresară semne din mână din pragul ușii. Jenny insistase ca să fie Christopher prezent, ordin de care el ascultase fără entuziasm.

– Ar fi trebuit să mâncați cu noi aseară, spuse băiatul puțin mai târziu, în timp ce Jenny făcea ordine în bucătărie. Peștele preparat de Ben a fost grozav!

– Nu mă îndoiesc, spuse Jenny, care tânjea după prezența vecinului lor. Te distrezi bine cu el, adăugă după ce se gândi.

– Da. Știe să facă niște trucuri super.

– Cu atât mai bine. Vei avea niște amintiri când ne vom întoarce la Boston.

Cum băiatul nu răspunse, Jenny se întoarse spre el.

– Mi-ar plăcea să nu ne mai întoarcem niciodată, mormăi Christopher.

– Totuși, trebuie. Gândește-te mai degrabă la tot ce vei învăța în această vară.

– Nimic ce se poate face la Boston.

Jenny se simți cuprinsă de iritare.

– În loc să fii muncit de gânduri negre, ai face mai bine să te bucuri că petreci o vacanță plăcută. Și cine știe? Poate vom mai veni.

Expresia copilului se întunecă.

– Te vei căsători cu Philip, nu-i așa?

Cuvintele se lăsară între ei asemenea unei bariere de netrecut.

– El ne iubește, răspunse ferm Jenny. Și ne vrea ca familie. Oricum, decizia mă privește pe mine, nu pe tine.

– Refuz ca el să se ocupe de mine! izbucni băiatul. Și nu vreau să fac parte din familia sa!

Cu aceste cuvinte, Christopher ieși din încăpere cu capul sus. Câteva clipe mai târziu, Jenny auzi trântindu-se ușa camerei sale.

Tânăra femeie oftă îndelung. Se simțea gata să pocnească de încordare.

Când își termină treburile, încercă să se adâncească în lectură. Totuși, literele îi dansau în fața ochilor, întru totul lipsite de sens.

Lăsă cartea și coborî la ponton. Acolo, observă o clipă zbenguiala raței însoțită de puișori. Totuși, în tot acest timp, auzul atent pândea zgomotul mașinii lui Ben sau lătrăturile câinilor săi. Pădurea și lacul rămâneau mereu adâncite într-o liniște încăpățânată. Apoi soarele dispăru după un nor și natura se întunecă. Se pregătea din nou să plouă.

În timpul cinei, Christopher se închise într-o tăcere îmbufnată. La sfârșitul mesei, se duse în camera lui și puse în funcție televizorul. Oftând, Jenny își prepară o ceașcă de ceai pe care o luă cu ea în camera de zi. Așezată pe canapea, asculta cum plouă.

Privirea îi căzu peste hârtiile lăsate de Philip, le adună și începu să le citească. Imposibil totuși să găsească un sens tuturor acelor întâmplări de litigii, care îi păruseră atât de limpezi la Boston. Aici, toate aceste fraze aliniate îi evocau un jargon plictisitor. Lăsă documentele și închise ochii.

Se trezi în întuneric, cu zgomotul ploii care lovea cu putere în geamuri. Se înfioră. Mai bine să aprindă focul dacă nu voia să înghețe. În timp ce se agita în fața vetrei, deveni conștientă de liniștea care se lăsase asupra casei. Se îndreptă atunci spre camera lui Christopher, pe care o găsi goală. Cuprinsă de un presentiment îngrozitor, alergă în bucătărie.

– Christopher!

Niciun răspuns. Se repezi la ușa din spate. Aleea era goală. Și nici urmă de mașina sa.

Cu un pas nesigur, se întoarse în salon pentru a căuta hârtia pe care notase numărul de telefon al lui Ben.

– Ben? Sunt Jenny. Christopher este la tine?

– Nu.

Tânăra femeie îl simți imediat în alertă.

– Când a plecat?

– Nu știu. Am ațipit. Când m-am trezit, nu mai era. Și.... mi-a dispărut mașina.

– Sosesc!

Îmbrăcată cu un impermeabil, îl așteptă sub o ploaie torențială, în fața cabanei. Mașina nu întârzie să apară. Nu se opri decât pentru a o lăsa să urce și demară în direcția drumului regional.

Conducea cu mâinile crispate pe volan și cu buzele strânse.

– Nu te îngrijora, Jenny. N-a putut ajunge departe.

Contrariul era la fel de posibil, se gândi Jenny. Christopher se putea afla în acea clipă pe autostradă, îndreptându-se Dumnezeu știe unde. Ben păru să-i citească gândurile.

– Dacă merge spre autostradă, îl va intercepta rapid o patrulă. Nu este decât un copil.

– Chiar tu spuneai că pare mai în vârstă.

– Fără îndoială, dar nu destul pentru a înșela un polițist. Oricum, îl vom găsi înainte.

Ajunseră la o răscruce de drumuri și Ben le scrută înainte de a devia spre dreapta.

– Oare nu este puțin prea tânăr pentru a ști să conducă?

Jenny își înăbuși un oftat trist.

– La Boston, frecventează băieți mai în vârstă decât el. Îmi închipui că astfel a învățat.... Totul este din vina mea, reluă tânăra femeie după o clipă. Între muncă și studii....

– N-ai nimic să-ți reproșezi, Jenny.

– Acest gen de incident s-a mai întâmplat deja. Vreau să spun că m-a mai vârât în bucluc.... O afacere cu o mașină furată. Chiar dacă n-o conducea el, era la bord. Polițiștii l-au lăsat să plece datorită vârstei lui.

Vocea i se frânse după ce adăugă aproape strigând:

– Oh! Ben, ce voi face?

– Ai vreo idee despre motivul fugii sale? V-ați certat?

Jenny rămase câteva clipe tăcută. Strigătul furios al fiului său îi răsuna încă în urechi.

– Într-un fel... Ideea întoarcerii la Boston la sfârșitul vacanței l-a tulburat pe Christopher. Nu înțelege că este imposibil să rămânem aici....

Omisese intenționat să-l menționeze pe Philip.

– Înțeleg...

– Se amuză atât de bine cu tine încât n-ar vrea ca asta să se termine.

– Poate n-ar fi trebuit ca eu....

– Nu spune asta. Este o experiență fantastică pentru el. Pur și simplu nu mai știu ce să fac. În sfârșit, este problema mea, nu a ta.

Cu ochii ațintiți asupra drumului bătut de ploaie, Ben nu răspunse.

– Sper doar să nu fie prea departe, spuse Jenny în șoaptă.

– Îl vom ajunge din urmă, o asigură Ben.

Puțin mai departe, zărind girofarul unei mașini de poliție parcată pe marginea drumului, Jenny fu cuprinsă de panică. Când se apropiară, distinse în fața acestui vehicul un al doilea, înțepenit chiar în mijlocul a ceea ce părea o grămadă de bârne învălmășite.

– Oh! Ben, strigă tânăra femeie, prinzându-se de mânerul portierei.

El o trase cu fermitate înapoi.

– Totul este în ordine, Jenny. Îl văd.

Doar atunci, în fasciculul farurilor lui Ben, îl văzu pe Christopher, ud și cu capul plecat, lângă un polițist.

– Slavă Domnului, este teafăr și nevătămat, murmură Jenny, luându-și capul în mâini.

Când își reveni în fire, se îndreptă și vru să iasă. Încă o dată, Ben o opri cu un gest.

– Lasă-mă să aranjez asta.

Înainte ca ea să poată protesta, bărbatul era afară și se îndrepta spre polițist. Îl văzu parlamentând cu acesta din urmă. La un moment dat, puse mâna pe umărul lui Christopher. Când polițistul aprobă din cap, apa se revărsă pe marginea căștii peste uniformă.

Apoi, Ben se întoarse cu Christopher. Deschise portiera lui Jenny.

– Este o pătură în spate. Poți să ajungi la ea?

Jenny i-o întinse; el îl înfășură pe Christopher și-l împinse înăuntru.

– Nu ești rănit? își întrebă Jenny fiul.

Acesta din urmă scutură din cap.

După ușurare, Jenny simți că urmează mânia.

– Unde intenționai să te duci? îl întrebă.

Băiatul ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să știu că nu puteam avea încredere în tine, spuse cu ranchiună tânăra femeie. Nu știu de ce m-am gândit că ai putea să te comporți altfel, după prostiile pe care le-ai făcut la Boston!

Dar asta va trebui să se schimbe, Christopher! Vom stabili reguli noi!

– Mașina ta n-a fost stricată serios, spuse calm Ben. Christopher a pierdut controlul din cauza șoselei devenită alunecoasă de ploaie și a lovit standul de vândut legume al domnului Hopworth. O mașină de depanare va veni s-o ia. Ne vom ocupa de asta mâine, după ce treceți pe la tribunal.

– La tribunal! exclamă Jenny îngrozită.

Ben demară și făcu prudent cale-ntoarsă.

– Mă tem că nu puteți evita asta.

– Dar n-are decât doisprezece ani!

– Le-am explicat asta polițiștilor. Numai că, în această regiune, minorii trebuie să răspundă pentru actele lor ca și părinții.

– Este mașina mea! protestă Jenny.

– Dar este standul domnului Hopworth.

Cu un geamăt, tânăra femeie se lăsă pe spătarul scaunului. Restul drumului se făcu în tăcere. Din când în când, Jenny arunca pe furiș o privire profilului sever al lui Ben. Îi părea că redeveniseră niște străini unul pentru altul.

Gânduri deznădăjduite i se îngrămădeau în minte. Oare cum să procedeze pentru a-și scoate fiul din această nouă criză? Ce-i lipsea cel mai mult lui Christopher, era o influență masculină. Totuși, chiar dacăavea o mare stimă pentru Ben Sullivan, o lună în compania sa nu-i va rezolva problemele.

Jenny îi aruncă o privire fiului său. Își reluase aerul îmbufnat. Uitase magia zilelor precedente; după-amiaza pe malul lacului ar fi putut la fel de bine să nu fi existat niciodată. Și nu numai gestul lui

Christopher stricase totul, ci și venirea lui Philip. Jenny presimțise asta când o sărutase cu acel aer de proprietar. Ceva se schimbase atunci. Simțise într-un mod aproape palpabil tensiunea care transformase subit atmosfera.

Îndată ce Ben opri în fața cabanei, Christopher sări afară și, fără o vorbă, alergă să se refugieze în casă. Jenny își duse o mână la frunte.

– Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, Ben.

Cu toate că era pe deplin sinceră, s-ar fi spus că recita o lecție.

– Nu-ți face griji, Jenny.

Totul se va rezolva.

Jenny aprobă ușor din cap. Măcar dacă Ben ar fi putut-o lua în brațe și s-o strângă puternic lângă el!

Totuși, mâna pe care o pusese pe încheietura ei nu era nici tandră, nici reconfortantă.

– Să nu renunți, spuse bărbatul aproape cu duritate.

– N-am această intenție, chiar dacă simt uneori dorința să-mi strâng fiul de gât.

– Încearcă să dormi. Trebuie să vă prezentați la tribunal mâine la ora nouă. Dacă vrei, pot....

– Mulțumesc, Ben. Mă voi descurca. Ai făcut deja destul pentru noi.

Adevărul era că n-ar mai fi suportat să fie mult timp expusă dezaprobării sale.

– Dacă spui tu...

Rămase o clipă tăcut. Nu se mai auzea decât zgomotul ploii care lovea în parbriz și acoperișul vehiculului. Jenny simți privirea lui Ben zăbovind asupra ei. În sfârșit, îi lăsă încheietura mâinii, privind un

punct drept în fața sa. Tânăra femeie îi văzu din nou profilul dur și acuzator.

Fără să-și dea osteneala să-și ridice gluga, Jenny coborî din mașină. Ce importanță avea că se uda? I se părea că nimic nu mai are importanță.

Capitolul 5

Nu exista decât o stație de taxiuri în tot orașul și niciun vehicul nu era disponibil.

Jenny își luă capul în mâini. Când Christopher apăru din camera sa, în blugi și cămașă curată, tânăra femeie îi aruncă o privire plină de ranchiună și argumentele lui Philip în favoarea unei școli particulare îi veniră în minte.

– Ai găsit un mijloc de a merge în oraș?

– Încă nu.

Îl privi cu atenție.

– Ascultă, Christopher, ești fiul meu și orice ai face, te iubesc și te voi iubi mereu...

În acea clipă, vocea îi cedă și trebui să-și revină pentru a continua.

– Numai că acest gen de comportament este inadmisibil, mai rău: criminal, și sunt sigură că ești conștient de asta.

Dacă se mai întâmplă, întoarcerea la Boston este sigură. Și atunci....

Fu întreruptă de un zgomot de motor. Aruncând o privire afară, o văzu pe Adele Hazelton care cobora din vechiul său Plymouth!

– Bună ziua! Am auzit spunându-se că trebuie să mergeți în oraș. Sunteți gata?

– Oh, Adele, mi-ai salvat viața!

– Ben m-a anunțat, spuse aceasta din urmă cu o voce scăzută, în timp ce-l așteptau pe Christopher care-și târșea picioarele în urma lor. Nu te îngrijora. Sunt lucruri care se întâmplă.

Obrajii lui Jenny se îmbujorară.

– Ben a fost foarte amabil. Nu știu ce-aș fi făcut fără el.

Adele bătu ușor mâna lui Jenny.

– Așa este el...

Tăcu, deoarece Christopher li se alătură.

– Bună ziua, Christopher! Să mergem, urcați amândoi.

– Este într-adevăr amabil din partea ta să ne faci acest serviciu, spuse Jenny.

– Oricum trebuia să merg în oraș... În timpul drumului, cele două femei stătură de vorbă sărind de la una la alta, în timp ce în spate, Christopher se închisese într-o tăcere ostilă.

Când îi zări o clipă imaginea în oglinda retrovizoare, lui Jenny i se strânse inima. Pe măsură ce mânia i se domolea, îl vedea tot mai mult ca pe un copil nefericit, decât sub aspectul unui delincvent dovedit.

Adele se opri în fața unui imobil cu aspect modest, situat alături de biroul poștei, cu siguranță o fostă băcănie. Pe vitrină, un panou indica: "Percepție. Judecătoria municipală".

Văzând-o pe Adele gata să pătrundă cu ei în clădire, Jenny o opri:

– Mulțumesc pentru tot. Vom găsi singuri.

– Aici lucrez, replică liniștită Adele. Sunt secretara judecătorului. Haideți, urmați-mă, adăugă zâmbind la surpriza lui Jenny.

Îi introduse într-o sală mobilată cu scaune aflate în fața unei mese grele de stejar, flancată de o masă mai mică.

– Veți fi singuri, șopti Adele. Audierea minorilor se desfășoară întotdeauna cu ușile închise.

Jenny dădu din cap. O văzu pe Adele instalându-se la măsuță și etalând în fața ei niște hârtii. În încăpere se simțea încă răcoarea nopții. În costumul său din in bej, singura ținută pe care o considerase potrivită pentru această ocazie, Jenny se înfioră. Își consultă ceasul. Era ora opt și cincizeci și nouă.

În sfârșit, ușa laterală se deschise și Adele anunță:

– Judecătorul Sullivan.

Jenny ridică ochii asupra siluetei înalte care tocmai apăruse și sângele începu să-i clocotească în vene.

Era vorba de Ben Sullivan.

Acesta murmură ceva la urechea Adelei înainte de a lua loc la impozanta masă de stejar. Dacă purta una din permanentele sale cămăși în carouri, își schimbase blugii cu niște pantaloni bej și-și pusese cravată.

– Bună ziua, spuse el cu o voce impersonală. Binevoiți să luați loc, vă rog.

Cu mâna, indică primul rând de scaune. Cât despre Christopher, evident năucit și supus, Jenny trebui să-l tragă de mână. Cu mintea frământată, îl privi pe Ben punându-și niște ochelari cu rame de baga și deschizând liniștit dosarul din fața sa. Oare cum îndrăznise să-i ascundă cine era cu adevărat?

Și Christopher, care-l stima atât de mult, cum va reacționa la o asemenea situație?

– În această afacere, începu Ben, mi se pare că sunt trei puncte de luat în considerare.

Înălță capul din hârțoagele sale și-și scoase ochelarii de citit.

– Mai întâi, este delictul furtului mașinii.

– Dar este mașina mea! interveni Jenny, acoperindu-i până la urmă vocea. Nu depun plângere!

– S-a notat, spuse Ben, fără s-o privească. Apoi vine lipsa de permis și atingerea siguranței publice. Deoarece, îți dai seama Christopher, că ai fi putut lovi pe cineva, sau un alt vehicul. În sfârșit, trebuie să ne gândim la prejudiciul suferit de domnul Hopworth.

Jenny își privi fiul pe furiș. Buza inferioară îi tremura ușor.

– Îl voi despăgubi, se grăbi ea să spună.

Ben o privi cu severitate.

– Nu dumneavoastră ați deteriorat standul, doamnă Carver. Mă adresez lui Christopher. Dacă toate aceste fapte sunt destul de grave pentru a fi semnalate tribunalului, din punctul meu de vedere nu reprezintă decât o parte a problemei.

Jenny deschise gura, totuși o privire fulgerătoare a lui Ben o aduse cu picioarele pe pământ.

– Acum, trebuie înțelese motivele comportamentului tău, îi spuse el lui Christopher. Așa că, te întreb: ce te-a îndemnat să acționezi astfel?

Cu o ridicare din umeri, Christopher se lansă în niște explicații pe care Ben le opri aproape imediat.

– Nu ți-am cerut să-mi răspunzi orice.

Tu ești cel care are nevoie să cunoască răspunsul, adevăratul răspuns.

Se aplecă în față, cu mâinile încrucișate.

– Suntem responsabili de actele noastre, Christopher. Dacă ce te înconjoară, lucruri sau oameni, nu-ți convine, nu poți face nimic. Tu singur poți să schimbi asta, la Boston ca și la Tucker's Pond. Poți să înțelegi asta? Christopher aprobă dând slab din cap.

– Da, domnule.

– Când se pune o problemă adevărată, trebuie să-i faci față. Vreau să-ți iei timp să te gândești la asta. Întreabă-te dacă-ți înfrunți cu adevărat problemele, sau dacă dimpotrivă, fugi de ele.

Ben făcu o pauză. Îl privea pe Christopher cu seriozitate, dar fără o severitate excesivă. Jenny își ținu respirația. Avea dreptate, avea de mii de ori dreptate. Oare în ce moment lăsase ea să se degradeze în asemenea măsură relația cu fiul său?

– Acum, ne putem retrage, judecător Sullivan? întrebă ea cu voce joasă. O privire a lui Ben o țintui pe scaun.

– Este o infracțiune, doamnă Carver. Luați loc, vă rog.

– Dar n-are decât....

– .... Doisprezece ani, știu. Acesta este un motiv pentru a nu îndrepta situația? Christopher, vrei să te ridici, te rog?

Băiatul ascultă. Jenny îl simți tremurând și inima i se emoționă pentru el.

– Pentru început, îi vei scrie domnului Hopworth pentru a te scuza pentru distrugerea standului. Secretara îți va da adresa. De acord?

– Da, domnule.

– Apoi, vei reconstrui standul său.

– V-am spus deja că voi plăti reparațiile! exclamă Jenny cu o însuflețire disperată. Dacă-mi comunicați numele unui tâmplar, mă voi ocupa de toate.

De unde va lua bani, Jenny n-avea nici cea mai mică idee. Dar deocamdată nu avea importanță.

Ochii albaștri ca noaptea se ațintiră asupra ei, glaciali:

– N-ați înțeles bine sentința, doamnă Carver. Christopher trebuie să reconstruiască standul singur.

Jenny îl privi stupefiată.

– Nu voi ști s-o fac niciodată, spuse Christopher cu o voce slabă.

– Ei bine, vei învăța, îi replică Ben pe un ton fără replică.

Un val de disperare o cuprinse pe Jenny. De bine de rău reuși să se ridice și, ca un robot, o urmă pe Adele, care o conduse la ușa Tribunalului.

– Mașina ta este în stare să ruleze, șopti femeia cumsecade lui Jenny. Se află la garajul Bulmer, puțin mai jos pe stradă. Pentru ce este deformat, domnul Bulmer îți va face un deviz.

Și nu te frământa peste măsură, adăugă ea, până la urmă totul se va rezolva.

Jenny nu putu decât să bâiguie un mulțumesc neclar. Prinzând mâna lui Christopher, ieși fără o privire pentru Ben, care li se alăturase în ușă. Oare ce se va întâmpla acum? Cum va reuși Christopher să ducă la capăt o asemenea sarcină? Și de ce, de ce oare presupusese că această vacanță în Maine le va face bine? Mânia împotriva lui Christopher se îmbina cu un puternic sentiment de eșec.

Ascultă distrată explicațiile domnului Bulmer, un bărbat cu vorba lentă și abdomenul proeminent sub cămașa pătată de unsoare. Pentru a opri valul cuvintelor sale, îi înmânã un cec și urcă în mașină.

Christopher și cu ea ajunseră la cabană într-o tăcere ostilă.

– Nu știu ce se va întâmpla, îi spuse fiului său când parcară pe alee. Sper doar că, înainte de a face o nouă prostie, te vei gândi de două ori. S-ar putea să scapi mai puțin bine data viitoare.

Fără să răspundă, băiatul coborî din mașină și se îndreptă spre ponton, unde rămase nemișcat privind apa, cu mâinile în buzunare. Jenny se rugase deseori pentru ca lucrurile să se aranjeze; oare mai avea încă dreptul să spere?

Ziua trecu într-o tăcere posomorâtă. După prânz, Christopher se închise în camera sa și Jenny își ocupă timpul cum putu. Seara, Christopher strânse masa și spălă vasele, gest care domoli puțin necazul lui Jenny.

– Eu ies, spuse ea brusc. Pot oare să am destulă încredere să te las singur?

– Da, mamă. Nu te îngrijora. Am de lucru.

Printre umbrele lungi și razele soarelui care apunea, Jenny o luă de-a lungul cărării care ducea la Ben. Chiar înainte de a sosi la el, ecoul unei sonate de Mozart ajunse până la ea.

În clipa când să bată, ezită scurt, apoi își reveni.

Ben veni să deschidă, cu o carte în mână. Purta ochelarii cu rame de baga și aceeași cămașă ca dimineața, dar își scosese cravata.

– Bună seara, Jenny.

– Sper că nu te-am deranjat, judecător Sullivan. Mi se pare că nu ne-am spus totul de dimineață, la tribunal.

– Intră, spuse Ben, dându-se la o parte.

Jenny îl urmă până în camera de zi. Bărbatul se îndreptă spre combină pentru a diminua sunetul. Apoi puse cartea și ochelarii pe masa joasă și se duse să se rezeme cu coatele de placa de deasupra șemineului unde trosnea un foc bun.

– Te ascult. Jenny respiră adânc.

– Recunosc că fiul meu a acționat greșit și sunt supărată pe el. Totuși, este rău că am fost înșelați astfel. Să pretinzi că ești un om bun la toate, în timp ce ești judecător!

Lumina focului îi sublinia conturul ascuțit al maxilarului, cât și gropița din bărbie.

– De cât dispreț dai dovadă! În realitate, un "om bun la toate", după cum spui, este un bărbat care are o mulțime de talente.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Oricum, care este deosebirea?

– Mă simt atât de stupidă!

– Vrei să spui că m-ai fi tratat altfel dacă ai fi știut?

– Vreau să spun ce spun! M-ai înșelat; nu este cinstit.

– Meseria de judecător nu-mi ocupă decât o parte din viață, Jenny, spuse el după o clipă de ezitare. Și în cazul în care Christopher nu ți-ar fi împrumutat aseară mașina, ai fi putut pleca înapoi la Boston fără să știi că o practicam. Pentru mine, nu s-ar fi schimbat nimic. Zâmbi.

– De altfel, n-am mințit decât prin omisiune. Este exact că i-am promis lui Jack Preston să mă ocup de deschiderea rezidențelor secundare de pe malul lacului. La Tucker's Pond, ajutorul reciproc nu este vorbă în vânt.

Jenny măsura nervoasă încăperea.

– Și prezența ta la tribunal, dimineață? A fost doar pentru noi. Ești în vacanță; tu mi-ai spus.

– Este exact. În iulie, nu deschidem decât pentru cazuri de necesitate absolută.

– Știu, Christopher merita o lecție. Totuși, ai acționat oare numai pentru binele lui?

Ben ridică sprâncenele.

– Mi se pare că este evident.

– Numai dacă nu intenționezi.....

Vocea i se frânse.

– Ce anume? insistă Ben.

– Vrei să te răzbuni pe mine cu această ocazie! exclamă Jenny, furioasă. Din cauza prezenței lui Philip. Ți-a cășunat pe mine pentru că ai crezut că.... tu și eu....

Ben o privi cu o expresie atât de înfricoșătoare, încât lui Jenny i se făcu teamă.

– Așadar, astfel mă judeci? o întrebă cu o voce plină de mânie. Crezi că am fost nedrept față de un copil cu singurul scop de a-mi potoli setea de răzbunare personală?

Se sfidară din priviri. Brusc, Jenny își dădu seama că mersese totuși prea departe.

– Nu cred deloc așa ceva, spuse ea. Nu știu ce m-a apucat să spun o asemenea enormitate.

Poate pentru că sunt la capătul puterilor. M-am gândit că aici totul se va aranja și s-a întâmplat exact invers.

– Nu este chiar atât de rău, spuse Ben, domolit brusc.

– Dar Christopher nu are decât doisprezece ani! protestă tânăra femeie, cu lacrimi în ochi. Și te admiră atât de mult. Oare ce efect va avea asupra lui o pedeapsă atât de grea? Nu-ți va putea da satisfacție vreodată. Încredințându-i o sarcină imposibil de îndeplinit, vei face să-i scadă considerația față de el însuși la zece picioare sub pământ! Nu poate să reconstruiască standul: nu va avea forță și apoi, nu știe deloc să mânuiască sculele.

– Îi voi arăta cum s-o facă.

– Ce spui?

– Dacă n-ai fi fugit atât de repede de dimineață, v-aș fi explicat. Îi poți spune lui Christopher că voi trece să-l iau mâine dimineață la ora șapte și treizeci. Va trebui să mergem devreme la dulgher.

– Vrei să spui că.... ai să-l ajuți?

– Exact.

Jenny își simți toată indignarea topindu-se ca zăpada la soare. Ben o privea cu un amestec de tandrețe și iritare. Țintuită locului, îl privi traversând încăperea și oprindu-se în fața ei. Când o trase spre el, Jenny își lăsă capul pe umărul său și ranchiuna îi dispăru imediat.

– Jenny, Jenny.... Totul se va rezolva, îi spuse blând. Nu încerca să duci pe umerii tăi toată povara lumii.

O clipă, se mulțumi s-o țină strâns lângă el. Apoi, cu o mână îi ridică fața spre a sa și o sărută. Când buzele li se despărțiră, tânăra femeie îi simți respirația ridicându-i părul. Atunci, îi oferi buzele, pe care el puse stăpânire cu aviditate.

Jenny își înnodă brațele în jurul gâtului său, strecurându-și degetele prin părul lui Ben, așa cum își dorise s-o facă din prima zi. Se prinse de el cu dorința nesăbuită de a se pierde în acel sărut.

Și apoi, ca și când se trezise brusc la realitate, se dădu înapoi.

– Trebuie să mă întorc, spuse cu o voce stinsă. L-am lăsat pe Christopher singur. În sfârșit.... este târziu.

Se desprinse din îmbrățișarea sa și, cu un mers nesigur, ajunse la ușă.

– Mulțumesc că mi-ai explicat. Îi voi spune lui Christopher.

Ben o privea cu curiozitate. Incapabilă să suporte asta mai mult, Jenny deschise ușa și se afundă în umbrele violete ale crepusculului. Se auzi strigătul unui vultur-pescar. Un strigăt teribil de melancolic, se gândi tânăra femeie. Și totuși, îi plăcea. Întotdeauna îi amintise de Maine. Numai că, în acea seară, îl găsea de o intensitate extrem de dureroasă. Ca și când trezea în ea ecoul propriilor sentimente.

Oare de ce răspunsese cu atâta pasiune sărutului lui Ben? Și cum se făcea că nu simțise niciodată o asemenea exaltare cu Philip? El reprezenta totuși tot ce-și putea dori în viață... Cu toate acestea, n-o tulbura. Cu el, avea impresia că dragostea făcea parte dintr-un program în care totul avea aceeași importanță. Da, era un act banal al vieții cotidiene.

Dar ce știa oare despre Ben Sullivan, în afară de faptul că iubea și cunoștea natura și că o înșelase? Asta schimba ceva în sentimentele sale? Nu. Dar cum să se gândească să renunțe la un proiect pentru care sacrificase atât de mult? Ar abandona totul după ani de luptă, în momentul când se profila posibilitatea unei asocieri în cabinetul de avocați unde debutase?

Cât despre Philip, cine ar ști mai bine decât el să-i ofere acea stabilitate pe care și-o dorea pentru Christopher și pentru ea? În plus, îl iubea. Îl iubea cu adevărat.

La cotitura cărării, îi apăru cabana. Mașina sa era încă parcată în față, toată plină de lovituri. În camera lui Christopher era lumină.

Jenny se pregătea să aprindă focul în șemineu, când el veni cu o foaie de hârtie în mână. Îi aruncă o privire pe furiș, ca pentru a-i aprecia dispoziția.

– Am lucrat la scrisoare, îi spuse.

– Care scrisoare?

– Cea pe care Ben, hm.... judecătorul mi-a cerut să i-o scriu domnului Hopworth. Vrei s-o citești?

– Da, firește. Dacă dorești.

Christopher îi întinse o ciornă plină de corecturi.

– Voiam să ți-o arăt înainte de a o copia pe curat.

Jenny luă loc pe un scaun aproape de lampă.

"Dragă domnule Hopworth,

Nu mă cunoașteți. Sunt băiatul care a intrat în acea zi în standul dumneavoastră. Mă numesc Christopher Carver. Am doisprezece ani și locuiesc la Boston. Judecătorul Sullivan mi-a cerut să vă scriu pentru a mă scuza că v-am distrus standul. A spus de asemenea că va trebui să-l reconstruiesc. Nu știu cum voi proceda, dar voi face tot ce voi putea. Vă rog să mă iertați. Regret ce-am făcut.

Christopher Carver"

Cu un nod în gât, Jenny îi înapoie fiului său scrisoarea.

– Este perfectă, spuse, stăpânindu-și de bine de rău tremurul vocii. Poți s-o copiezi. Apoi, ar fi mai bine să te culci.

Ben Sullivan va trece să te ia mâine dimineață la ora șapte și treizeci.

– Adevărat? întrebă Christopher cu o voce vibrând de speranță.

Totuși, se întunecă imediat.

– De ce o face?

– Vrea să te învețe să construiești standul. Cred că te va ajuta.

Vestea nu păru să-l liniștească pe Christopher. Întorcând privirea, se duse în camera sa fără să adauge niciun cuvânt. Jenny își imagina foarte bine starea sa de spirit. Propria sa neliniște, care dispăruse ca prin minune când Ben o luase în brațe, o copleși din nou. Zgribulită, cu brațele încrucișate la piept, se așeză pe divan și contemplă flăcările. O tulburau emoții diverse. Era contrariată de comportamentul lui Christopher și de perspectiva reparațiilor costisitoare pretinse de mașina sa, dar înduioșată de sinceritatea de care fiul său dăduse dovadă în redactarea unei scrisori penibile. Și apoi, înlăturând toate acestea, avea emoția pe care i-o dădea amintirea acelor ochi albaștri ca noaptea adânciți în ai săi și a acelei guri care o învăluia pe a sa cu forță și tandrețe....

Se întinse pe canapea și, afundându-și capul în mâini, lăsă lacrimile să-i curgă.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, după plecarea lui Christopher în compania lui Ben, Jenny o luă pe drumul noroios care ducea la răscrucea unde se aflau cutiile poștale. Cea pe care scria Carmichael conținea o mică scrisoare. Recunoscu pe plic scrisul tatălui său. În interior, un bilet scurt.

"Jenny,

Sper că ai găsit cabana în stare de locuit, deși n-am reușit să dau de Jack Preston. Grace și cu mine vom sosi pe întâi august, pentru o lună.

Buzz"

Jenny găsi aceste câteva rânduri mai mult deprimante decât reconfortante.

Amintirea datei sosirii tatălui și mamei sale vitrege apărea în ochii ei ca o subtilă somație.

Trebuia să plece înainte....

Cu un oftat, Jenny vârî scrisoarea în buzunarul blugilor și porni încet pe drumul spre cabană.

Poate ar fi trebuit să facă mai multe eforturi să se împăce cu tatăl ei? Totuși, nu se putuse hotărî să facă primul pas. Întocmai ca după nașterea lui Christopher, se temea foarte mult de un refuz. În consecință, a nu-i sta în drum devenise un obicei care părea imposibil de renunțat la el. De fiecare dată când se gândea la asta, orgoliul îi sugera motive întemeiate să nu cedeze. Nu era singura interesată, nu-i așa? Putea și el să ridice receptorul. Îi urmărea pledoariile cu mare interes; totuși, când i se întâmpla să-l zărească în fața unui tribunal, în mijlocul unei mulțimi entuziasmate, fugea în grabă.

Jenny își petrecu restul zilei citind și aducându-și la zi corespondența. Încercă și un plonjon în lac. Apa era rece, dar plăcută. Apoi, se duse să schimbe cearșafurile de pe patul din bungalou. După ce-și îndeplini sarcina, reluă albumul de fotografii, la fel de curioasă să știe cine îl făcuse și cu ce scop. Mai puțin emoționată decât prima dată, savură pe îndelete acea amintire a trecutului.

La sfârșitul după-amiezii, mașina lui Ben se opri pe alee și Christopher apăru brusc din ea. Jenny spera că șoferul îl va urma, dar el plecă de unde venise și tânăra femeie trebui să-și ascundă decepția. Christopher părea epuizat. Avea arsuri de soare care făcuseră bășici.

– Ei bine? Cum a fost? întrebă Jenny, stăpânindu-și o oarecare îngrijorare.

– Foarte bine.

– Mâine, la aceeași oră?

– Da.

– Dacă vrei, îți pot trata băşicile.

– Mă simt foarte bine, replică tăios Christopher.

A doua zi, se desfășură ca și prima. Ben îl lăsă pe Christopher seara și plecă fără niciun gest, sau vreo privire. Totuși, băiatul părea mai puțin țâfnos.

– Azi am stabilit fundațiile, îi explică. Este ușor, se toarnă beton în gropi, pentru a menține stâlpii scheletului.

– Te-ai întâlnit cu domnul Hopworth?

– Da. Este un bătrân care cultivă o mulțime de legume în spatele casei, chiar în fața standului....

Christopher ezită.

– A venit să-mi strângă mâna, spunând că a primit scrisoarea mea. Nu părea atât de supărat.

– Era o scrisoare foarte frumoasă. Sunt mândră de tine.

– Ben spune că vechile fundații nu erau foarte solide. Spune de asemenea că a fost un noroc, pentru că altfel, standul ar fi rezistat și mașina ar fi fost într-adevăr distrusă.

– Presupun că are dreptate.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi vocea lui Christopher:

– Îmi pare rău că am luat mașina, în seara aceea!

– Știu, spuse Jenny, totuși profund surprinsă și mișcată de regretul său.

A doua zi, seara, Jenny avu o altă surpriză. În timp ce aranja bucătăria după cină, una din etajerele care ținea cutiile cu conserve se prăbuși cu un zgomot puternic. Atras de zgomot, Christopher vârî capul prin deschiderea ușii.

– Ce se întâmplă?

Jenny îi explică.

– Nu-i nimic, spuse el foarte firesc, după cercetarea stricăciunilor. Îl voi repara.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu un ciocan și cuie.

– De unde ai scos ciocanul acesta? îl întrebă Jenny.

– Mi l-a dat Ben. Spune că un dulgher trebuie să aibă propriile scule.

Reparația se dovedi foarte solidă și Jenny nu fu zgârcită cu complimentele. Brusc, își privi fiul cu mai mult respect. Părea totuși epuizat și adormi înainte de a mânca prăjitura de ciocolată pe care tânăra femeie o pregătise pentru desert.

A doua zi dimineață, îi trezi claxonul lui Ben. Christopher îmbrăcă în grabă blugii și un tricou și se repezi afară, cu ciocanul în mână.

– Christopher, așteaptă! N-ai luat micul dejun! îi strigă Jenny.

– N-am timp, mamă!

Tânăra femeie nu avu timp decât să-l zărească pe Ben în spatele volanului, cu brațul așezat pe portieră, înainte ca mașina să cotească.

Oare de ce nu se oprea niciodată s-o salute? Dar, pe de altă parte, cum să-i reproșeze răceala, după acuzațiile pe care i le adusese? Amintirea o făcu să roșească. Asta nu-l împiedicase totuși pe Ben s-o sărute. Oh, nu era prima dată, în ultimele zile, când evoca acel sărut.

De mai multe ori avusese impresia că simte pe buze apăsarea gurii lui și se lăsase pradă visării unor promisiuni de angajament mai serios. Oare acest episod nu reprezentase pentru el decât ceva foarte obișnuit? Era într-adevăr lipsit de orice semnificație?

– Mă voi căsători cu Philip, spuse cu voce tare, ca pentru a se convinge mai bine.

Era nebunie curată să-și facă alte planuri.

După ce-și bău cafeaua, începu să prepare o gustare pentru Christopher. În ciuda bunelor hotărâri, mâinile îi tremurau nervoase. Ce-i va spune lui Ben? Oare se va arăta rece și distant? Probabil. Cum îl va suporta?

N-avea rost să-și chinuie mintea, își spuse oprindu-se în fața șantierului. Îndată ce Ben o văzu, îi veni în întâmpinare, cu un zâmbet larg. Mai întâi ușurată, Jenny simți curând o ușoară dezamăgire. Era atât de firesc amabil, încât ar fi rezervat această primire oricui.

– Așadar, ai venit să inspectezi lucrările?

Cu bustul gol, în blugii decolorați căzuți pe șoldurile înguste, era atât de aproape, încât tânăra femeie îi putea vedea picăturile de transpirație de pe piele. Trebuia să aibă un gust sărat, se gândi ea, înainte de a alunga ideea din minte, cu o ridicare din umeri.

– Este o prostie, spuse ea. Am uitat să pun deșteptătorul să sune. Nu știu ce m-a apucat. De obicei....

"Încetează cu flecăreala!" își ordonă brusc.

Ben se întoarse.

– Dacă i-ai arăta mamei tale ce-am făcut, Christopher?

– Desigur!

Christopher sări repede jos de pe schelă și li se alătură, cu câinii în urma sa. Jenny observă că și el își scosese cămașa.

– Sper că nu ești mort de foame? întrebă Jenny.

– Deloc. S-au cumpărat sandvișuri în trecere. Ben spune că nu se poate munci cu stomacul gol.

– Îmi pare rău, spuse Jenny.

– Nu-i nimic, o asigură Ben. Acum, vino să ne admiri opera.

Christopher se lansase deja în explicații entuziasmate.

– Este o treabă de profesioniști, spuse Jenny, cu admirație sinceră.

– Ben a adăugat o încăpere casei sale! Știe cum se face treaba asta.

– Nu sunt perfect pus la punct, îl corectă Ben. Totuși, din greșeli se învață.

– Când vom termina, poate la sfârșitul săptămânii, îl vom vopsi, spuse Christopher.

– Domnul Hopworth a ținut să cumpere vopseaua, explică Ben. Spune că oricum intenționa să-și vopsească vechiul stand. Generos din partea sa.

– Iată-l! exclamă Christopher.

Într-adevăr, o camionetă antică tocmai cobora aleea proprietății domnului Hopworth. Se opri în dreptul lor. Un bărbat în vârstă coborî și veni spre ei.

– Ce faceți? întrebă el, ridicând o mână în chip de salut. Pariez că sunteți mama lui Christopher, doamnă. Încântat să vă cunosc.

– Domnul Hopworth, doamna Carver, îi prezentă Ben.

Își strânseră mâinile.

– Sunteți mulțumit de noul dumneavoastră stand? întrebă Jenny.

Domnul Hopworth izbucni într-un râs jovial.

– Mulțumit? Sunt încântat că am scăpat de vechea ruină! Aceștia doi formează o echipă al naibii de bună!

– Și vopseaua? întrebă Ben.

– Am adus culoarea "nisipul deșertului", răspunse cu cea mai mare seriozitate bătrânul bărbat. Este puțin roz, dar nu prea mult. Îmi place. Christopher, nu vrei să te duci să iei cutiile din camionetă, băiete?

– Da, desigur.

Christopher se îndreptă spre vehiculul parcat puțin mai sus de șantier. Din spate, scoase două cutii de vopsea apoi, după ce trânti portierele, porni spre micul grup.

Părea mai puternic decât înainte, își spuse Jenny, întrebându-se dacă imaginația nu-i juca o festă. Și apoi, brusc, cu un scrâșnet, vechea camionetă porni în lungul pantei, chiar în spatele lui Christopher. În aceeași clipă, Blaze se aruncă dintr-o săritură asupra băiatului pe care-l trânti violent, aruncându-l rostogolindu-se în afara traiectoriei vehiculului. Jenny țipă. Ben se repezi. Dintr-o mișcare, deschise portiera camionetei, se strecură înăuntru și apăsă până la podea pedala de frână.

Jenny alergă și se aruncă în genunchi lângă Christopher. Ben li se alătură.

– Te simți bine?

Cu un aer aiurit, Christopher se așeză. Domnul Hopworth se apropie la rândul său.

– Dumnezeule! Totul este din vina mea. Am uitat să trag frâna de mână.

– Mă tem că da, domnule Hopworth, spuse Ben.

– Cum te simți, fecior? întrebă bătrânul foarte pocăit.

– Bine, răspunse Christopher.

Îl căută cu privirea pe Blaze, așezat nu departe. Câinele răspunse chemării lui Christopher, care-i trecu un braț în jurul gâtului. Încă tremurând toată, Jenny schiță un zâmbet slab. Își reproșa că judecase greșit animalul.

Chiar când Christopher se ridică, domnul Hopworth își păstră aerul preocupat.

– Sunt un criminal, afirmă el.

– În niciun caz, răspunse Christopher. N-a fost decât un accident. Acum suntem chit, adăugă el, zâmbind.

Ben își trecu un braț în jurul umerilor lui Jenny.

– Dacă am despacheta proviziile? Cred că este ora de pauză.

Se îndreptară spre mașina lui Jenny care tremura încă din toate membrele.

– N-ar fi trebuit să țip, murmură ea.

Prin materialul fin al bluzei, simțea atingerea reconfortantă a brațului lui Ben.

– Nu știu ce m-a apucat, adăugă. Am crezut că este atacat de câine.

– Se înțeleg amândoi de minune. Nu l-am văzut niciodată pe Blaze arătând atâta prietenie cuiva.

Jenny dădu din cap. Își spuse că Ben era desigur atent, dar nu mai mult decât ar fi fost cu altcineva. Apoi își adresă reproșuri amare. Oare la ce se aștepta? La suspine, priviri de îndrăgostit, cuvinte dulci șoptite la ureche? În ce lume trăia?

– Am făcut multe sandvișuri, spuse tânăra femeie. Sunt destule pentru voi amândoi.

***

În seara aceea, era aproape ora nouă când Jenny auzi ciocănindu-se la ușa din spatele cabanei. Nu putea să fie Ben. Mai înainte, când îl adusese pe Christopher, demarase fără o privire ca și de celelalte dăți.

– Bună seara, spuse totuși o voce familiară. Sper că nu este prea târziu. Am adus o carte pentru Christopher.

Inima lui Jenny bătea atât de puternic în piept, încât i se păru că va exploda.

– În niciun caz. Din nefericire, Christopher s-a culcat de o jumătate de oră și mă tem să nu fi adormit.

Deschise ușa larg.

– Intră. I-o voi da eu.

– Desigur. I-am vorbit prea mult despre această carte. Cred că va fi fericit s-o citească.

– M-am instalat pe verandă. Este prima noapte cu adevărat plăcută de la sosirea noastră.

– Profită de ea. Nu va dura.

Bucătăria era adâncită în întuneric, dar lumina care provenea de la încăperea principală sculpta formele feței lui Ben. Totuși, privirea rămasă în umbră rămăsese indescifrabilă.

Jenny simțea o nervozitate de nedescris. S-ar fi spus că trupul îi scăpa de sub control.

– Vrei să vii să te așezi o clipă pe verandă?

Traversară cabana până la verandă, și ea slab luminată de lumina din salon. Noaptea era atât de luminoasă, încât lacul părea de argint.

– În seara asta este lună plină, spuse Ben.

Cu un zâmbet, adăugă:

– Asta m-a îndemnat să ies.

Licuricii dansau în întuneric; de la lac se auzea strigătul melancolic al unui vultur-pescar. Se așezară pe trepte. În fața lor, terenul cobora în pantă lină spre lac.

– Despre ce carte este vorba? întrebă Jenny.

Numai de nu i-ar auzi bătăile inimii care păreau să răsune ca o tobă! își spuse tânăra femeie.

– A scris-o bunicul meu, spuse Ben întinzându-i-o. Era o autoritate în regiune. Tratează pescuitul cu undița, firește, dar și supraviețuirea în natura sălbatică și elemente de bază în dulgherie.

– El te-a învățat toate astea?

– El și tata. Totuși, meșteșugul nu se învață din vedere.

– În orice caz, pentru Christopher pare să fie adevărat.

Îi povesti repararea etajerei. În fața zâmbetului său, Jenny continuă, ezitând:

– Ai avut dreptate în legătură cu el. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

– Nu-și vede niciodată tatăl? întrebă încet Ben.

– Niciodată. Nici măcar nu știu unde se află.

Tânăra femeie învârti cartea în mâini.

– Și, bineînțeles, nu-și vede niciodată bunicul, adăugă ea

– De ce este atât de evident?

– Ei bine... nu știu. Presupun că, în epoca noastră, sunt frecvente rupturile în familii.

– Doar dacă se acceptă să se instaureze.

– Este mai ușor de spus decât de făcut. Și apoi, greșelile sunt împărțite. Tata nu este... În sfârșit.... nu este ușor de abordat cu el anumite subiecte.

Ben clătină din cap în tăcere. O clipă nu se mai auzi decât foșnetul ramurilor de pin în vânt. Și apoi, brusc, Jenny rupse tăcerea.

– Philip a dormit în bungalou, spuse surprinzându-se pe ea însăși.

Își mușcă buza. Oare înnebunise? Acum, totuși, era imposibil să se corecteze.

Dacă fu surprins, Ben nu arătă nimic.

– Cred că am bănuit, spuse după ce se gândi.

Jenny simți un nod în gât.

– De ce?

– Cu siguranță, pentru că nu este genul tău.

– Nu mă cunoști!

Ben râse grav.

– Bineînțeles că te cunosc. Ești o femeie cu bun-simț și atentă la cei ce te înconjoară. De asemenea, te frământi prea mult. Fiul tău reprezintă enorm pentru tine și n-ai face niciodată nimic care să-l rănească. Și apoi.... ești fiica lui Buzz Carmichael, fie că-ți place sau nu.

– Ce înseamnă asta?

– Că, fără îndoială, îți dai ușor aere. Ai fost învățată bunele maniere. Porți mănuși albe pentru a frecventa cursurile de dans ale domnișoarei Allister din Boston. Deoarece frecventezi aceste cursuri, nu-i așa? adăugă Ben cu o voce amuzată.

– Da. Dar de unde...

– Imaginează-ți că am locuit la Boston. Știu cum se trăiește în anumite medii.

– Nu sunt chiar plină de ifose! replică Jenny pe un ton ofensat.

Ben o privi câteva secunde în lumina slabă, apoi o sărută ușor.

– Știu. Numai că ți-ai organizat deja viața.

– Pari să mi-o reproșezi. Totuși, Christopher are nevoie de stabilitate.

– Și tu?

– Nu înțeleg.

Își auzi sunetul vocii care răsună arțăgos, ca al unei fetițe îmbufnate.

– Mi se pare că interesul lui Christopher nu este singurul de luat în considerare.

– Se află în responsabilitatea mea.

– Oare pentru că este bine pentru Christopher te pregătești să te căsătorești cu Philip?

– Nu știu. În sfârșit, nu este singura rațiune, desigur.

– Desigur. Uitasem carierele voastre asociate. Două serviete pe masa din antreu, doi roboți telefonici supraîncărcați cu apeluri, discuții vesele la cină referitoare la litigii și contracte...

Un val de mânie se ridică în Jenny. Totuși, înainte de a putea replica, Ben se ridică.

– Să mergem să facem o plimbare cu canoea pe lac, îi propuse el.

– Acum?

– Desigur. Ar fi o crimă să nu profităm de acest splendid clar de lună.

– Nu pot să-l las pe Christopher singur...

Ben o luă de mână făcând-o să traverseze cabana pentru a ajunge la ușa din spate, unde două siluete întunecate așteptau cu răbdare.

– Cu siguranță, Rocket nu este un foarte bun câine de pază, dar putem avea încredere în Blaze, nu crezi?

Jenny trebui să fie de acord. Învinsă, îl urmă pe Ben până la lac. Peisajul era scăldat în palida lumină a lunii, acum vizibilă deasupra vârfurilor pinilor înalți. La un moment dat, când se împiedică de o piatră de pe drum, Ben o prinse de braț și nu-i mai dădu drumul. Jenny avea impresia că descoperă un univers total diferit de cel din timpul zilei.

Ben ținu canoea nemișcată cât timp se așeză Jenny. Apoi o desprinse și se urcă la rândul său.

– Vrei să te lași condusă, sau să și vâslești?

– Bineînțeles că vreau să vâslesc! exclamă tânăra femeie, indignată.

– Oh, uitasem. Trebuie să rămâi mereu stăpână pe situație.

– Și ce? Este de condamnat?

– Nimic, nimic. Încetează să vezi subînțelesuri peste tot.

"Sunt ridicolă, se gândi Jenny. De ce oare nu mă pot relaxa și să fiu pur și simplu eu însămi?"

Poate pentru că în prezența lui Ben se simțea devenind alta...

Precedenta lor conversație continua să-i umble prin cap.

– Pentru tine este ușor să-i disprețuiești pe cei care au de făcut alegeri, îi spuse tânăra femeie peste umăr, când se îndepărtau de mal. Ai trăit mereu aici, viitorul tău era trasat. Cât este de ușor!

– Îți cer iertare, doamnă procuror, replică Ben pe un ton amuzat, dar greșești. În viața mea, am făcut planuri care au eșuat și a trebuit de asemenea să fac câteva alegeri importante.

– Ce gen de alegeri?

– Îți voi povesti într-o zi.

– De ce nu în seara asta?

– Nu se abordează asemenea subiecte pe lac.

– Oh? Cine a decretat asta?

– Eu. Este legea lui Sullivan. Am presupus că profităm liniștiți de frumusețea nopții.

Stânjenită, Jenny tăcu. Și în liniște, începu să discearnă sunete și să remarce detalii care-i scăpaseră până atunci. Se auzea zgomotul ferm și regulat al pagaiei lui Ben în spatele ei, și apoi văzu strălucirea argintie a celei pe care o mânuia ea, chiar înainte de a fi adâncită în apă. Se auzea chemarea familiară a vulturului-pescar și o mulțime de mici zgomote pe care le produceau de-a lungul malului creaturi care-și vedeau de treburile lor nocturne. Mai sus, spre dreapta, conturându-se în lumina lunii, se zărea un cuib de vultur-pescar. Și apoi, în mijlocul lacului, se văzu o sclipire argintie și se auzi plonjonul unui pește.

Vâsliră fără grabă până în golfulețul în care făcuseră picnicul. Oare când fusese asta? Părea imposibil să dateze de mai puțin de o săptămână. Așadar, nu-l cunoștea pe Ben decât de atât de puțin timp? Nu că l-ar fi cunoscut bine. Știa chiar foarte puține despre el și

observațiile sale enigmatice sugerau că-i rămâneau multe de descoperit în ce-l privea. Totuși, simțea că ocupa în viața sa un loc important și că-i va lipsi când se va întoarce la Boston.

Da, fiecare lovitură de pagaie o îndepărta tot mai mult de Philip și de viața sa citadină.

Când observă că Ben începuse să întoarcă din drum canoea, incapabilă să suporte ca acest intermediu de pace și frumusețe să ia sfârșit, vru să protesteze. Totuși tăcu, prea timidă pentru a-și exprima gândurile cu voce tare.

Ajungând să vadă pontonul, Ben încetă să mai vâslească și lăsă canoea în derivă, în tăcere. Și brusc, murmură:

– În niciun caz să nu faci zgomot. Îl vezi lângă stânca ce domină plaja, la dreapta ta?

Jenny scrută întunericul. Atunci zări cerbul care-și aplecase capul mare cu coarne puternice pentru a bea apă din lac. Fără o vorbă, tânăra femeie dădu afirmativ din cap. Era un spectacol care tăia răsuflarea. Observară îndelung capul care cobora și se ridica, ale cărui coarne se conturau pe cerul senin. Apoi, se îndepărtă în sfârșit, cu măreție.

– Se întâmplă să nu-l vezi vara, murmură Ben.

– Cum poți să fii sigur că este vorba mereu de același animal?

Ben începu să vâslească iar.

– Nu știu, dar îmi place să cred că așa este. Asta dă un farmec special nopții.

– Era deja excepțională.

Acum, i se adaugă un strop de magie...

– Sunt fericit că ai văzut cerbul.

Nu mai vorbiră deloc. Când acostară, după ce o ajută pe Jenny să coboare și făcuse același lucru, Ben ancoră ambarcațiunea. Și apoi, fără să ezite nicio secundă, o cuprinse în brațe. Era continuarea visului, își spuse Jenny, oferindu-și buzele pentru a fi sărutate.

Tânăra femeie răspunse cu pasiune mângâierii sale, lipindu-se de trupul lui în asemenea măsură încât avu senzația că se contopește cu el....

"Nu va dura", își aminti Jenny. Clipa aceea se va pierde în neant, ca și această noapte magică. La sfârșitul lunii se va întoarce la Boston – scrisoarea tatălui său era acolo pentru a o readuce la realitate – și se va căsători cu Philip.

Și apoi, nu-l va mai vedea niciodată pe Ben Sullivan.

Capitolul 7

În zilele următoare, Jenny evită șantierul. Cu cât îl va vedea mai puțin pe Ben, cu atât va fi mai bine, își spuse. Acesta urma probabil același raționament, deoarece nu se oprea la cabană decât pentru a-l lua sau a-l lăsa pe Christopher.

Pradă unei dorințe contradictorii, Jenny se străduia să-și găsească ocupații pentru a nu se mai gândi. Făcea lungi plimbări în pădure, înota, citea, scria scrisori și încerca rețete noi, pe care Christopher le declara foarte reușite. Totuși, părerea sa nu era foarte convingătoare în măsura în care înghițea cu poftă tot ce i se propunea.

Și zilele treceau, apropiind pe nesimțite data plecării, la care Jenny refuza să se gândească. Se apropia de asemenea și o altă dată, cea a aniversării sale. Totuși, în acel an nu simțea nicio dorință de a o sărbători. Cu toate acestea, sâmbăta următoare fu trezită în zori de Christopher.

– Deja în picioare? îl întrebă tânăra femeie, notând că era și îmbrăcat. Credeam că nu vei lucra azi.

– Este adevărat; standul este gata. L-am terminat de vopsit ieri.

– Ești foarte matinal.

– Spune, acum că te-ai trezit, dacă ai veni la bucătărie?

În fața agitației neobișnuite a fiului său, Jenny zâmbi.

– Lasă-mi doar timp să mă îmbrac și să mă spăl pe față!

– Grăbește-te!

Când Jenny pătrunse în bucătărie, îl descoperi pe Christopher care o aștepta legănându-se ca un urs lângă masa pe care trona un vas ornamental pentru un ghiveci cu flori, făcut din lamele de lemn lăcuit.

– La mulți ani! exclamă el, nemaiputând rezista. Eu l-am făcut!

Jenny îl îmbrățișă cu afecțiune.

– Este cel mai frumos ghiveci din lume! Și când te gândești că ți-ai amintit de aniversarea mea!

– Asta nu este tot! spuse Christopher, eliberându-se. Am prevăzut o mică petrecere cu Ben!

O roșeață bruscă aprinse obrajii lui Jenny și inima începu să-i bată să-i spargă pieptul.

– Cu Ben?

– Desigur. El m-a sfătuit să fac un vas ornamental pentru flori. Și avem niște planuri, de aceea trebuia să te trezești devreme.

În aceeași clipă, zgomotul familiar al mașinii lui Ben răsună pe alee. Prea emoționată pentru a schița cel mai mic gest, Jenny rămase țintuită locului, în timp ce Christopher se repezi să deschidă ușa. Ben intră, ascunzând la spate o ferigă imensă în ghiveci.

– La mulți ani, spuse el, punând planta în suportul nou, strălucitor.

După care, o sărută ușor pe Jenny pe obraz.

– Dacă aș fi știut ce se complotează, spuse ea, străduindu-se să pară naturală, m-aș fi făcut prezentabilă pentru această ocazie.

– Ești absolut perfectă, o asigură Ben. Și acum, la drum, adăugă.

– Pot să știu măcar unde mergem?

– În niciun caz. Este o surpriză!

Ben și Christopher schimbară o privire complice în timp ce, cu mâinile în șolduri, Jenny se uita la ei cu prefăcută severitate.

– De acord, de acord. Cum trebuie să mă îmbrac?

– Ești foarte bine așa, o asigură Christopher.

– Doar că ar fi de preferat să încalți niște pantofi, spuse Ben, examinându-i picioarele goale.

– Acordați-mi câteva clipe!

Jenny alergă până în camera sa într-o stare de spirit asemănătoare celei în care se afla odinioară în diminețile de Crăciun, când mama sa încă trăia. Încălță în grabă niște tenișii și se întoarse în bucătărie cu obrajii roz și ochii strălucind de agitație.

– Gata!

Privirea mângâietoare a lui Ben se aținti asupra ei. Jenny văzu încrețindu-se riduri de veselie în colțul pleoapelor lui.

– Ești sigură că ești gata pentru orice? o întrebă.

Ea dădu tăcută din cap. Aerul vibra de subînțelesuri.

Totuși, Christopher trepida de nerăbdare.

– Plecăm, da sau nu?

O luară pe o cărare care șerpuia pe marginea lacului. Merseră un anumit timp drept, apoi descriseră un arc de cerc așa încât, din când în când, zăreau apele strălucind printre ramurile arborilor. Drumul

părea puțin umblat; pe alocuri, era chiar năpădit de vegetație. Ben deschidea marșul, urmat de Jenny, apoi de Christopher însoțit de cei doi câini. Jenny observa jocul mușchilor puternici sub materialul cămășii.

– Drumul acesta nu este întreținut deloc, remarcă ea.

– Exact. Iar furtunile din ultima iarnă au cauzat mari stricăciuni.

Un copac culcat peste drum tocmai le bara trecerea.

– Voi veni cu fierăstrăul mecanic, spuse Ben. Acum, va trebui să escaladăm puțin.

Se întoarse și, fără să asculte protestele lui Jenny, o ridică de talie pentru a o ajuta să treacă peste copac. Jenny scoase un strigăt gâtuit. Ben zâmbi punând-o din nou pe pământ și reluă marșul.

– Unde suntem? întrebă tânăra femeie puțin mai târziu.

– Pe proprietatea mea. Mai departe, ne vom apropia de lac.

– Scrie în carte! spuse Christopher.

– Ce carte?

Jenny se întoarse și, timp de o clipă, avu ciudata impresie că are un străin în spatele ei. Nu mai era băiatul plăpând și nervos care-și rodea unghiile și-și petrecea timpul în fața televizorului, ci un tânăr bărbat care părea că dobândise forță și mai ales siguranță.

– Știi bine, cartea pe care mi-a adus-o Ben. Cea pe care a scris-o bunicul său.

– Se vorbește despre acest loc?

– Vei vedea!

– Este o aniversare foarte misterioasă, spuse Jenny, prefăcându-se contrariată.

În realitate, se simțea mai liberă și mai ușoară ca niciodată.

Aerul răcoros al dimineții, saturat de parfumul pătrunzător al pinilor, o umplea de o bucurie neașteptată. Puțin o interesa destinația, atâta timp cât mergea pe urmele lui Ben, admirându-i pașii regulați și savurând atingerea subită a mâinii sale când se întorcea pentru a o ajuta să depășească o trecere dificilă.

După o jumătate de oră de drum, ajunseră la un luminiș scăldat în soare. În depărtare se zărea lacul, strălucind în aerul tare al dimineții. În mijlocul luminișului să înalța o cabană din trunchiuri de copac.

– Ea este! exclamă Christopher, repezindu-se în fugă pentru a o examina mai de aproape.

Ben clătină din cap, zâmbind.

– Cui îi aparține? întrebă Jenny.

– Presupun că, acum, este a mea. Totuși, în ce mă privește, va fi mereu cabana bunicului. El a construit-o, cu ajutorul tatălui meu.

– Povestește asta în cartea pe care mi-a împrumutat-o Ben! spuse Christopher, întorcându-se spre ei. O numea cabana sa de pescuit. Aici și-a scris cartea.

Visătoare, Jenny se gândi la Ben, copil. Și-l imagina ajutându-și bunicul să construiască o cabană chiar în acest luminiș, ascultându-i ordinele, concentrat, mintea sa tânără și perspicace înregistrând tot ce era de învățat.

Se apropiară. O bucată din rădăcina unui copac, lustruită de timp, ținea loc de clanță la ușă.

– Ridic-o, îi spuse Ben lui Jenny.

Aceasta îl ascultă și ușa se deschise. Din prag, Jenny cercetă interiorul încăperii. Era pe deplin conștientă de prezența lui Ben în

spatele ei. Acesta își puse mâinile pe umerii săi și se înfioră de încântare.

Încăperea vastă conținea un șemineu, două ferestre mici care dădeau spre lac, un pat de scânduri și o masă rustică. De pereți erau prinse etajere, cât și cuiere confecționate din ramuri de copaci.

Jenny examina încăperea fără să se miște, în timp ce Christopher se repezea în toate ungherele, pipăind totul și scoțând strigăte de încântare.

– Ascultați, spuse subit Ben, avem toată ziua pentru a explora acest loc. Deocamdată, Christopher, va trebui să te gândești să prinzi prânzul. Undițele sunt acolo în colț, iar momelile pe etajera de deasupra.

– Contezi pe Christopher să ne hrănească? întrebă Jenny când fiul său se îndepărtă cu tot echipamentul de pescuit, în compania câinilor.

Ochii lui Ben străluciră de maliție când scoase un pachet de sub cămașă.

– Bacon, îi șopti, aruncându-l pe masă cu un aer de conspirator.

Amândoi izbucniră în râs. Ben înaintă cu un pas, la fel și ea și, brusc, se aflară unul în brațele celuilalt, sărutându-se cu aviditate. Toate incertitudinile lui Jenny dispărură când se abandonă dorinței. Avu din nou senzația că este transportată într-o altă lume, străină și magică în același timp.

Când se despărțiră, amândoi respirând greu, tânăra femeie își lipi fața de umărul lui Ben.

– Niciodată n-am.... Pare atât de ireal, bâigui ea.

– Nimic nu este mai real, îi șopti la rândul său Ben, la ureche.

Îi simțea respirația caldă ridicându-i părul.

– Dar deocamdată, adăugă el îndepărtându-se cu regret, trebuie să aprind focul.

Înainte de a ieși, se sărutară iar, mai potolit.

– Ai trăit întotdeauna la Tucker's Pond? întrebă Jenny.

Așezată turcește, îl privea pe Ben punând lemnele pentru foc în mijlocul luminișului.

– Nu. Noi locuiam la Augusta, dar trăiam la Tucker's Pond o bună parte a anului. Bunicul și părinții mei aveau terenuri pe malul lacului.

– Unde sunt acum?

– Bunicul a murit; părinții au ieșit la pensie. Încă locuiesc în Maine, dar continuându-și drumul mereu puțin mai departe spre sud, în fiecare iarnă.

– Există juriști printre ei?

– Toată familia este în profesie, inclusiv mama, adăugă Ben zâmbind.

Jenny asimilă vestea. I se părea surprinzător să-l descopere înzestrat cu o familie, în timp ce ea și-l imaginase ducându-și lupta ca un lup singuratic.

– Ai frați și surori?

– Un frate. Un trădător, trecut în diplomație!

Jenny se încruntă.

– Mi-ai vorbit de Boston, într-o seară. Acolo ai profesat?

– Un timp. Am lucrat pentru Gunderson și Lathrop. Fu o surpriză pentru Jenny să audă rostindu-se numele prestigiosului cabinet juridic. Nu arătă, totuși.

– – Totul mergea ca pe roate, reluă Ben și eram pe punctul să mă asociez, când, într-o zi, mi-am dat seama că nu simțeam nicio plăcere făcând ce făceam. Îmi lipsea Maine, relațiile pe care le întrețineam aici, modul de viață de aici.

Profesam o meserie bănoasă, dar care nu mă mulțumea. Așa că am lăsat totul baltă.

"Philip n-ar fi sacrificat pentru nimic în lume o asemenea poziție plăcerii sale", se gândi pe neașteptate Jenny.

– Mă întreb... Viața la Tucker's Pond este oare atât de stimulantă?

Ben zâmbi.

– Găsești plictisitor de moarte să judeci întâmplări petrecute la beții de pomină de sâmbătă seara, sau să rezolvi certuri care se poartă pe câțiva centimetri pătrați de teren?

– Cam așa...

– Nu ocup decât temporar această funcție. La moartea judecătorului Hurley, în ianuarie, am fost propus să-i termin mandatul. Și pentru a spune totul, consider asta departe de a fi plictisitor.

Legea este lege, indiferent de nivelul la care se plasează. Dar am și o clientelă pe care o voi relua îndată ce mă voi elibera.

– Chiar în aceste condiții, îmi închipui că Tucker's Pond nu este plin de afaceri cu adevărat delicate.

– Clientela mea se întinde dincolo de Tucker's Pond. Și apoi, din când în când țin conferințe la școala de drept. În plus, cum m-am despărțit prin bună înțelegere de asociații mei din Boston, mai fac uneori apel la serviciile mele... Vezi că nu sunt complet în afara acțiunii, adăugă după o pauză.

Jenny încercă să facă să se potrivească imaginea bărbatului care lucra la standul domnului Hopworth, cu bustul gol și transpirat, cu cea a unui avocat cu o reputație, după toate aparențele, bine stabilită.

– Îmi prezinți o persoană complet diferită, spuse ea încet. Mărturisesc că mi-e greu să mă obișnuiesc cu ea.

Ben înconjură focul care ardea acum înalt și luminos și veni s-o ajute să se ridice.

– Asta schimbă ceva? o întrebă scrutându-i privirea.

– Nu, bineînțeles că nu. Trebuie să mă obișnuiesc, atâta tot.

– Poate putem accelera lucrurile.

Îi prinse fața în mâini și se aplecă pentru a o săruta.

– Ei! Am prins unul!

Strigătul îi despărți. Totuși, privirile rămaseră ațintite una în alta înainte de a se întoarce spre mal, unde Christopher scotea din apă un pește de talie respectabilă. I se alăturară și-i admirară captura.

Mâncară file de biban prăjit cu bacon la foc de lemne.

– Este cu certitudine delicios, declară Jenny lingându-și degetele.

– Iată un bărbat capabil, spuse Ben, arătându-l pe Christopher. Și știi, ar fi fost în stare să-l gătească, dar mi-a fost milă de el.

– Este adevărat, mamă. Aș fi putut! Totul este explicat în cartea bunicului lui Ben. Chiar și modul de a aprinde un foc când plouă! Și ce se poate mânca atunci când te găsești în pădure, fără provizii. De exemplu, păpădie și scoarță de mesteacăn.

– Te cred pe cuvânt! Dar dacă nu aveți nimic de spus, prefer să mai iau din peștele acesta delicios!

După ce spălară vasele în lac, se întinseră leneși la soare. Apoi explorară pădurea înconjurătoare. Christopher mergea în frunte,

scoțând strigăte la fiecare descoperire. Jenny și Ben mergeau alături în tăcere, mâinile atingându-li-se din când în când. Păsărelele cântau zgomotos și soarele se juca prin frunze, presărând drumul cu pete de umbră.

– Nu vorbești niciodată despre dragoste, spuse brusc Jenny. N-ai pe cineva în viața ta?

Ben îi aruncă o privire scurtă, înainte de a întoarce capul.

– Acum mult timp, da....

Jenny își simți inima grea în piept.

– La Boston?

Chiar dacă întrebarea îi răscolea o durere, nu se putea împiedica s-o spună.

– Da. Ea își termina studiile de medicină. I s-a oferit un post foarte interesant într-un spital din Noul Mexic. Era foarte conștientă că nu trebuia să lase să treacă această șansă. Numai că rădăcinile mele erau aici și, cum nu reușeam să mă gândesc să părăsesc totul, ne-am despărțit. Am multă stimă pentru ea. Era o fată cumsecade.

Jenny clătină din cap. Asta i se potrivea întru totul lui Ben, să rămână imparțial.

Se întoarseră în luminiș. După ce aruncară apă peste cenușă, pentru a se asigura că focul se stinsese complet, după o ultimă privire spre cabană, o luară pe drumul de întoarcere.

– Este cea mai frumoasă aniversare a mea! spuse Jenny, luând mâna pe care i-o întinse Ben, pentru a o ajuta să treacă peste un trunchi.

– Oh, dar petrecerea nu s-a terminat!

Jenny îl privi, uluită. Oare ce-i mai putea propune?

– În seara aceasta, vă invit pe amândoi să cinăm la restaurant.

– Nu se poate! Unde?

– La doamna McCracken, un local cunoscut doar de oamenii din regiune. Servește numai la comandă.

– Hm... interveni Christopher, cu un aer încurcat. Doar că... Ar fi trebuit să vă vorbesc de asta mai curând, dar doamna Hazelton m-a invitat să petrec noaptea la ea, cu nepotul său. Vom pune cortul în grădină.

– Du-te fără regret, Christopher, exclamă Jenny. M-ai făcut deja să petrec o zi formidabilă.

Christopher scoase un strigăt de bucurie. Totuși, treptat, Jenny devenea conștientă de consecințele acestei decizii. Acum, se gândea ea cu o emoție de adolescentă, era ca o adevărată întâlnire. Doar ei amândoi, singuri.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse tânăra femeie când ajunseră să vadă cabana.

– Nu este necesar, te asigur, răspunse Ben, cu o licărire amuzată în privire.

– Țin la asta, este aniversarea mea!

– În acest caz.... Voi trece să te iau pe la ora șapte. Pentru Tucker's Pond este târziu.

– Perfect!

Pe la ora șase, Plymouthul care se clătina își făcu apariția la cotitura drumului, cu un băiat cam de aceeași vârstă cu Christopher așezat lângă Adele. Christopher și cu el își strânseră cu stângăcie mâna. Mai scund decât Christopher și mai plinuț, cu părul blond și un zâmbet cordial, nepotul Adelei părea o fire plăcută. Probabil cei

doi băieți se vor înțelege, își spuse Jenny. Îi salută cu gesturi largi pe tinerii care se îndepărtară.

Într-o stare de surescitare îmbinată cu neliniște, Jenny alergă în baie. Trecând prin fața oglinzii, își privi imaginea; în adâncul ochilor îi dansau mici luminițe. Încercă să respire calm, pentru a se relaxa, dar fiecare fibră a trupului său părea să aibă propria viață.

Îi rămânea o oră pentru a-și veni în fire, își aminti....

Ieși de sub duș cu capul înfășurat într-un prosop și îmbrăcă un halat de baie. Alegerea ținutei va fi rapidă; nu-și adusese decât o rochie din jerseu de un verde care i se potrivea tenului. Nu era chiar elegantă, dar pentru Tucker's Pond va fi perfect.

Sentimentul de anticipație bucuroasă nu i se domolise, dimpotrivă. Fusese deja singură cu Ben, mai înainte, dar nu cu scopul de a petrece un timp plăcut împreună. Închise ochii și-și lăsă gândurile să rătăcească spre seara care o aștepta.

Un ciocănit în ușa de la bucătărie o făcu să tresară. Deschise ochii, brusc dezmeticită. Dumnezeule! Ben sosise și ea nu era gata. Cu o mână pe cordonul halatului și cu cealaltă menținându-și prosopul, alergă să deschidă ușa. În definitiv, o mai văzuse nu o dată în situații care nu erau cu adevărat în avantajul său, își spuse cu înțelepciune.

În bucătărie, rămase nemișcată. Trei siluete se conturau în spatele plasei împotriva țânțarilor, de la ușă.

– La mulți ani! strigară trei voci în cor.

– Pentru Dumnezeu, deschide ușa, Jenny! adăugă cea a lui Philip. Avem brațele încărcate cu mâncare. Desigur ți-i amintești pe Craig și Tina?

Capitolul 8

Deschizând ușa, Jenny tremura din toate încheieturile. Îl recunoscu pe Craig Downing, un avocat prieten al lui Philip. Cât despre tânăra femeie – Tina nu-știu-cum – Jenny își aminti vag că o întâlnise în timpul unei serate.

Philip o sărută pe obraz.

– Bună seara, iubito! Doar nu-ți imaginai că voi uita de aniversarea ta?

Ținea în brațe două sticle de șampanie și în mâna liberă toarta unui coșuleț.

– Ar fi trebuit să mă anunți, Philip, spuse Jenny, gata să plângă.

– În acest caz, n-ar mai fi fost o surpriză.

Philip o îmbrățișă. Când îi dădu drumul, Tina, o femeie scundă, brună, în pantaloni colanți și cu o tunică înflorată, o sărută.

Își puse geanta mare pe masă.

– Așteaptă să vezi ce ți-am adus! Totul vine de la acel restaurant nou.... Cum se numește, Craig? Bellisario? Este un loc formidabil,

noul loc de întâlnire al lumii bune din Boston. Este o mâncare pe bază de creveți și escalop. Și acea chestie minunată cu vită...

– Veal involtini, precizează Craig. Nu găsești că sună ușor ilegal?

Izbucni într-un râs zgomotos, împărtășit curând de Philip.

– Nu, este chiar formidabil, o asigură Philip pe Jenny. Este prosciutto înăuntru și provolone pe foi de plăcintă. Vei vedea, îți va plăcea la nebunie. Dar mai întâi, trebuie să punem șampania la rece.

Subit, bucătăria răsuna de discuții, râsete și diferite zgomote. În mijlocul acestei agitații, Jenny avea impresia că inima i se transformase într-un bloc de gheață.

– Măcar dacă aș fi știut că veniți.... repetă cu o voce slabă.

Philip îi adresă un zâmbet larg.

– Haide, iubito, încetează să te frământi. Bineînțeles că dacă ai fi aflat despre venirea noastră, te-ai fi făcut frumoasă pentru a ne întâmpina. Dar asta n-are nicio importanță; ești întotdeauna la fel de frumoasă. Acum, du-te să-ți usuci părul în timp ce noi pregătim petrecerea.

În camera sa, Jenny se prăbuși pe marginea patului. Își desfăcu prosopul ud și-și lăsă părul umed să-i cadă jalnic pe umeri. Trebuia să-l anunțe pe Ben. Numai că telefonul se afla în salon. Și cum să vorbească în fața celorlalți? Chiar și fără martori, va fi deja destul de greu să încerce să-l facă să înțeleagă că... ar fi dat orice ca lucrurile să se petreacă altfel. În cele din urmă se strădui să-și descurce părul și să-l usuce. Apoi, evitând cu grijă să privească rochia verde, îmbrăcă ținuta obișnuită: blugi, pulover și mocasini.

În clipa în care ieșea din cameră, îl auzi pe Philip spunând pe un ton de confidență:

– Desigur, ați auzit vorbindu-se de Buzz Carmichael. Ce legendă, tipul acesta, nu-i așa? Și locul acesta, nu este minunat? Este un adevărat noroc să fiți invitați aici; vom trezi invidii!

Se întoarse la apropierea lui Jenny.

– Ah, iat-o la timp pe Jenny. Vorbeam cu Craig despre cabană.

– Philip, vrei să mă scuzi o clipă? Am de dat un telefon.

– Du-te, iubito. Apoi, vom bea șampanie.

Jenny aruncă o privire nervoasă la ceas. Ridică receptorul când se ciocăni la ușă. Tina, care se afla în bucătărie, se grăbi la ușă.

– Bine ai venit, oricine ai fi! exclamă cu vocea sa stridentă. Petrecerea este pe punctul să înceapă. Intră!

– Vă rog să mă scuzați. Nu....

Vocea lui Ben... Totuși, exuberantă, Tina îl trăsese deja înăuntru.

La vederea sa, Jenny avu impresia că inima i se oprește în loc. Îl găsea extrem de seducător în pantaloni bej și cămașă albastră proaspăt călcată, cu părul negru și des încă umed de la duș. Ochii albaștri ca noaptea trecură repede peste invitați înainte de a se opri asupra lui Jenny, paralizată de emoție.

– Bună seara, spuse cordial Philip. Cred că noi ne-am mai întâlnit. Ești Ben. Ben...

– Sullivan.

– Da, da, așa este. Ei bine, intră, Ben. Organizăm o mică serată pentru aniversarea lui Jenny. Iată-i pe Craig Downing și pe Tina Beckwith, care ți-a deschis. Ben întreține rezidențele secundare de pe malul lacului, le explică Philip prietenilor săi. Jenny spune că se înțelege minunat cu fiul său. De fapt, unde este Christopher?

– La niște prieteni. Philip, trebuie să-ți spun, Ben nu este...

Se opri, cu o privire neputincioasă adresată lui Ben.

– Philip, Tina și Craig tocmai mi-au făcut o surpriză sosind...

– Oh, înțeleg.

Dacă tonul lui Ben rămânea detașat, Jenny îi ghicea tensiunea din contracția maxilarului.

Philip scoase un plic din buzunar și-l agită deasupra capului.

– Ți-am adus un mic dar de aniversare, spuse îmbrățișând-o pe Jenny. Am trecut pe la tine pentru a-ți lua corespondența. N-am dezlipit plicul la abur, iubito, îți jur! Cu toate acestea știu ce conține. Vezi, am prânzit de curând cu Will Forrester – decanul școlii de drept, precizează spre Ben – și mi-a spus secretul.... Această micuță și-a trecut strălucit examenul! A terminat chiar prima din clasa sa!

Tina fluieră scurt, apoi, revenindu-și, o felicită.

– Felicitările mele, spuse Ben, a cărui privire părea s-o străpungă pe Jenny.

Totuși, neobosit, Philip continuă:

– Admit că evenimentul merită să fie sărbătorit. Totuși, adevărata veste bună, va fi că ne vom anunța oficial logodna în acest weekend, adăugă trecându-și un braț de proprietar în jurul taliei lui Jenny. Craig, vrei să scoți dopul de la șampanie? Alătură-te nouă, Ben, te rog. Am adus de la Boston mâncăruri delicioase; ce-i mai fin, într-adevăr.

– Oh, da, rămâi! exclamă Tina, agățându-se de brațul său. Sunt sigură că vei aprecia escalopul de vită al lui Bellisario.

Ben se eliberă blând dar ferm din strânsoarea sa.

– Este foarte amabil din partea voastră, spuse politicos, dar sunt așteptat în altă parte. Încă o dată, felicitări, Jenny. Pentru tot.

Plecase. Curând se auzi zgomotul mașinii care se îndepărta.

Philip se întoarse spre Jenny.

– Micuța asta este încă în stare de șoc. Ei bine, deschide scrisoarea aceea și citește tu însăți vestea cea bună.

– Păcat că n-a rămas, spuse visătoare Tina. Acest Ben pare un tip fermecător.

Remarca îi atrase o privire nemulțumită de la Craig.

Totuși, cu un aer năucit, Jenny învârtea scrisoarea între degete. Trei săptămâni mai înainte, vestea ar fi făcut-o să nu-și mai încapă în piele de bucurie. Acum, frazele care îi anunțau vestea cea bună îi păreau o înșiruire de cuvinte lipsite de o semnificație reală.

Philip îi întinse o cupă. Ea bău dintr-o înghițitură șampania și încercă să zâmbească, în ciuda amărăciunii pe care i-o lăsă în gură.

Reuși să treacă peste încercarea cinei, dând din cap și zâmbind când cineva i se adresa. Din fericire, Craig și Tina, care țineau să se distreze, vorbeau fără încetare. Însuși Philip, după câteva cupe de șampanie se arătă mai vesel și mai vorbăreț decât avea obiceiul.

– Știi la ce mă gândesc, iubito? Îndată ce te întorci la Boston, trebuie neapărat să te împaci cu tatăl tău. Ai făcut bine să-i ceri cabana; și el a răspuns favorabil, nu-i așa? Trebuie să continui mișcarea.

Se întoarse spre prietenii săi.

– Neînțelegeri de familie, explică el cu un aer important. Dar nimic ce nu poate fi rezolvat.

Jenny păstră tăcerea.

Pe la ora zece, Craig și Tina se retraseră pentru a se duce la motelul unde rezervaseră camere. După plecarea lor, sub pretextul

aranjării, Jenny întârzie un timp în bucătărie, în timp ce Philip se instală la gura sobei. Când veni să i se alăture, tânăra femeie îl găsi ațipit în fotoliu. Drumul lung, ingerarea unei cantități neobișnuite de alcool, veniseră de hac rezistenței sale. Îl scutură ușor.

– Sunt obosită, Philip. Mă duc să mă culc. Ți-am pregătit o lanternă. Patul tău este pregătit în bungalou.

Bărbatul deschise ochii, cu un aer dezorientat și ușor dezamăgit. Se ridică totuși, fără să crâcnească, o sărută pentru a-i ura noapte bună și porni pe drumul spre bungalou.

Jenny așteptă ca lumina din cameră să se stingă pentru a îmbrăca o vestă, a pune mâna pe o a doua lampă și a ieși în noapte.

Ca în fiecare seară, temperatura scăzuse și se înfioră grăbind pasul de-a lungul drumului ud care ducea la Ben. Avea un nod în gât și-și stăpânea cu greu lacrimile.

Ben se întorsese; camera de zi era luminată. În fața ușii, cu un nod de îngrijorare în stomac, făcu o pauză. În sfârșit, se hotărî să bată.

El își schimbase ținuta de oraș cu niște pantaloni de catifea reiată și un pulover albastru. Cu un sentiment de disperare, tânăra femeie îi cercetă expresia la lumina slabă a verandei.

– Ben, eu....

– Ai într-adevăr un talent să pici în cele mai neașteptate clipe.

Părea amuzat, dar tonul îi era tăios, lipsit complet de tandrețe.

– Voiam să-ți explic....

– Ce să-mi explici? Situația pare perfect clară.

Ben intră și Jenny îl urmă, închizând ușa după ea.

– Nu știam de venirea lor, înțelege!

Chiar nu este vina mea dacă....

– Nu-ți reproșez nimic...

Stăteau față în față, în lumina scăzută a focului de lemne.

– Mă simt atât de prost! izbucni Jenny. A fost o zi minunată și iat-o stricată.

Ben zâmbi amar.

– Nu complet, Jenny. L-am sunat pe Jed Benton, un vechi prieten pescar și m-a însoțit la McCracken. Am mâncat niște crabi senzaționali. Desigur, nu la fel ca la Bellisario.

– Ești nedrept!

– Ai dreptate. N-ar fi trebuit să spun asta.

Totuși, el păstra distanța și nu-i propuse să se așeze.

– Oricum, consider puțin bizară ideea de a considera stricată aniversarea ta, de sosirea inopinată a viitorului soț....

– Philip nu este viitorul meu soț! izbucni Jenny.

Apoi tăcu, roșie de rușine.

– Ah, da? El pare convins de contrariul, replică tăios Ben. Cred că am auzit vorbindu-se de logodnă.

– Philip și cu mine trebuie să vorbim despre asta.

Ben se dădu înapoi.

– Este greu de luat decizii când nu știi ce vrei, spuse cu un calm exasperant.

– Eu știu ce vreau!

El îi aruncă o privire iscoditoare, înainte de a se duce să se sprijine cu coatele de placa șemineului. Așa stătuse și în timpul ultimei sale vizite, își aminti Jenny. Și de data aceea o sărutase. Amintirea o făcu să se strâmbe de durere.

În seara aceasta era altceva, putea jura.

– Crezi că știi, reluă Ben. Și până în această seară, credeam și eu că știi ce vrei.

– Îmi reproșezi, în timp ce n-am nimic de-a face cu acei oameni.

– Nu despre ei este vorba, Jenny. Este vorba să știi să faci alegerile.

Iritarea o cuprindea treptat pe tânăra femeie. Strânse pumnii.

– Îți interzic să-mi ții predici în legătură cu acest subiect! Sunt doisprezece ani de când fac alegeri! L-am crescut pe Christopher, am muncit, mi-am reluat studiile și toate astea le-am hotărât singură, fără nimeni care să mă ajute!

Ben o studie o clipă.

– Nu pun în discuție ce ai făcut, spuse în sfârșit. Numai că viața este astfel făcută, Jenny, încât se întâmplă să fii confruntat permanent cu alegeri.

– Am un lung antrenament în urma mea! Și pot să continuu fără sfaturile tale, judecător Sullivan!

Cu aceste cuvinte, fără să aștepte replica, Jenny alergă la ușă și fugi în noapte.

***

A doua zi, Craig și Jenny își făcură o apariție matinală. Jenny, care nu dormise toată noaptea, trebui să facă eforturi de amabilitate în timpul micului dejun. Îi părea că nu vor pleca destul de curând spre

Boston și aștepta cu nerăbdare să regăsească liniștea cabanei goale. Obosit de excesele din ajun, Philip declară că baconul mirosea bine, dar că ar prefera să bea o ceașcă din acel minunat espresso servit la Bellisario. Reflecție care-l făcu să râdă pe Craig. Și acum, căzură amândoi de acord asupra faptului că viața liniștită de la Tucker's Pond comporta unele inconveniente.

– Ca acela de a nu te putea duce imediat la Bellisario? sublinie Jenny, țâfnoasă. Cei doi bărbați o priviră uimiți, apoi își reluară conversația. Tina își pilea o unghie.

– Le-am lăsat să crească, înțelegi, explică ea. Și acum, trebuie să mă hotărăsc dacă le tai pe toate, sau dacă aștept ca aceasta să le ajungă pe celelalte.

– Poate ar fi de preferat, răspunse Jenny, mușcându-și limba pentru a-și stăpâni o replică sarcastică.

În acea clipă, intră Christopher. Când descoperi toată lumea aceea din jurul mesei făcu o mină atât de rece, încât Jenny se grăbi să spună:

– Ce surpriză plăcută, nu-i așa, Christopher? Ți-i prezint pe Tina și Craig. Pe Philip, evident, îl cunoști.

– Bună ziua, Christopher, spuse Philip, pe un ton plin de antren. Sper că ai petrecut o vacanță plăcută? Pariez că ai stat tot timpul la pescuit.

– Mi s-a întâmplat.

– Ai prins mult pește? întrebă Craig.

– Puțin.

– M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea să pescuiesc, spuse Tina. Doar că n-aș vrea să dezgrop râme.

Christopher îi aruncă o privire disprețuitoare:

– Nu folosesc viermi, ci momeli.

– Oh! Ei bine, trebuie să fie extrem de greu de prins.

Jenny se temea de o izbucnire din partea lui Christopher. Dar interveni Craig, râzând:

– Taci, Tina! Îți explic pe drum.

Se întoarse spre Christopher.

– Ești foarte bronzat. Probabil petreci destul de mult timp afară.

– Da.

Dacă, pe de-o parte, răceala fiului său o rănea pe Jenny, pe de alta, nu-i putea reproșa asta. Acești oameni făceau remarce atât de stupide!

Sub pretextul că luase un mic dejun copios la doamna Hazelton, Christopher refuză să ia loc la masă și se retrase foarte repede în camera sa.

– Ce drăguț! declară Tina. Ești norocoasă să ai un băiat mare ca el.

– Sunt conștientă de asta, replică Jenny.

– Este un micuț cumsecade, întări Philip. Îi lipsește doar o mână fermă care să-l conducă. Asta este ce intenționez să remediez eu.

Apoi, Tina declară că aerul de la țară o regenera.

– Tot oxigenul acesta! Ar trebui să luăm regulat o gură de aer curat. Este excelent pentru minte.

Philip căzu de acord cu ea, dar adăugă că spera că Jenny se simțea destul de regenerată.

– Aștept cu cea mai mare nerăbdare întoarcerea ta, iubito. Mă gândesc într-adevăr la ce am spus ieri în legătură cu logodna noastră.

Mă grăbesc să fii acolo, pentru a putea face planuri.

Oare cum să-i spună că Bostonul îi părea la milioane de ani-lumină? se întrebă Jenny și că începea să se simtă mai mult acasă la Tucker's Pond, decât fusese vreodată la Boston?

În sfârșit, ridicară tabăra. Tânăra femeie îi privi plecând din ușă, agitând mâna, apoi, asemenea unei fantome, reveni în casă.

Niciun zgomot nu se auzea din camera lui Christopher. Probabil citea, se gândi tânăra femeie. Se gândi să intre, să-i vorbească, dar în cele din urmă renunță. Se simțea prea obosită, prea vulnerabilă, cu mintea prea confuză pentru a aborda cu el subiecte penibile. Să-și rezolve propriile probleme și apoi va vedea!

Cuprinsă de descurajare, se așeză pe canapea. Putea oare să fi risipit atâta energie în ultimii ani în urmărirea unui scop care de acum nu mai însemna nimic pentru ea? Își aminti de acea dimineață în care se dusese acasă la Ben, cu ceașca în mână. El o invitase să intre și stătuseră de vorbă. Ea îi povestise planurile sale, despre înscrierea la barou și dorința de a se asocia cu ceilalți avocați din cabinet. Și Ben îi replicase cu un zâmbet ușor ironic: "Și atunci, tatăl tău va fi obligat să-ți recunoască valoarea". Vorbele lipsite de respect o iritaseră, totuși, observația aceea nu conținea o parte de adevăr? Mare parte a deciziilor sale nu fuseseră luate oare din revoltă față de tatăl ei?

Jenny scutură neliniștită din cap. Nu. Fusese mai mult. Îi plăcea dreptul și dorea sincer să devină avocat. Philip și cu ea petrecuseră ore întregi discutând planuri de viitor.

În acest caz, de ce acest veșmânt atât de bine croit, se rupsese brusc la cusături?

Oh, cunoștea răspunsul. Din cauza unor ochi albaștri ca noaptea, a unui zâmbet șovăitor, a unei guri care îi aprindea dorința când o săruta, a unor brațe a căror îmbrățișare puternică o lăsa fără forțe...

În felul său, Philip era un bărbat cinstit și bun. Ambițios, desigur, dar asta n-o jenase vreodată. Dacă faptul că ea era fiica lui Buzz Carmichael sporea interesul pe care i-l purta, cine era ea să arunce prima piatra? Nu vedea în el un refugiu pentru Christopher și pentru ea? Măcar dacă ar simți pentru el fie și a zecea parte din pasiunea pe care o aprindea Ben în venele sale... Dar asta era atât de important? Organizarea unei vieți întregi putea oare depinde de o simplă atracție fizică?

Subit, Jenny închise ochii și-l auzi pe Christopher intrând în încăpere.

– Chiar suntem obligați să ne întoarcem la Boston? o întrebă pe un ton tânguitor.

Jenny se îndreptă.

– Vreau să spun, trebuie să trăim obligatoriu acolo? precizează el.

– Cunoști răspunsul.

– Dar de ce? Oamenii trăiesc aici tot anul. Ben o face, noi de ce nu?

– Trebuie să mă întorc pentru a-mi termina studiile, Christopher.

– Și când vei avea diploma? insistă el cu o privire rugătoare.

– Asta nu este casa noastră, ci a bunicului tău.

– Este aproape mereu neocupată.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că nu ne aparține. În plus, nu este adaptată vieții pe timpul iernii.

– Am putea s-o amenajăm. Ben știe s-o facă.

– Există și alte motive. De exemplu, meseria mea. Știi că trebuie să muncesc. Și tu, cum vei studia?

– Există școli și în Maine!

– Bineînțeles, dar.... Christopher, credeam că vei înțelege. Toate contractele mele profesionale sunt la Boston. Aici nu voi găsi de lucru.

– Ben este avocat și trăiește la Tucker's Pond, se încăpățână Christopher.

Timp de câteva secunde, Christopher o privi.

– În acest caz, te vei căsători cu Philip, așa este?

Obrajii lui Jenny se îmbujorară. Ezită, apoi răspunse cu prudență:

– Philip dorește ca toți trei să formăm o familie. Nu ți-ar plăcea să trăim împreună și să avem activități comune?

Sub privirea directă a fiului său ațintită în a sa, Jenny se agită, încurcată.

– Ce idee formidabilă! spuse în sfârșit băiatul.

– Ești nedrept, Christopher.

– Eu aici vreau să trăiesc, ripostă el, cu un ușor tremur în voce. Dacă nu pot acum, o voi face când voi putea să părăsesc școala. Îmi voi construi propria casă, urmând planurile bunicului lui Ben. Voi reuși, să știi!

– Oh, Christopher, mi-ar plăcea ca lucrurile să fie atât de simple. Știu că-ți par ușoare, dar crede-mă, nu sunt. Atâția parametri intră în joc. Înainte de orice, trebuie să-mi termin studiile de drept, să-mi obțin diploma și înscrierea în barou. Sunt sigură că înțelegi.

– Da, da, mereu aceleași trucuri, ripostă băiatul, cu ochii ațintiți cu încăpățânare în podea.

– Nu-ți vreau decât binele, Christopher. O știi....

Se întrerupse, amintindu-și cuvintele lui Pahilip, care voia să-l plaseze pe Christopher într-un internat. Loviturile de ciocan din capul său se intensificară.

– Vom vorbi despre asta mai târziu, promise Jenny.

Băiatul îi adresă o lungă privire înainte de a părăsi încăperea.

Pe fereastră, tânăra femeie îl văzu ajungând la ponton, cu mâinile în buzunare și rămânând acolo îndelung, contemplând apa. În cele din urmă, puse mâna pe o piatră și o aruncă furios în lac.

Când se culcă în acea seară, în ciuda răcorii nocturne, Jenny lăsă fereastra întredeschisă și, mai nefericită ca niciodată, se vârî în pat.

Și, în adâncul singurătății sale, ajunseră ecourile îndepărtate ale unor plăcute acorduri muzicale.

Capitolul 9

Christopher nu mai încercă să reia discuția. Deși ușurată, Jenny păstra un oarecare sentiment de stânjeneală. Deoarece nimic pozitiv nu ieși din asta, nici pentru unul, nici pentru celălalt.

Ce povară purta pe umeri, își spuse, și de cât timp.... Câte probleme și responsabilități de înfruntat singură. Oh, desigur, existaseră niște bărbați în acești ani. Totuși, fusese întotdeauna fie prea obosită, fie prea preocupată de un baby-sitter angajat pentru a avea grijă de Christopher încât să profite cu adevărat de ieșirile sale. Și încheia în mod regulat prin a pune o distanță din ce în ce mai mare între ea și cel pe care l-ar fi putut eventual interesa în mod serios. Evident, până la Philip, întâlnit la Prescott, Turner și Bowing. Simțea pentru el prietenie, nimic mai mult. Oricum, nu acel gen de sentiment care te trezește noaptea cu dorința arzătoare a prezenței ființei dragi...

Ceea ce simțea pentru Ben.

Din nefericire, multe puncte îi deosebeau.

Mai cu seamă, el îi dezaproba modul de viață. Gândindu-se la ultima lor conversație, roși de mânie. O acuzase de slăbiciune și refuzase să-i înțeleagă problemele!

Oricum, n-avea importanță. Promisese să-l ia de soț pe Philip.

Christopher fiind afară, fără îndoială pentru a explora pădurea și drumurile de care nu se plictisea niciodată, Jenny se hotărî să lucreze la dosarele pe care le adusese.

Se aplecă deasupra lor, încercând în zadar să retrezească interesul pe care-l acorda mai înainte acelor litigii și revendicări care i se păreau acum atât de banale. În ciuda tuturor eforturilor de concentrare, chipul lui Ben Sullivan nu înceta să se interpună între hârtii și ea și vocea sa liniștită și sigură îi răsuna în urechi. Cât îi invidia siguranța... Oare cum putea avea atâtea certitudini? Viața era făcută din alegeri mereu noi, îi spusese. Jenny închise ochii, dar era și mai rău. Acum, i se părea că simte forța îmbrățișării lui, căldura gurii sale peste a ei.

Se ridică brusc, împingând hârtiile și, lăsând să-i cadă stiloul pe jos, își afundă fața în mâini. Simțea o dorință nebună să alerge la el, să uite toate acele alegeri și să se cuibărească, în sfârșit în siguranță, în brațele sale. Totuși, prea multe neînțelegeri îi despărțeau. Tânăra femeie îl rănise, chiar dacă fusese involuntar. Și apoi, putea să renunțe, atât de aproape de scopul pe care îl urmărea de ani de zile?

Stăpânindu-și lacrimile, adună hârtiile împrăștiate.

Christopher nu apăru la ora prânzului. Cu siguranță, luase un sandviș cu el, își spuse Jenny. Se străduí să rontăie ceva, dar nu-i era foame. Ziua care se anunțase însorită, se întuneca treptat. Sufla un vânt puternic din nord, făcând temperatura să scadă rapid. În cazul

în care Christopher ieșise în blugi și tricou, cum totul lăsa să se bănuiască, va fi repede înghețat.

Jenny făcu câțiva pași pe drumul care ducea la lac. Vederea canoei ancorată cuminte la ponton o liniști, deoarece valuri înspumate se formau deja sub acțiunea vântului. Totuși, nu-și putu alunga o ușoară neliniște ajungând acasă.

După ce întârzie câteva clipe, se hotărî s-o sune pe Adele Hazelton pentru a o întreba dacă, din întâmplare, nu l-a zărit pe Christopher. Din tăcerea care urmă întrebării, Jenny înțelese că Adele se gândea la fuga nocturnă a lui Christopher. Foarte repede totuși, ea reluă:

– Nu l-am văzut, dar nu poate să fie departe. Știi cum sunt copiii, nu dau niciodată atenție orei. Dacă i-ai telefona lui Ben? Poate s-a oprit la el.

Jenny se gândise la asta. Numai că, doar ideea de a forma numărul o umplea de teamă. Totuși, nu-i mai rămânea decât această soluție. Adunându-și tot curajul, ridică receptorul.

Niciun răspuns. Oricum, se mai putea ca fiul său să fie plecat cu Ben să taie lemne, sau să repare vreo împrejmuire...

Își impuse calm. Nimic alarmant deocamdată. Dacă la ora cinei Christopher nu se va fi întors, va mai fi timp să meargă la Ben. Dar va fi cu siguranță inutil.

La sfârșitul după-amiezii, pătura de nori se îngroșă și umbrele crepusculului se întindeau cu o rapiditate îngrijorătoare. Jenny sună la Ben, tot fără răspuns. Christopher nu era cu el.

Ieși să inspecteze împrejurimile cabanei. Cu mâinile pâlnie în jurul gurii, strigă numele fiului său în mijlocul rafalelor de vânt, apoi,

tremurând, se întoarse în cabană. Închise ferestrele, aprinse luminile, apoi începu să se învârtească în cerc. Ce să facă oare? Cât timp să aștepte înainte de a acționa? Ar trebui să anunțe poliția?

Stătea pierdută în mijlocul sălii. Și apoi, subit, știu unde se afla Christopher. Desigur, la cabana de pescuit! Locul acela îl fascinase...

Totuși, ce i se întâmplase de nu se întorsese când se înnoptase? Își aminti starea proastă a drumului. Ar fi fost ușor să se rătăcească în întuneric. Avu imaginea lui Christopher rătăcind în adâncul pădurii, pierdut, înghețat și speriat.

Primul reflex fu să se repeadă afară. Se obligă totuși să-și schimbe mai întâi mocasinii cu niște pantofi solizi de mers, să îmbrace un pulover și să-și înnoade în jurul taliei unul în plus, pentru Christopher. În sfârșit, înarmată cu o lanternă, părăsi cabana. O vijelie puternică o întâmpină îndată ce scoase nasul afară.

Credea că-și amintește drumul de la cabană, dar era în plină zi când mersese pe el. Noaptea, totul era diferit. La răspântie, căută cu privirea casa lui Ben. Era tot adâncită în întuneric. Dacă măcar el s-ar fi putut afla alături! Ar fi dat mult să se refugieze în urma forței lui și a cunoașterii sale a pădurii.

Cu un oftat, Jenny porni sub adăpostul de arbori.

Datorită lanternei, se orientă totuși destul de ușor. Din când în când îl striga pe Christopher, dar nu primea niciun răspuns, decât tânguirea vântului care se năpustea asupra vârfurilor copacilor. Apoi, pe măsură ce avansa, înaintarea îi devenea tot mai anevoioasă pe drumul denivelat și încărcat de trunchiuri de copaci doborâte. Îngrijorarea îi sporea pe măsură ce i se întărea certitudinea că fiul său se dusese într-adevăr la cabană. Dacă o luase pe drumul de

întoarcere după-amiaza, poate erau ore întregi de când rătăcea prin pădure.

Teama i se transformă în ranchiună când își prinse piciorul într-o rețea de rădăcini ajunse la nivelul solului și era gata să cadă. Își imaginase că el înțelesese că fuga nu era o soluție după ce lovise standul domnului Hopworth, dar schimbarea pe care crezuse că o ghicește în fiul său, nu era poate decât rodul imaginației sale. La ideea că aceleași probleme ar putea să se pună din nou la întoarcerea lor la Boston, o cuprinse mânia. La urma urmei, Philip poate nu greșise gândindu-se să fie ținut de o mână severă.

Și apoi brusc, un trosnet asurzitor se auzi deasupra capului lui Jenny, în timp ce aproape în aceeași clipă o ramură imensă se izbi de sol, doar la câțiva centimetri de ea. Tânăra femeie rămase o secundă paralizată de spaimă, apoi se prinse de crengi pentru a-și menține echilibrul și cu nenumărate precauții începu să iasă de pe cărare, pentru a ocoli obstacolul.

Mai departe, cu lanterna ținută solid în mână, trebui să escaladeze trunchiul de copac peste care o ridicase Ben și această amintire trezi în ea o nostalgie dureroasă. Trecând peste el, se zgârie la mână fără să dea atenție. Îndemnată de un sentiment de urgență care se intensifica, nu se mai gândea decât să meargă înainte.

La stânga se deschidea o prăpastie. Pe fundul ei șerpuia un pârâu mărginit de o mulțime de ferigi superbe pe care își amintea că le admirase și prima dată.

Atunci era ziuă. În acea seară, de teamă că aluneca, privea cu neliniște spre înclinația terenului. Oare de cât timp plecase? N-avea nici cea mai mică idee.

Considerând că se apropiase de cabană, îl strigă și mai tare pe Christopher. Și apoi, în timp ce scruta porțiunea de teren luminată de fasciculul lanternei, cu speranța de a zări un indiciu al prezenței fiului său, se împiedică de o rădăcină și se întinse cât era de lungă pe drum. În cădere, lanterna îi scăpă și o durere puternică îi sfredeli genunchiul. Rămase nemișcată pentru a-și recăpăta respirația, apoi se așeză. Ei bine, era mai mult sperietură decât vătămare. Genunchiul sângera prin materialul rupt al blugilor, dar rana nu părea gravă.

Acum, era vorba să găsească lanterna care se stinsese în cădere. În patru labe, pipăia cu mâinile întinse în față, când răsună un trosnet zgomotos. O ramură grea căzu și de această dată o lovi în trecere, dezechilibrând-o și rostogolind-o în adâncul prăpastiei.

***

Oriunde ar fi, se gândi Jenny confuz recăpătându-și cunoștința, era întuneric. Oricum nu avea importanță; va dormi până la răsăritul soarelui. Singurul inconvenient era ploaia aceea care o pătrundea până la os. Cu siguranță, acoperișul fusese luat. Îl va repara Ben. Știa să facă astfel de lucruri. Subit, totul părea atât de simplu, atât de evident. Își aminti că puțin timp înainte plutise în confuzie, fără să-și amintească pentru ce motiv. Adevărul era totuși limpede. Îl iubea pe Ben, asta era tot ce conta. Viitorul se anunța luminos, acum că înțelesese asta. Junghiuri de durere îi treceau prin cap și se ghemui. Cel mai bine ar fi înt-adevăr să adoarmă...

A doua oară când își reveni din inconștiență, dârdâia. Corpul o durea cumplit și realitatea îi apăru cu o limpezime disperată. Era rănită și nimeni nu știa unde se afla. În plus, Ben și cu ea nu se aflau în termeni foarte buni; tergiversările sale îl plictisiseră până la urmă. Și când te gândești că fusese atât de proastă pentru a se imagina în stare să-l ia de soț pe Philip, în timp ce era îndrăgostită de Ben! Acum era prea târziu.

Și Christopher, pierdut în acest întuneric.... Încercă să se ridice, dar se lăsă să cadă înapoi cu un geamăt surd. Auzi vântul vuind prin arborii înalți și apoi întunericul o înghiți.

Era tot întuneric când se trezi din nou. Totuși, de această dată situația era diferită. Nu mai zăcea pe pământ; o cărau niște brațe puternice. Lângă obraz, simțea materialul aspru al unei cămăși.

– Ben... murmură ea.

Nu primi răspuns. Totuși, nu era sigură că într-adevăr vorbise.

Într-o stare situată între vis și realitate, se lăsă dusă spre o destinație necunoscută. La început era întuneric, dar curând apărură niște lumini. Asupra ei se aplecară niște ochi albaștri ca noaptea, nebuni de îngrijorare, scrutându-i chipul. Vru să-i mângâie obrazul pentru a-i liniști tensiunea, dar membrele înghețate și grele ca plumbul refuzară s-o asculte. Și apoi, ochii i e închiseră din nou...

Trezindu-se mai târziu, constată că era culcată lângă un foc de lemne, înfofolită într-o pătură. Aplecat peste ea, Ben îi punea o compresă pe frunte.

– Ben...

De data aceasta, își auzi clar sunetul vocii. Ușurarea destinse trăsăturile lui Ben.

– Christopher! reluă tânăra femeie, încercând să se ridice. Trebuie găsit. Este...

– Sunt aici, mamă.

Jenny întoarse cu greutate capul și-și văzu fiul așezat lângă ea, cu Blaze culcat la picioare.

Îi întinse o mână pe care băiatul o strânse în a sa.

– Dacă m-aș fi gândit că-ți faci atâtea griji pentru mine... murmură Christopher.

Ușurarea lui Jenny era atât de intensă, încât nu mai știa dacă trebuia să râdă sau să plângă.

– Oh! Christopher, am crezut.... Mi-am închipuit că ai făcut o nouă escapadă.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Aveam doar nevoie să mă gândesc. Ben a spus că nimeni n-o putea face în locul meu. Așa că, am considerat cabana un loc bun pentru a mă izola și am venit aici.

Jenny privi în jur și-și dădu seama că se afla întinsă pe bancheta din cabana de pescuit. Privirea îi reveni la Ben.

– Dar.... ce s-a întâmplat? întrebă.

– O ramură de brad era gata să te omoare. Ai căzut în prăpastie.

– Cum m-ai găsit?

– Mi-am petrecut ziua în oraș, la cabinetul meu. Întorcându-mă, m-am oprit la Adele, care mi-a spus că-l căutai pe Christopher. M-am gândit imediat la cabană. Dar n-am fost îngrijorat pentru el.

– De ce?

În ciuda durerii de cap, Jenny simțea o stare de bine. Era în siguranță. Ben era acolo; Christopher era bine și trosnetul focului, acoperea tânguirile vântului.

– Pentru că și Blaze lipsea la apel. Nu i se putea întâmpla nimic cu adevărat grav atâta timp cât câinele veghea asupra lui.

– S-a întâmplat, interveni Christopher în sfârșit, că am aprins focul. Și apoi, este o prostie... dar am adormit.

Într-un elan de tandrețe, Jenny strânse mâna fiului său.

– Nu-i nimic. Promite-mi doar că n-ai să mai faci.

Se întoarse spre Ben. Acesta privea pe fereastra cabanei. Când se întoarse, inima lui Jenny îngheță. Expresia tandră și îngrijorată de cu o clipă mai înainte făcuse loc celei a unui străin. El îi evita privirea. Acum, că-și revenise, părea că nu se mai interesa de ea.

Tinerei femei îi reveniră în memorie ideile care-i trecuseră prin minte când zăcea în adâncul prăpastiei. Atunci, înțelesese foarte clar că sentimentele sale pentru Ben făceau imposibilă căsătoria cu Philip. Totuși, privirea rece și distantă a lui Ben exprima foarte limpede ce puțin însemna pentru el. O vedea ca pe o femeie ambițioasă care nu-și lăsa niciodată sentimentele să-i fie obstacole în carieră.

Ar fi vrut să-i strige că se înșela, să-i explice. Totuși, aerul său sever o paraliza. I-ar fi destăinuit orice lui Ben care o privise cu tandrețe câteva clipe mai devreme, dar acest bărbat dur și inflexibil îi înghețа sângele.

– Cu acest vânt stăruitor, ar fi imprudent să încercăm să ne întoarcem în această seară, spuse tăios. Christopher poate lua sacul de dormit care se află în colț. Cât despre tine, cred că ești destul de bine instalată pentru a dormi.

– Foarte bine, răspunse Jenny în șoaptă. Și tu?

– Mă voi mulțumi cu fotoliul.

Tonul era atât de fără replică, încât Jenny nu încercă nici măcar să discute.

Puțin mai târziu, Christopher dormea în sacul de dormit, cu Blaze ghemuit lângă el. Cu ochii închiși, Ben părea de asemenea ațipit. Jenny nu reușea să adoarmă. De la cădere, o durea tot trupul, iar inima din alte motive. Din vina sa, nimic nu mai era posibil între ei trei. Lăsase să-i scape șansa. La această idee, lacrimi fierbinți îi inundară obrajii. Trecu mult timp până când se adânci într-un somn agitat.

Mai târziu, noaptea, Jenny deschise ochii. Focul ardea în vatră și vântul își cânta melopeea funebră. Brusc, își dădu seama că Ben era aplecat asupra ei și o examina cu un aer îngrijorat. Văzând-o trezită, se întoarse fără o vorbă și puse un buștean pe foc.

Părăsiră cabana dimineață, foarte devreme. Deși Jenny afirmase că putea merge, Ben declară că o va duce el, pe un ton fără replică. Vântul se domolise și ziua se anunța minunată. Doar resturile împrăștiate pe jos erau martore ale dezlănțuirii elementelor naturii din noaptea precedentă.

Când, la un moment dat, Ben trebui s-o așeze pe pământ pentru a trece un obstacol, Jenny simți o durere în genunchi. El îi văzu strâmbătura de suferință, dar fără o vorbă, se mulțumi s-o ia din nou în brațe. Jenny simți lângă obraz bătăile regulate ale inimii sale. Niciodată nu fusese atât de aproape de el, își spuse și, în același timp, atât de departe. În acea după-amiază, Adele veni să-i facă o vizită lui Jenny, care era singură. Christopher nu plecase de la căpătâiul ei toată dimineața și tânăra femeie insistă să iasă pentru a profita de această frumoasă zi.

– Ți-am adus ceva pentru cină, anunță Adele. În niciun caz să nu te ridici! Pun eu totul pe masă.

Câteva clipe mai târziu, femeia cumsecade reveni lângă Jenny instalată pe verandă, cu piciorul așezat pe un taburet.

– Pun pariu că te doare peste tot! exclamă ea, luând loc în celălalt fotoliu.

– Ești genială, Adele. Mulțumesc pentru mâncare. Mă dor toți mușchii, dar este în regulă. Și am un cucui mare la cap.

– Ben mi-a povestit totul. Am fost morți de îngrijorare știindu-vă pe Christopher și pe tine afară pe vremea aia câinoasă! Ce-ți face genunchiul?

– Puțin înțepenit, dar n-am nimic rupt.

Adele clătină din cap.

– Ah, copiii ăștia! În sfârșit, Christopher este un copil bun. Bud și el au devenit prieteni buni.

– L-am judecat greșit pe Christopher, spuse Jenny. Am crezut că a făcut din nou o escapadă...

Adele dădu din cap cu simpatie.

– Mă tem că m-am înșelat destul de mult în judecățile mele, în ultimul timp, continuă încet tânăra femeie.

– Este ușor să te înșeli asupra celor pe care-i iubești, să știi. Dacă aș ține socoteala dăților în care mi s-a întâmplat, n-aș mai ști pe unde să scot cămașa.

– Nu te cred! replică zâmbind Jenny. Nu tu, Adele, care ești atât de lucidă... Ea dădu din cap.

– Nu știu ce mi s-a întâmplat. Credeam că știu exact ce gen de viață voiam să duc și apoi, brusc, totul s-a încurcat. Trebuie să fie

locul acesta. Îți arată lucrurile sub un unghi diferit. Acum nu mai știu ce este bine nici pentru mine, nici pentru Christopher.

– În curând ai să te întorci la Boston, spuse cu amabilitate Adele. Poate va fi mai bine să te gândești chiar în ambianța obișnuită.

– În tot cazul, Christopher vrea să se întoarcă să trăiască aici. Vorbește chiar de construirea unei cabane din lemn.

– Exact ca Ben la vârsta lui!

– Christopher îl apreciază enorm.

Adele păru pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi. Apoi, clătină din cap:

– Ești o fată inteligentă, Jenny. Vei acționa mai corect decât crezi. Așa că nu te îngrijora.

"Dacă mama ar mai fi fost în viață, se gândi Jenny, cu inima strânsă, astfel mi-ar fi vorbit...."

Adele reveni și a doua zi, încărcată cu coșuri pline de noi provizii. A treia zi, Jenny o asigură că era suficient de restabilită pentru a se ocupa de mâncare. Făcu demonstrația traversând salonul cu un pas foarte sigur. Șchiopăta doar ușor.

– Sunt fericită că am putut să-ți fac un serviciu, spuse Adele. În câteva zile, se redeschide tribunalul și încep munca.

– Iar eu mă întorc la Boston, spuse melancolic Jenny.

– Da, bineînțeles. Dar te vei întoarce, sunt sigură de asta. Chiar dacă nu dorești, băiatul tău te va aduce repede din nou la Tucker's Pond. În ceea ce-l privea pe Christopher, Adele avea dreptate, își spuse Jenny puțin mai târziu. Dar ea? Va dori să se întoarcă aici, sau acest episod din viața sa va fi închis la sfârșitul lui iulie pentru totdeauna, ca o paranteză?

În ajunul plecării lor, Jenny îl lăsă pe Christopher să-și trieze comorile pe care dorea să le ia la Boston: pene albastre de gaiță, pietre lustruite, bucăți de rădăcini răsucite curios. Ezitând, ea își îndreptă pașii spre casa lui Ben. Nu se mai văzuseră din ziua în care acesta o adusese acasă și tăcerea sa îi păruse tinerei femei mai grăitoare decât cel mai elocvent discurs. Totuși, Jenny nu suporta ideea să plece fără să-l fi văzut.

Deși își încetini pașii, întrebându-se dacă făcea bine să acționeze astfel, ajunse în cele din urmă să vadă casa lui Ben.

Câinii ieșiră lătrând, dar, recunoscând-o, o primiră cu bucurie. Blaze îi va lipsi enorm lui Christopher, își spuse cu tristețe Jenny. Încă indecisă, se opri la ușă apoi, înainte de a-și pierde complet curajul, ciocăni.

Lui Ben îi trebui un anumit timp să răspundă. În sfârșit deschise, în blugi foarte uzați, cu o șurubelniță în mână. Vederea lui Jenny păru să-l surprindă.

Totuși arboră foarte repede o expresie de perfectă neutralitate, ca și când refuza să-și arate emoțiile.

Se salutară, apoi, după o scurtă pauză, Ben se dădu la o parte pentru a-și lăsa vizitatoarea să intre.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei, încă de la intrare.

– Eram ocupat să înlocuiesc clanța de la ușă, explică în cele din urmă Ben.

– N-aș vrea să te deranjez...

– Nu mă deranjezi deloc.

Puse șurubelnița pe masă și o conduse spre camera de zi.

– Oricum, nu sunt decât în trecere, spuse Jenny.

Privirea i se opri asupra părului frumos pe care el și-l răvășise cu nervozitate, asupra ochilor mângâietori, asupra bărbiei marcate de o gropiță și inima i se înduioșă.

– Plecăm mâine, spuse ea. Am venit să-ți spun la revedere.

– Înțeleg, spuse Ben pe un ton politicos, dar impersonal.

– Voiam mai ales să-ți mulțumesc pentru amabilitatea pe care ai arătat-o față de Christopher. Datorită ție, la Boston se întoarce un băiat diferit.

– Este nemaipomenit. Îl iubesc mult.

– Este foarte amabil din partea ta că ai petrecut atâta timp cu el.

– Când aveam vârsta lui, cineva m-a ajutat. Știu cât de mult contează asta.

– M-ai ajutat și pe mine, adăugă Jenny, prinzând curaj. M-ai obligat să privesc în sinea mea. Numai că mă tem că descopăr acolo lucruri care nu-mi plac prea mult.

Maxilarul lui Ben se contractă.

– Ți-am mai spus că ești prea exigentă cu tine însăți. Dar spune-mi, mâine nu este întâi august. Nu pleci cu o zi mai devreme?

– Asta pentru că nu țin să-i întâlnesc pe tata și pe mama mea vitregă.

Ben dădu gânditor din cap.

– S-ar spune că-ți rămân destule lucruri de rezolvat.

Sub privirea sa perspicace, Jenny roși.

– Într-o zi, voi reuși. Îi întinse mâna.

– La revedere, Ben.

Acesta îi reținu o clipă mâna în a sa, atât de mare, atât de puternică. Când îi dădu drumul, tânăra femeie se îndreptă spre ușă.

– Jenny....

Ea se opri, fără să se întoarcă.

– Nu mă săruți pentru ultima oară?

Se apropie de ea din spate și o întoarse. În privirea sa, Jenny citi o suferință și o dorință de o intensitate surprinzătoare. Tânăra femeie vru să spună ceva, să explice împrejurările care îi despărțiseră, să restabilească vechea lor înțelegere, totuși nodul din gât refuză să lase să treacă vreun cuvânt. Ben își puse mâinile pe umerii ei, o trase spre el și o strânse foarte tare. Jenny își înnodă brațele în jurul taliei sale și-și lipi trupul de al lui ca și când voia să devină o singură ființă. Și când se sărutară, se topi sub mângâierea sa. Totuși, el îi dădu brusc drumul.

– La revedere, Jenny, spuse cu o voce gâtuită de emoție.

Și, în loc s-o conducă, ieși cu pași mari din bucătărie.

Jenny rămase o clipă nemișcată, cu buzele arzând de sărutul lui. Revenindu-și, se strecură în sfârșit afară.

Câinii o însoțiră până la răspântie. Acolo o părăsiră și ei, lăsând-o singură în crepusculul care se lăsa.

Capitolul 10

De câteva luni, de când Jenny se întorsese la Boston, vara cedase locul toamnei și frunzele viraseră spre stacojiu, lăsând ramurile să se contureze pe cerul plumburiu de noiembrie, fără ca ea să remarce trecerea anotimpurilor. Într-un fel, în oraș nu avea mare importanță. Viața trepidantă care se ducea acolo nu permitea simțurilor să se deschidă spre frumusețe și schimbare. În plus, în acel an, Jenny avea senzația că lăsase în urmă o enormă parte din viața sa.

Încă de la întoarcere, îi explicase politicos dar cu fermitate lui Philip că-i era imposibil să-l ia de soț. Și acum, de o sută de ori pe zi, se gândea la Ben. Seara, singură și obosită, se odihnea deseori cu ochii deschiși în pat, amintindu-și mângâierile și sărutările sale. Se lăsase cuprinsă de rutină, interzicându-și din ce în ce mai des să se oprească și să privească în jur. Prima ruptură cu monotonia zilnică interveni la jumătatea lunii noiembrie, printr-un telefon de la Grace Carmichael.

Aflând identitatea interlocutoarei sale, Jenny avu un șoc.

Își făcuse o imagine despre această mamă vitregă pe care n-o întâlnise niciodată, o femeie medic cu câțiva ani mai mică decât tatăl său și a cărei personalitate puternică și directă era diametral opusă celei a mamei sale.

– Sunt bine, răspunse Grace la întrebarea lui Jenny și presupun că și voi. Ne pare rău că v-am ratat în această vară.

– Și nouă, răspunse în mod reflex Jenny, care nu credea nimic. Dar a trebuit să ne întoarcem neapărat la Boston.

După o scurtă pauză, Grace reluă.

– Mă întrebam dacă, din întâmplare, ai găsit albumul.

– Albumul.... Da...

– Sunt fericită. Ar fi trebuit să-l iei, pentru tine l-am făcut.

– Pentru mine! exclamă Jenny, uluită.

– Bineînțeles. Dar nu este grav. Se află aici, la Boston. Țin să-l recuperezi.

– Este.... într-adevăr foarte drăguț din partea ta, Grace, bâigui Jenny, în culmea emoției.

– Acesta nu este singurul motiv pentru care am sunat....

Din nou o ușoară ezitare la capătul firului. Apoi:

– Buzz și cu mine sărbătorim în acest an Ziua Recunoștinței acasă. Mă întrebam.... dacă ai accepta s-o petreceți cu noi. Evident, dacă nu aveți alte planuri.

– Nu.... avem nimic prevăzut.

– În acest caz, veniți. Vă invităm din toată inima. Vocea lui Grace era atât de caldă, atât de prietenoasă la celălalt capăt al firului.

– Nu-ți poți imagina ce va însemna asta pentru tatăl tău, adăugă ea.

Nu, într-adevăr, Jenny nu reușea asta. Oare cum și-ar putea dori să revadă o fiică ce-l părăsise adolescentă, dezgustată și revoltată pe deasupra? Se despărțiseră în termeni foarte proști, în mare parte din vina sa, trebuia să recunoască.

– Și dacă vrei să inviți pe cineva la care ții în mod special, continuă Grace, vom fi încântați să-l primim.

Inima lui Jenny se strânse dureros.

– Mulțumesc mult. N-am un prieten.

– Atunci, tu și Christopher. Veți veni?

– Ei bine, da.... Vom veni.

După acest telefon, Jenny rămase mult timp ca năucită. Avea impresia că se aruncase în ape adânci, fără să știe să înoate.

Totuși, reacția lui Christopher o recompensă din plin pentru îndrăzneala sa.

– Suntem invitați la bunicul meu adevărat, fără glumă?

– Fără glumă, Christopher.

– Cel care are cabana din Maine?

– Da.

– Poate că știe să pescuiască și el cu momeală...

– Cu siguranță.

– Adevărat? Asta este super!

Entuziasmul lui Christopher o bucură pe Jenny. În ce o privea, se simțea mai puțin optimistă. Dar asta se datora poate descurajării care apăsa ca un veșmânt de plumb pe umerii săi, de la întoarcerea din Maine. Acum că-și atinsese scopul, planurile sale de viitor își pierduseră mare parte din interes. Orizontul i se părea teribil de mărginit și știa de ce. Niște imagini îi treceau prin fața ochilor, o

privire albastră ca noaptea, un păr brun, o gură expresivă. Uneori, pe stradă, i se întâmpla să se întoarcă și inima să-i palpite după o siluetă înaltă, care se dovedea a fi a unui necunoscut. Atunci, timp de mai multe zile, îi era aproape imposibil să se concentreze asupra muncii sale și o dezamăgire adâncă își înfigea ghearele în inima sa.

Din fericire, îl avea pe Christopher, care de la întoarcerea din Maine arăta mai multă veselie și energie decât îi cunoscuse ea vreodată. Din proprie inițiativă, se hotărâse să urmeze niște cursuri de tâmplărie și se înscrisese într-un club de descoperire a naturii. Deseori, în acest cadru pleca în weekend și se întorcea duminica seara, cu obrajii roșii și zâmbetul pe buze.

Pe măsură ce se apropia Ziua Recunoștinței, neliniștea lui Jenny creștea. Oare cum se va comporta ea cu Grace... și cu tatăl său?

În mare parte datorită primirii călduroase a mamei sale vitrege, regăsirea se dovedi totuși mult mai ușoară decât se temuse. Buzz Charmichael îi strânse foarte firesc mâna lui Christopher și o sărută pe Jenny. Apoi, atmosfera nu încetă să se îmbunătățească.

Christopher contribui din plin la destinderea generală, începând cu bunicul său o discuție despre pescuitul cu undița. Într-un elan de tandrețe neașteptat, Jenny văzu fața tatălui său, încă la fel de frumoasă cu toate că îmbătrânise, îmblânzindu-se, ațintindu-și privirea asupra nepotului. Relativ modernă, casa în care locuiau Buzz și Grace Carmichael adăpostea sofale adânci, fotolii confortabile, tablouri abstracte minunate, și multe cărți. În contrast cu ninsoarea de afară, în șemineul din încăperile principale ardea un foc bun de lemne și micul grup adunat în jurul mesei semăna, încât putea fi confundat cu o familie unită.

– Nu pot să afirm nimic referitor la calitatea meniului! explică Grace, punând curcanul pe masă. I-am dat liber femeii de serviciu pentru a-și petrece Ziua Recunoștinței cu familia. Mi-a lăsat o listă întreagă de dispoziții, dar nu sunt o bucătăreasă foarte bună.

– Care este specialitatea ta? întrebă Christopher.

– Sunt pediatru.

– Asta înseamnă că te ocupi de copii?

– Exact.

– Tot îți mai place pieptul, Jenny? întrebă Buzz Carmichael, care tăia pasărea.

– Da, dar am învățat să-mi placă și alte bucăți, răspunse zâmbind Jenny. Experiența este un profesor bun, nu-i așa?

– Fără îndoială...

– Cred că am înțeles că ți-ai terminat studiile în ianuarie, Jenny, interveni Grace.

– Este exact. Durează să-mi obțin diploma, pentru că am urmat cursurile la fără frecvență. Dar în sfârșit, văd capătul tunelului!

– Rezultatul va fi cu atât mai valoros pentru tine. Știu despre ce vorbesc; tot astfel mi-am făcut și eu studiile de medicină.

– Serios?

Mirarea lui Jenny nu era prefăcută. Grace dădea în asemenea măsură impresia unui randament elegant, încât erai sigur că urmase toată viața un drum pavat cu roze.

– Când îți vei lua diploma intenționezi să rămâi la Prescott, Turner și Bowing? întrebă Buzz.

Tulburată de acest interes nou pe care i-l arăta tatăl său, Jenny luă farfuria pe care acesta i-o întindea.

– Asta prevăzusem la început. Totuși, împrejurările m-au făcut să-mi schimb părerea. Este ceva oarecum personal. Eu....

Tânăra femeie surprinse privirea schimbată de tatăl său cu Grace. Apoi, cu sinceritatea sa obișnuită și directă, Buzz luă taurul de coarne.

– Vrei să vorbești despre relația ta cu acel domn Boyd.

– Hm... da. Philip și cu mine.... De unde știi?

– Oh, știu, în cercurile noastre, veștile circulă repede, răspunse Buzz, fără să ridice ochii de la ce făcea.

N-o pierduse complet din vedere, își spuse Jenny. Se interesase de ce se întâmpla cu ea.

– Între noi n-a fost niciodată pasiune, reluă Jenny. Mi-a părut doar că eram făcuți pentru a ne înțelege. Acum că ne-am despărțit, cum el este implantat solid la cabinet, prefer să caut în altă parte.

Grace puse o mână peste a sa.

– Este foarte înțelept, Jenny.

– În realitate, reluă tânăra femeie, foarte emoționată de această dovadă de simpatie, cred că Philip are de gând să se lanseze în politică. Am auzit spunându-se că intenționează să candideze la legislative. I s-ar potrivi foarte bine.

Farfuriile pline circulau; zăpada se lipea pe geamuri.

– Este super! exclamă Christopher.

Jenny îl văzu pe tatăl său zâmbindu-i.

La sfârșitul mesei, Jenny o însoți pe Grace în bucătăria mare și modernă, pentru a aduce desertul. Profită de ocazie pentru a-i mulțumi lui Grace că făcuse albumul de fotografii.

– Mi-a făcut plăcere, replică aceasta din urmă. Cu adevărat.

La fel cum sunt încântată de vizita voastră.

– Nu poți să știi ce înseamnă asta pentru Christopher.

– Oricum, știu ce înseamnă pentru bunicul lui. Ascultă-i!

Într-adevăr, rămași singuri în sufragerie, discutau amândoi "de la bărbat la bărbat".

– Din întâmplare, nu tu ai reparat etajera din bucătăria cabanei? întrebă Buzz după ce nepotul îi împărtășise înscrierea la cursurile de tâmplărie.

– Ba da. Prietenul meu Ben mi-a arătat cum se fac aceste lucruri.

– Așadar, l-ai cunoscut pe Ben.

– Da. Și tu?

Jenny se simți roșind.

– N-ar fi trebuit să amânăm atât de mult întâlnirea noastră, nu-i așa? spuse pentru a-și ascunde stânjeneala.

Grace îi aruncă o privire rapidă.

– Nu, bineînțeles. Doar că, la ce să te aștepți cu două temperamente atât de încăpățânate?

– M-am comportat atât de prostește, spuse trist Jenny.

– Oare cine n-a acționat greșit în tinerețe?

– Dar la mine a fost grav. Când mă gândesc că am părăsit casa la șaptesprezece ani, pentru a mă mărita...

– L-ai avut pe Christopher. Este o mare fericire.

Jenny își studie mama vitregă.

– Ești exact femeia care îi trebuie tatei.

– Este și părerea mea! replică Grace râzând. M-am îndrăgostit de Buzz la prima vedere și pentru nimic în lume nu l-aș fi lăsat să-mi scape. Nu sunt atât de multe șanse să fii fericit pe pământ, nu crezi?

Când Jenny și Christopher se retraseră, nu mai ningea și lumina lunii scălda peisajul.

La ușă, Buzz își îmbrățișă fiica.

– Într-una din zilele următoare, să luăm prânzul împreună, îi spuse. Vom vorbi despre munca ta.

– Și nu uita de Crăciun! strigă Grace.

Drumul de întoarcere fu făcut în tăcere. Christopher părea absorbit de propriile gânduri și Jenny se concentra asupra condusului, care devenise anevoios din cauza terenului alunecos. Doar când ajunseră în apartamentul lor, tânăra femeie îl întrebă ce credea despre acea seară.

Christopher întoarse spre ea o față radioasă.

– A fost super! Când le voi povesti prietenilor mei că am petrecut Ziua Recunoștinței cu bunicul! Nu le voi vorbi despre faptul că este cunoscut și toate astea. Voi părea că mă laud.

Jenny zâmbi.

– Poate poți să te lauzi puțin...

Mai târziu, cuibărită în patul său, Jenny se gândi că viața sa semăna cu un puzzle pe care-l reconstitui treptat. Despărțirea de Philip constituia un pas, ca și împăcarea cu tatăl său și obținerea diplomei.

Totuși, chiar în mijlocul peisajului rămânea o gaură uriașă.... Lipsea piesa care ar da semnificație ansamblului.

Ben nu sunase niciodată, se gândi, cu inima grea. Toate aceste luni fără un telefon...

"Nu sunt atât de multe șanse să fii fericit pe pământ, nu crezi?"

Ghemuită sub pătură, Jenny începu să plângă.

Luă prânzul cu tatăl său într-o zi în care ningea și era frig, la începutul lui decembrie. Totuși, în interiorul restaurantului luxos unde o aștepta Buzz, domnea căldura și confortul. Jenny fu impresionată de graba cu care se ridică pentru a o întâmpina și a o săruta, și nu-și putu reține o tresărire de mândrie când capetele se întoarseră în direcția lor.

Prin fereastra lângă care erau așezați, se vedea strada înzăpezită. Masa, formată din felii subțiri de friptură de pui servite pe un strat de sparanghel și orez, fu delicioasă. Amândoi refuzară desertul, dar comandară cafea.

– Ești atât de slabă, spuse Buzz cu un aer de reproș, poți să-ți permiți foarte bine să iei un desert. Pentru mine, este imposibil; dacă aș mânca așa ceva, m-ar ucide Grace.

– Datorită ei, ești în plină formă, spuse zâmbind Jenny. Ai mare noroc s-o ai alături.

– Sunt perfect conștient de asta.

– Și reciproca este valabilă, adăugă Jenny bătând ușor mâna tatălui său.

Încă nu-i venea să creadă în această intimitate regăsită.

– Trebuie să te previn, spuse Buzz îndulcindu-și cafeaua, Christopher și cu mine plănuim o partidă de pescuit pentru primăvară.

– Formidabil!

De la întoarcerea din Maine, este transformat.

– Am impresia că nu este singurul.

Jenny lăsă încet linguriță și înfruntă privirea tatălui.

– Așadar, se vede atât de mult?

– Simplă intuiție. La urma urmei, te cunosc atât de puțin.

– Mi-a fost greu să-l conving pe Christopher de necesitatea de a ne întoarce acasă.

– Și tu?

– Știi că ești foarte tenace? spuse Jenny râzând. În sfârșit, răspunsul este nu. N-am studiat toți acești ani pentru a abandona în ultima clipă.

– Nu mă miră din partea ta. Dacă dorești într-adevăr să rămâi la Boston, te pot ajuta să găsești un loc într-un cabinet. Nu că ai avea nevoie să te sprijin, te descurci foarte bine și fără mine. Doar că mă simt vinovat de această ceartă îndelungată și doresc să fac ceva care să recupereze puțin toți acești ani. Și Ben Sullivan? adăugă, schimbând subiectul.

– Ascultă tată, chiar nu pot...

– Nu voiam să fiu indiscret. Doar că Grace, cu acea celebră intuiție feminină, crede că ar putea fi ceva la mijloc.

În ciuda jenei, curiozitatea lui Jenny fu atâtată.

– Cred că-l cunoști bine?

– Pe el și toată familia sa. Excelenți avocați. Mereu am gândit numai bine despre Ben.

Ochii înfundați adânc în orbite o scrutară pe Jenny.

– Uită asta, spuse brusc. Nu-i treaba mea.

– Ai dreptul să știi. Pur și simplu nici măcar n-am vorbit de sentimente. Înainte să-l întâlnesc pe Ben, îmi imaginam că Bostonul îmi va împlini toate dorințele...

– Și nu mai ești atât de sigură?

Jenny scutură din cap.

– Nu.

– Cu atât mai bine. Vezi unde duce să ai idei prea inflexibile? Era gata să pierd două dintre cele mai dragi ființe.

– Sunt fericită că ne-am regăsit, tată, spuse Jenny, cu ochii umezi de lacrimi.

Buzz Carmichael își drese glasul cu zgomot.

– Orice vei decide, Jenny, știu că vei face alegerea bună.

Lui Jenny i-ar fi plăcut să fie atât de sigură. Cu toate că nu se intrase în amănunte, acele aluzii la Ben retreziră amintiri dulci-amare. Totuși, cum el nu sunase niciodată, n-avea rost să se lase pradă visării.

Vinerea următoare, clubul său prevăzuse o ieșire foarte provocatoare și Christopher își pregăti bagajul. La ideea de a-l ști lipsind două zile, Jenny nu simți decât o îngrijorare foarte normală. De când îl vedea mai matur și mai responsabil, se frământa mai puțin în legătură cu el. În plus, acest timp liber, îi permitea să studieze cursurile sale.

Îndată după plecarea lui Christopher, își întinse cărțile pe birou și începu să lucreze. Totuși, probabil ațipise la un moment dat, deoarece soneria telefonului o făcu să tresară brutal.

– Jenny Carver la aparat.

– Bună seara, domnișoară Carver. Mă prezint: Roger Trask, de la firma Henkle, Bloodworth, Stornes și Track. N-am avut plăcerea să ne cunoaștem, dar....

La amara dezamăgire care puse stăpânire pe ea, Jenny evaluă în ce măsură era de nerăbdătoare să audă sunetul unei alte voci, o voce bărbătească având intonații atât de dragi.

– Da, domnule Trask?

– S-a întâmplat să prânzesc de curând cu tatăl dumneavoastră. Astfel, am aflat că doriți să schimbați cabinetul. Mi-ar plăcea să veniți să discutați cu noi înainte de a accepta orice angajament. Oh, o mică întâlnire informativă....

Continuă pe un ton degajat. Când termină, Jenny îi mulțumi și promise să-l sune îndată ce-și va relua activitatea. După ce închise, se ridică și se duse să privească pe fereastră străzile ude ale orașului. Vântul vuia și se năpustea printre imobile.

Câteva luni mai înainte, o asemenea propunere ar fi făcut-o să nu-și mai încapă în piele de bucurie. Acum, dacă n-o lăsa indiferentă, îi întreținea un sentiment de nemulțumire. Deoarece să lucreze într-un cabinet de prestigiu nu mai era tot ce aștepta de la viață.

În loc să se întoarcă la birou, se întinse pe pat și rămase mult timp nemișcată, copleșită de o răceală interioară, în ciuda căldurii care domnea în încăpere.

Se trezi puțin mai târziu, cu un gust amar în gură. Se ridică, se îndreptă spre telefon, ridică receptorul ezitând, apoi îl puse la loc. Rămase gânditoare câteva clipe. În sfârșit, se îndreptă spre dulap, scoase haine călduroase și începu să se schimbe.

La aproximativ patruzeci de kilometri mai departe, pe autostrada care ducea în nord, începu să se întrebe dacă nu era nebună să plece astfel în mijlocul nopții. Nu arăta totuși nicio intenție de a încetini sau de a face cale-ntoarsă.

Dacă era nebună, cu atât mai rău; orice era de preferat decât incertitudinea. Desigur, ar fi putut suna, cum ar fi făcut orice persoană cu bun-simț. Totuși știa, că nu-i va fi de-ajuns să-i audă

sunetul vocii; va trebui să-l vadă, să-l atingă, să descopere dacă exista realmente ceva între ei care să supraviețuiască verii.

Când pătrunse în statul New Hampshire, o ninsoare deasă începu să cadă și trebui să încetinească. Când ajunse la Tucker's Pond, cerul se limpezise. Mai ningea, dar mai puțin des. Se auzea huruitul unui plug de zăpadă la distanță, dar deocamdată era prima care rula pe zăpada imaculată de pe străzi. Din cauza forței cu care își încordase degetele pe volan, acestea o dureau acum.

La ieșirea din oraș, o luă pe drumul care-i devenise atât de cunoscut. Datorită pneurilor de iarnă cu care era echipată mașina, nu alunecă decât o dată sau de două ori. Ajunsă la răspântie, zări cabana tatălui său, înzăpezită toată și ciudată în acest decor neobișnuit.

Îi acordă doar o privire și-și continuă drumul în direcția casei lui Ben. Când opri în fața ei, revenită brusc la realitate, își lăsă capul să cadă pe volan. Venirea sa reprezenta poate o teribilă greșeală. Dacă ar fi contat cât de puțin pentru el, fără nicio îndoială ar fi sunat-o....

După ce inspiră profund, coborî din mașină și se îndreptă spre verandă. Când bătu la ușă, câinii începură imediat să latre. Îi păru o eternitate până se deschise ușa. Și apoi, într-un pulover gros gri și pantaloni din catifea reiată albastru-închis, cu părul în dezordine, Ben fu în fața ei, cu Blaze și Rocket dând din coadă la picioarele sale.

O privi îndelung, în tăcere, în timp ce Jenny îi pândea neliniștită reacția.

– Nu ți-ai adus ceașca de cafea, spuse în cele din urmă Ben.

Tânăra femeie scutură din cap, fără să-l scape din ochi.

– Oh, Ben....

– Tocmai pregăteam cafetiera. Intră.

Tânăra femeie îl ascultă, șovăind. El închise ușa după ea. Privirile li se întâlniră și nu se mai despărțiră.

– Jenny.... murmură bărbatul luând-o în brațe.

Sărutul său mai întâi blând și tandru, deveni pasionat când Jenny îi răspunse cu un abandon pe care nu și-l cunoștea.

– Jenny, Jenny....

Își afundă fața lângă gâtul său, apoi o sărută din nou. În sfârșit, desfăcu fermoarul bluzonului tinerei femei și i-l scoase. Mâinile sale îi explorară acum cu aviditate spatele înainte de a veni să se piardă în părul său, pentru a-l mângâia neobosit.

– Îmi este egal să aflu de ce ai venit, murmură Ben, sau cât timp vei rămâne. Ești aici, asta este tot ce contează.

Și te iubesc.

– Oh, Ben, și eu te iubesc!

Din acest motiv am venit. Nu-ți puteam vorbi despre asta la telefon; trebuia să te văd ca...

Bărbatul puse stăpânire pe buzele sale.

– Ai rulat toată noaptea, spuse Ben puțin mai târziu.

– Nu puteam să suport ideea să mai petrec o zi fără tine.

– Dacă ai ști de câte ori am vrut să-ți telefonez.

– De ce n-ai făcut-o?

– Pentru că sunt un prost, presupun.

Jenny îi luă fața în mâini.

– Oare cafeaua nu poate să aștepte? îl întrebă în șoaptă.

În patul desfăcut, se ghicea încă pe pernă forma capului lui Ben. Jenny se întinse și-și afundă fața acolo, pentru a-i respira parfumul. Ben i se alătură râzând.

– Sunt aici, îi spuse luând-o de umeri.

Îi cercetă cu un aer de reproș puloverul gros și pantalonii.

– S-ar spune că te îmbraci pentru a veni să mă vezi!

Își lăsară veselia să izbucnească.

– Uitasem cum este să râzi, spuse Jenny, ridicând brațele pentru a-i permite lui Ben să-i scoată puloverul. Când te-am întâlnit, erai atât de serios. Pe urmă, râdeai tot timpul.

În timp ce vorbea, se dezbrăcau reciproc.

– M-am trezit în atâtea nopți închipuindu-mi capul tău pe perna vecină, spuse Jenny.

– Sper ca realitatea să nu te dezamăgească.

Tânăra femeie se ridică într-un cot, îl sărută, apoi își puse capul pe pieptul lui. Patru luni lungi, se gândi. Îi trebuise tot acest timp pentru a înțelege. De ce oare nu putuse să admită mai devreme? Apoi renunță la orice introspecție, abandonându-se senină senzațiilor încântătoare.

Mai târziu, Jenny ațipi scurt timp. Trezindu-se în brațele lui Ben, își ridică fața spre a sa pentru a-i căuta buzele.

– Trebuie să fii epuizată după călătoria asta noaptea, murmură bărbatul.

– Mă simt extrem de bine. Ce aveai în plan pentru astăzi?

– Nimic important. De la plecarea ta, n-am mai făcut nimic important. Fără tine, viața n-are sens.

Jenny își lăsă privirea să rătăcească prin camera pe care n-o vizitase încă, o încăpere primitoare și confortabilă, ca restul casei.

– De ce nu mi-ai telefonat? îl întrebă. Vreau să-ți cunosc adevăratele motive.

Ben rămase o clipă tăcut în timp ce-i frământa umărul ca pentru a se asigura de realitatea prezenței sale.

– Vinovăția, presupun....

– Dar de ce? Eu sunt cea care...

– Tu nu ești responsabilă de nimic. Eu am insistat, pretinzând să-ți schimbi viața de pe o zi pe alta.

– N-ai cerut niciodată nimic.

– Nu explicit, dar era același lucru. Am făcut prea multe presiuni asupra ta. În timpul ultimei noastre conversații, când mi-ai amintit că toată viața ai luat decizii, mi-am dat seama de nedreptatea mea. Îți planificasei viața și muncisei din greu pentru a atinge obiectivele pe care ți le stabilisei. Ce drept aveam să dau peste cap totul? Chiar legătura ta cu Philip....

– Este de domeniul trecutului. Ne-am despărțit încă de la întoarcerea mea la Boston.

– Oh, Jenny, de atât de mult? Cu trecerea timpului, îmi imaginam că ți-ai regăsit obiceiurile de muncă și viața foarte ordonată cu el. Mi se părea că era prea târziu. Totuși, imaginea ta continua să mă obsedeze. Îți dai seama că pentru prima dată m-am simțit singur în această casă?

Jenny îl sărută.

Apoi, oboseala fiind mai puternică, ațipi. Când deschise ochii, Ben era tot acolo.

– Unde este Christopher? întrebă la un moment dat.

– Plecat în weekend, cu clubul său de descoperire a naturii. I-am lăsat un bilet pentru cazul în care se va întoarce înaintea mea. Poate să-și sune bunicul, dacă are nevoie de ceva.

– Bunicul? Glumești?

– Câtuși de puțin. Și din acest punct de vedere m-am comportat stupid.

– Nu fi atât de dură față de tine, Jenny. Pentru acest gen de neînțelegeri, trebuie să fie doi pentru a dura. Povestește-mi...

Jenny îi povesti seara de Ziua Recunoștinței și prânzul cu tatăl său.

– Așadar, v-ați împăcat de-a binelea?

– Da. Și-mi place foarte mult Grace. Este ca o soră pentru mine.

– În această vară, în timpul sejurului lor, Buzz și cu mine am făcut câteva partide de pescuit. Am vorbit în general despre momeli sau dosare și am evitat cu grijă orice subiect de ordin personal. Totuși, chiar așa, mi s-a părut mai puțin intransigent decât altădată. Se pare că Grace are o influență fericită asupra lui.

Jenny rămase câteva clipe tăcută, savurând fericirea de a fi cuibărită în brațele sale.

– Îți amintești noaptea aceea, în cabana de pescuit? Când m-ai transportat în brațe acasă. Te credeam furios și mă gândeam că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată!

– Dumnezeule! Înnebunisem de teamă găsindu-te în starea aceea. M-am temut atât de mult să nu fii grav rănită. Numai că nu-mi datorai nimic, înțelegi? În niciun caz nu voiam să inventezi o datorie de recunoștință.

– Tot acest timp pierdut....

Ben zâmbi.

– Esențialul este să nu ne mai rătăcim de acum, spuse strângând-o în brațe.

Mai târziu, Ben se duse să prepare cafeaua și aduse două cești. Câinii îl însoțiră până la ușă, apoi după ce o examinară pe Jenny, se culcară liniștiți pe culoar.

– Asta doar pentru a ne trezi, spuse bărbatul. Mă duc să pregătesc un mic dejun adevărat!

Expresia îi deveni serioasă.

– Știi, iubito, mi se pare insuportabil să te simți trasă în direcții opuse.

Cuvântul tandru răsună încântător în urechile lui Jenny.

– Nu-ți face griji pentru asta.

– Insist. Trebuie să știi că sunt întru totul capabil să mă întorc să trăiesc la Boston.

Jenny îl privi neîncrezătoare.

– Imposibil. Acolo nu te vei simți niciodată acasă. Și tocmai mă gândesc că nici eu, nici Christopher.

– Gândește-te. Să te muți la Tucker's Pond reprezintă o schimbare pentru o viață. Nu că n-ar fi de lucru aici. Am dat chiar un anunț pentru a găsi un asociat.

– Tu, cauți un asociat?

– Se întâmplă că mi-am asumat răspunderea unui dosar referitor la una din cele mai mari companii forestiere din stat. Asta înseamnă multe deplasări în nord și destule ore suplimentare. Și cum am acceptat să țin și o serie de conferințe la universitate, trebuie să fiu secondat cu orice preț.

– Ai întâlnit candidați interesanți?

– Am discutat cu doi tineri avocați, proaspăt absolvenți ai școlii.

Jenny îl privi pe Ben peste marginea cestii.

– Sună-i și anunță-i că locul s-a ocupat.

Bărbatul o privi serios.

– Te-ai gândit bine?

– De luni de zile nu mă gândesc decât la asta.

El îi adresă un zâmbet plin de dragoste.

– În plus, adăugă tânăra femeie, asta va simplifica lucrurile la nivelul firmei.

– Ce firmă?

– Cea a cabinetului tău, desigur! "Sullivan și Sullivan", sună bine, nu?

Sfârșit